

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 25 / Sayı: 290 / Şubat 2006

Uluslararası komplonun 8. yılını Viyan ruhuyla savaşarak tümden pratik yenilgiye dönüştürelim

● Tarih, Önder Apo'nun çizgisinin başarı ve zafer kazandığını kanıtlamıştır. Apocu mücadele çizgisinin, direniş çizgisinin başarı ve zafer getiren olduğunu, Kürdistan'da başka bir çizgiyle değil başarı kazanmak, insan olarak yaşamanın da mümkün olmadığı bu geçen yirmi beş yıllık sürede defalarca kanıtlanmıştır. Şimdi de Önderliğimiz her türlü baskı ve saldırıya rağmen bu çizgisini sürdürüyor, bunda ısrar ediyor. Sonuna kadar bu çizgide olacağını ifade ediyor ve halkımızı da böyle bir çizgide ısrarlı olmaya, böyle bir çizgi temelinde örgütlenip, aktif mücadele etmeye çağırıyor.

2'de

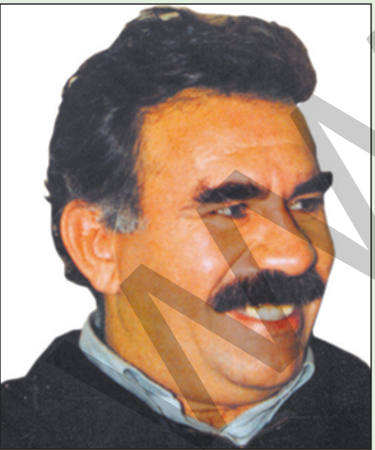
Demokratik halk direnişinde öz savunmanın yeri ve önemi

● İnkar ve imha sisteminin saldırıları karşısında güçsüz durma, şikayet etme, başkasından medet umma bir çare değildir. Çareyi kendimizde yaratmalıyız. Çare, kendimizi bilinçlendirerek, eğiterek, örgütleyerek ve donatarak kendi öz savunmamızı yaratıp, her türlü saldırı karşısında kendi kendimizi savunacak güce ulaştırmamızdır. Çare, Apocu çizgiyi özümsemektir. O çizginin gereklerine göre ruhunu, bilincini, duygularını eğitip, örgütlemek, yine siyasal ve sosyal örgütlülüğünü geliştirerek, askeri bilinç ve eğitimini sağlayarak öz savunma gücünü oluşturmaktır.

7'de

ABDULLAH ÖCALAN

KOMPLO SÜRECİ

Batı uygarlığının bana karşı geliştirdiği ikiyüzlülüğü, hem Moskova, hem Atina hem de Roma kaynaklı olarak ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Türkiye aydınlarına, 'insani talepleri anlayın, gerçeği halkınız için ortaya çıkarın' diyorum. Bunları devlet, politikacılar, Kürtler, herkes anlamak zorundadır. 15 Şubat komplosu 21. yüzyılın komplosudur. Ben kendimi doğru katmaya çalışıyorum.

15 Şubat komplosunu bugünlerde derinliğine yeni boyutları ile açacağım. Neden sakin davrandım, şiddet olgusunu ortadan kaldırdım, bunlar çok ciddi şeylerdir. Devlet sandığımızdan daha fazla takip ediyor. Toplumun bu noktayı yakalaması ve bunu geliştirmesi gerekir. Bu da mücadeleyi geliştirmeyle olur. Geçmişteki durumlarınızı iyi bir özeleştiriyle aşmanız gerekir. Yetmiş yaşındakiler için de bu gereklidir.

Senaryoyu Batı yazdı, yani temel aktör Batı'dır. Türkiye'ye gardiyanlık ve infaz rolü verildi. Yunan kışkırtıcılığı korkunç bir şeydir. Oyunun içinde İngilizler de var. Birtakım acayip olaylar oldu. Beni Kenya'ya götüren uçak, İngiliz uçağıydı. Oradaki Yunan elçiliği de bunu biliyordu. Kenya da CIA ve İsrail ajanlarının elinde. Moskova ayarlanmış. İtalya'ya karşı psikolojik savaş biliniyor. Almanya'nın beni kabul etmeyişi var.

devamı 16'da

Demokratik konfederalizm toplumsal sorunların demokratik temelde çözüldüğü bir sistemdir

● Kürdistan coğrafyası, Kürt halkıyla birlikte bir anlam taşır. Eğer bu coğrafyanın temel halkı olan Kürtler özgürleşirse, Kürt halkının vatanı olan Kürdistan da özgür bir coğrafya olacaktır. Bunun anlamı da özgür Kürdistan olacaktır. KKK sisteminin gelişmesi aynı zamanda Kürt demokratik uluslaşmasının derinleşmesi, gelişmesi olduğundan, Kürt halkı kendi vatanında özgür ve demokratik bir ulus olarak gelişimini derinleştirerek devam edecektir.

4'te

8. yılında uluslararası komploya karşı Viyan ruhuyla mücadele edelim ve kazanalım

● Komplocu güçlerin topyekün savaş konsepti temelinde geliştirdikleri bu saldırıları boşa çıkarmak, 1 Haziran atılımını her alanda geliştirip, örgüte ve eyleme dönüştürmek, bu temelde Özgürlük hareketinin yeniden yapılanmasını sağlayarak, Kürt sorununun demokratik çözümünü Önder Apo'nun özgürleştirilmesi temelinde sağlamak, içinde bulunduğumuz dönem mücadelesinin en temel görevi ve hedefi olmaktadır.

18'de

Uluslararası komplonun sekizinci yılını

Viyan ruhuyla savaşarak tümden pratik yenilgiye dönüştürelim

Halk Savunma Komitesi

İnsanlık tarihinin en haksız, en karanlık, en kara ve çirkin olayı olan 15 Şubat komplosunu, tüm insanlık değerleri adına 7. yıldönümünde bir kez daha lanetliyor ve mahkum ediyoruz.

Başta Önder Apo olmak üzere 7 yıldır komploya karşı direnen tüm Özgürlük hareketimizin ve halkımızın, insanlığın umut ve değerlerini yücelten direnişini, komploya karşı yürüttüğü bu onur savaşını selamlıyoruz

Bu kutsal mücadele, 7. yıldönümünde yeni bir zirveleşmeyi yaşıyor ve önemli bir dönemece gelmiş bulunuyor. Kürt halkı, 7 yıldır bu kara günü defetmek için direniyor ve her 15 Şubat'ta oruç tutuyor. Hareketimizin "ulusal oruç günü" olarak tanımladığı böyle bir günde oruç tutarak, geliştirdiği nefs sorgulamasıyla uluslararası komplo karşısında yaşadığımız gaflet durumunu tümden ortadan kaldırmayı, yok etmeyi; duyarlı, bilinçli ve geleceğini gören bir toplum haline gelmeyi sağlamaya çalışıyor. Bugün, tüm Kürdistan parçalarında, yurtdışında yediden yetmişe tüm halk, ezici bir çoğunlukla Önder Apo ile birleşme, Kürt halkının geleceğini karartmak isteyen gerici saldırılar karşısında durma, özgürlük mücadelesini kendi gücüyle geliştirerek, geleceğini elleriyle yaratma çabası içinde bulunuyor. Kuzey, Güney, Batı, Doğu ve yurtdışında bütün halk, başta gençlik ve kadınlar olmak üzere günlerdir ayakta uluslararası komploya karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmeye, ***"Önder Apo'ya özgürlük, Kürt sorununa demokratik çözüm"*** şiarıyla kendi geleceğini yaratmaya çalışıyor.

Komplonun 7. yıldönümünde bu kutsal direniş zirveye ulaşmış durumda ve 8. yılın her gününün uluslararası komploya karşı bu 15 Şubat'ta olduğu gibi bir direniş ve mücadele günü haline getirileceğini ifade ediyor. Bu bakımdan gelinen nokta herkese umut verici, ölüyü diriltici, kuruyu canlandırıcı, zayıfı güçlendirici bir durumu gösteriyor. Yeniden yaratılmanın, dirilmenin ruhunu, duygularını, düşünce gücünü ve yaşam enerjisini, direncini ortaya çıkarıyor. Bu anlamda, 8. yılda uluslararası komploya karşı daha kapsamlı, çok yönlü, daha etkili bir direniş içinde olacağımızı; İmralı sistemini tümden reddederek, Kürdistan'da *"Önder Apo'ya özgürlük, Kürt sorununa demokratik çözüm"* şiarıyla uluslararası komplo gericiliğini paramparça edecek, yeni bir siyasal gelişme hamlesini ortaya çıkartacak bir mücadele ve çaba içinde olacağımızı bir kez daha belirtiyoruz.

7. yıldönümünde bir kere daha uluslararası komplo gerçeğini derinden hissetmek, anlamak, bilince çıkarmak, bunu yaratacak bir iç sorgulamayı başta özgürlük mücadelesinin militanları olarak bizler olmak üzere tüm Kürt halkı düzeyinde yaşamak büyük önem arzediyor. Komplo gerçeği bilinmeden, derinliğine kavranmadan ve ona karşı mücadele etme bilinci, ruhu, azmi, gücü ortaya çıkarılmadan; Kürt halkının varlığı, özgür geleceği, demokratik geleceği asla mümkün olmaz. Bırakalım özgürlük ve demokrasiyi, Kürdistan'da insanlık varolamaz. Her şeyden daha çok, bu komployu ortaya çıkaran gerçekliği anlamaya, kavramaya ve onu aşan bir kişiliği ruhta, duyguda, düşüncede yaratarak mücadele eder hale gelmeye ihtiyacımız var. Sadece Kürdistan açısından da değil, tüm Ortadoğu halkları ve insanlık için böyle bir duruş ve mücadeleye ihtiyaç var. Kürt halkının, tarihin derinliklerinde insanlık için yarattığı gelişmelere benzer yeni gelişmeleri Kürdistan'dan başlayarak yaratabilmesi, böyle bir mücadeleyi *"doğru anlayan, güzel söyleyen ve başarıyla yapan"* bir konuma gelmesine bağlıdır. İşte bu nedenle de bir kez daha komplo gerçeği üzerinde düşünmek, yoğunlaşmak, Önder Apo'nun komployu değerlendiren çözümlemelerini incelemek ve kendimizi 'neden böyle bir komplo ortaya çıktı, neyi amaçladı, neden Kürdistan'da PKK'ye, Önder Apo'ya karşı gelişti, bunun ortadan kaldırılması nasıl olur?' sorularına doğru ve yeterli cevap verecek hale getirmemiz gerekiyor.

Bu bakımdan uluslararası komplonun hiyerarşik devletçi toplum uygarlığıyla bağını tarihsel bakımdan her zaman görüp anlayabilmeliyiz. Sınıflı ve cinsiyetçi toplum uygarlığının insanlık için ne anlam ifade ettiğini, özelde de Kürdistan ve Kürt halkı açısından nasıl bir sistem olduğunu daha derinden kavramalıyız. Çünkü komplonun dayandığı tarihsel gerçeklik var ve bu Kürdistan üzerindeki devletçi hiyerarşik toplum sisteminin işgal, istila, katliam, savaş ve egemenlik gerçeğine dayanıyor. Uluslararası komplo, Kürdistan'ı özgür insan ve yaşamdan alıkoyan bu sistem gerçeğine dayanıyor.

Gerici sistem gerçeğiyle ve onun saldırısıyla yüz yüzeyiz

Bu sistemin, 20. yüzyılın başında kapitalist devletçi toplumun dünya sistemi haline gelmesini sağlayan I. Dünya Savaşı'yla bağını iyi kurabilmemiz lazım. Çok iyi biliyoruz ki I. Dünya Savaşı'nın yarattığı kapitalist devletçi toplum sisteminin dünya egemenliği hem Ortadoğu'yu hem Kürdistan'ı böldü, parçaladı, egemenlik altına aldı. Özel olarak da Kürdistan'ı inkar etti ve imha sürecine aldı. Günümüzde uluslararası komplo biçiminde ortaya çıkan bu saldırganlığın böyle bir sistem gerçeğiyle bağı var. Ne zamanki PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesi Kürdistan üzerindeki imha ve inkar sistemini parçalayıp aşacak bir duruma geldi, işte o zaman inkar ve imha sistemi birleşerek bu gelişmeyi imha ve tasfiye etmek için saldırıya geçti.

Daha güncel olarak, uluslararası komplonun, Sovyet bloğunun çözülmesiyle birlikte uluslararası alanda gelişmeye başlayan küresel sermaye hamlesiyle, yani ulus üstü sermayenin dünya hegemonyasını yaratma, sistemini kurma saldırısıyla da bağı var. 1990'lı yıllar, küresel sermaye güçleriyle Kürdistan özgürlük hareketi arasında bölge düzeyinde bu temelde yoğun bir mücadeleye sahne oldu. Küresel sermaye güçleri, Önder Apo öncülüğünde gelişen Kürdistan özgürlük hareketinin despotik ulus devlet sistemini parçalayarak bölgede ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı bir demokratik konfederal sistemi sağlayacağını, dolayısıyla Ortadoğu'yu halklar için özgürlük, demokrasi ve kardeşlik alanı haline getireceğini görünce, bunu kendilerine karşı alternatif bir sistemin gelişimi olarak değerlendirerek saldırıya geçtiler. Bu gelişmeyi engellemek ulusüstü sermayenin dünya egemenliğini en başta Ortadoğu'da yaratabilmek için birinci hedef olarak Önder Apo'yu, Kürt özgürlük hareketini seçtiler. Bir de uluslararası komplonun ABD öncülüğünde yürütülen küresel emperyalist hamleyle bu biçimde bir bağı var. Ona dayanıyor ve onun en kapsamlı, en planlı saldırılarından birisi oluyor.

Tarihsel olarak gördük ki, 11 Eylül saldırılarında ortaya çıktığı gibi birbirleriyle en kapsamlı ekonomik, siyasi, askeri çatışmaya giren, adına III. Dünya Savaşı denilecek düzeyde bir savaşı yaşayan bu devletçi sistemin eski ve yeni güçleri, PKK'nin geliştirdiği özgürlük ve demokrasi hareketi karşısında birleşmek, ittifak yapmak, uluslararası komplo düzeyinde Önder Apo'yu, PKK'yi ve Kürt halkını hedefleyecek bir saldırı birliğini ortaya çıkarmak zorunda kaldılar. Bir de uluslararası komplonun 20. yüzyıl ulus devlet statükosuyla 21. yüzyıla doğru giderken bunu aşıp, küresel sermaye hakimiyetini yaratmayı öngören sistemin birliğine, ittifakına dayanma gerçeği var. Bu da bize çok net gösteriyor ki uluslararası komplo, sadece bir gücün işi değil, tam tersine hiyerarşik devletçi toplum sisteminin tümüne dayanan bir saldırı olarak gelişti. Dolayısıyla da sınıflı cinsiyetçi toplum tarihini kendine dayanak alıyor. Tamamen bu temelde gelişen bu gerici birikimin birleştirilerek saldırıya geçirilmesini ifade ediyor. Bunları bilmek şu bakımdan önemli; uluslararası gericilik neden bu kadar ısrarlı? Neden Önder Apo ve PKK söz konusu olduğunda birbirine en karşıt olanlar, birbiriyle kanlı bıçaklı olanlar, sözde en büyük düşman olanlar bir araya geliyorlar, ortak stratejide birleşiyorlar, ortak eyleme giriyorlar? Biz bunu uluslararası komplonun 7. yılında da çok net ve açık olarak yaşadık. Bir uçta ABD'nin, diğer uçta İran'ın gelişen özgürlük mücadelemiz karşısında nasıl benzer refleksler gösterdiğini, Türkiye ile benzer ittifaklara girmeye ve hareketimize karşı birlikte saldırı yürütmeye çalıştıklarını çok net ve açık bir biçimde yaşadık. Herkesle görüşme olurken, en saldırgan, en çok kan akıtan güçler için bile "silahı bırakır, terörden vazgeçerse sistem içinde kabul edilecek ve görüşmeler yapılacaktır" denilirken, PKK'nin barış isteyen, demokratik çözüm isteyen, kardeşlik isteyen yaklaşım ve çağrılarının neden karşılıksız kaldığını, barış elinin tutulmadığını, tersine PKK'nin barış ve demokrasi isteyen yaklaşımlarına karşı elbirliğiyle karşı durulup saldırı yürütüldüğünü buradan anlıyoruz. Demek ki gerici sistem gerçeğiyle ve onun saldırısıyla yüz yüzeyiz.

Uluslararası komplo gerçeğini doğru anlamalıyız

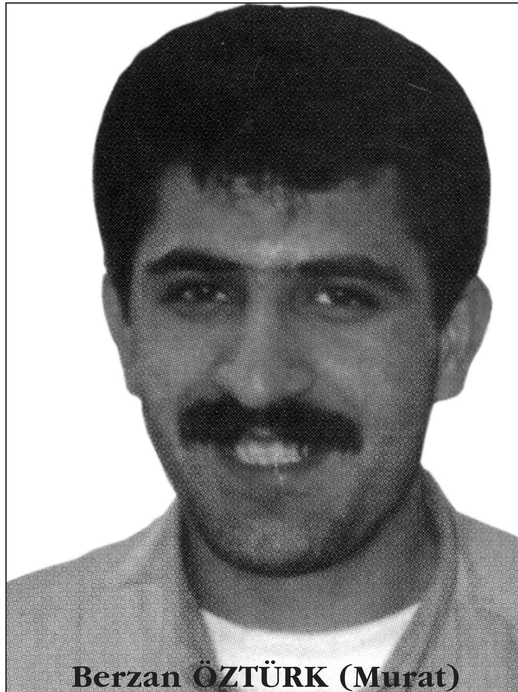
Uluslararası komplonun hiyerarşik devletçi toplum sisteminin günümüzdeki temsilcilerinin birleştirilerek, Kürdistan'da halklar ve insanlık adına, özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeni gelişmeler yaratmak isteyen hareketimizi yok etmeyi amaçladığı tartışma götürmez bir gerçektir. Böyle bir tarihsel ve güncel gerici yapılanmaya dayanan uluslararası komplonun temel amacının Önder Apo'yu imha ve PKK'yi tasfiye etmek olduğu hiçbir biçimde göz ardı edilemeyecek, tartışılmayacak bir gerçektir. Bu bakımdan hem uluslararası komplonun dayanaklarını, gerçeğini doğru anlamalıyız hem de onun amacını, hedefini doğru değerlendirmeliyiz. Bunun da Kürdistan özgürlük hareketini tasfiye etmek olduğu, bunun için Önder Apo'yu imha, PKK'yi tasfiyeyi hedeflediği, bu biçimde Kürdistan'da yaşanan özgürlükçü demokratik gelişmeleri yok ederek Kürdistan'ı yeniden sınıflı, cinsiyetçi toplum uygarlığının en karanlık alanı haline getirmek istediği ve bu biçimde insanlığın ilk ortaya çıktığı o cennet toprakları cehenneme çevirmeye çalıştıkları tartışmasızdır. Bu belirleme yapılırken, herhangi bir tereddüt ve yetersiz yaklaşım içinde olmamak gerekir. O tür yaklaşımlar, komplo karşısındaki gaflet duruşunun devam ettirilmesi, uluslararası gericilik karşısında dik durulamaması, teslimiyet ve ihanete gitmek anlamına gelir. Nitekim geçen süreçte bu tür gelişmeleri acı içinde, çok kötü örnekleriyle yaşadık.

İyi biliyoruz ki I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı inkar ve imha sistemini parçalar düzeye geldiği dönemde, yani 1990'lı yılların başında, bu gelişmeyi kendisi için ciddi bir tehlike gören hem ulus devlet statükosu hem de küresel sermaye güçleri elbirliği ederek Kürdistan'da Önder Apo'nun başlattığı ve yürüttüğü bu özgürlükçü gelişmeyi durdurmak ve ortadan kaldırmak istediler. Aslında uluslararası komplo ve ona karşı direniş süreci 1990'lı yılların başından başlayıp bugüne kadar geldi. Kendileri için alternatif olma özelliği taşıyan Kürdistan özgürlük hareketi zayıflatılıp yok edilerek Kürdistan'ı, dolayısıyla Ortadoğu'yu yeniden egemenlikleri altına almayı amaçladılar. Bunun için de uluslararası ve bölgesel gericilik, yine işbirlikçi Kürt milliyetçiliği elbirliği etti, bir potada birleştirildi. Özel olarak da özgürlük önderliği geriletilerek Kürdistan'da işbirlikçi, milliyetçi önderliklerin toplum üzerinde hakimiyeti geliştirilmeye çalışıldı.

Körfez Savaşı ardından yaratılan Irak statükosu ve Güney Kürdistan'da Çekiç Güç koruması tamamen bunu amaçlamıştır. Bir yandan böyle bir koruma altında sözde Kürdistan federasyonu oluşturulurken, diğer yandan onu da içine alacak şekilde bir uluslararası gerici birlikle, 1992 yılından itibaren PKK hareketine karşı topyekun savaş kapsamında geliştirilen saldırılar tamamen bunu hedefledi. 1990'lı yıllar esas olarak böyle bir mücadele içinde geçti. Bu gerici ittifak, PKK'nin sınırlandırılması, Kürt işbirlikçi milliyetçiliğinin geliştirilmesi yönünde belli bir mesafe katettiğini değerlendirdikten sonra, bölgede daha güçlü bir hamle yapabilmek için 9 Ekim komplosunu gündeme getirdi. Bu, ABD öncülüğündeki küresel sermaye sisteminin Ortadoğu'ya ilk ve kapsamlı saldırısı oluyordu. Kürdistan özgürlük hareketine onu dağıtmayı, tasfiye etmeyi hedefleyen uluslararası komplo dayatılırken, bölgenin diğer sorunlu alanı olan Filistin'e de "Ortadoğu Barış Planı" adında, kurtuluş hareketini sistem içine çekip eritme politikası dayatıldı. Bölge bu iki saldırı

M. Halit ORAL

Fatma ÖZEN (Rojbin)

Berzan ÖZTÜRK (Murat)

Meral MAMYAK (Zîne Gulistan)

ile küresel sermaye güçlerinin daha kapsamlı müdahalesi için hazır hale getirilmeye çalışıldı. Nitekim her iki alanda da yürütülen çabalarda belli ilerlemeler sağlandıktan sonra, 11 Eylül 2001 olayları zemin yapılarak Ortadoğu'ya yönelik Önderliğimizin III. Dünya Savaşı'nın yeni bir aşaması olarak değerlendirdiği bir saldırı süreci başlatıldı. ABD, Saddam'ı daha önce değil de 2003 yılında yıkmaya yöneldiyse, Irak'ı on yıl boyunca parçalanmış halde ayakta tutup, ancak 2003 yılında Irak üzerinden bölgesel müdahaleyi başlattıysa, bu tamamen on yıl boyunca yürütülen bu çalışmalara bağlı bir durumdur.

1990'ların başında hazır olmadığı düzeye ancak on yıllık bir çabaya, Filistin ve Kürdistan'a dayatılan bu saldırılarda yarattıkları sonuçlara dayanarak böyle bir bölgesel müdahaleyi savaş düzeyinde ve kapsamlı bir biçimde geliştirdiler. Bu, şimdi daha iyi anlaşılıyor. Belgeler yayınlanıyor. ABD'nin Irak'ta askeri müdahaleye daha 1997-98 yılında karar verdiği, plan yaptığı, bunu gerçekleştirebilmek için de yıllarca hazırlık çalışması yürüttüğü, daha o zamandan Türkiye'yi böyle bir müdahaleye katmak için çalıştığı, Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplonun da tamamen böyle bir pazarlığa dayalı olarak geliştiği belgelerle ortaya çıkıyor. Ecevit hükümetinin verdiği güvencelere dayalı olarak ABD'nin Önder Apo'ya karşı uluslararası komployu geliştirdiği, bunun da zımnen Ortadoğu'ya yönelik bir müdahale ittifakı yaratmayı amaçladığı açığa çıkmış bulunuyor.

İmralı mücadelesini kazanan Önder Apo olmuştur

Bu mücadelenin, saldırıların günümüze kadar ki gelişim süreci biliniyor. 1990'lı yıllar, topyekun savaş kapsamında Kürdistan'da ortaya çıkan özgürlükçü, demokratik gelişmelerin sınırlandırılması, engellenmesi, daraltılması biçiminde gelişti. 9 Ekim 1998 ile birlikte ise artık sınırlandırılmış bu gelişmenin tümden tasfiye edilmesi amaçlandı. Bunun için de Önder Apo'nun imhası, PKK'nin tasfiye edilmesi öngörüldü. 9 Ekim komplosu tamamen böyle bir amaçla başlatılan ve geliştirilen bir saldırı hareketidir. Sonuçta Önder Apo'yu imha etme amacı başarısız kaldı. Bir yandan Önderliğimizin oldukça duyarlı, tedbirli, dikkatli hareketi, her türlü tehlikeye karşı tedbir oluşturan tarzı, diğer yandan hareketimizin ve halkımızın ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** kampanyası biçiminde Önderlikle birleşmeyi sağlayan fedai direnişi bu imhayı önledi. Dolayısıyla Önder Apo'nun imhasına dayalı PKK'nin tasfiye edilmesi amacı boşa çıkarılmış oldu. Bu biçimde amaçlarına ulaşamadıklarını gören uluslararası komplocu güçler, İmralı sistemini yaratarak, ona dayanarak, böyle bir sistemle Önderliğimizin "çürütme politikası" olarak tanımladığı bir politikayı hayata geçirerek PKK'nin tasfiye edilmesini amaçladılar. Önder Apo'yu, tarihte eşi görülmeyen bir işkence sistemi altında çürütmeye dayalı olarak PKK'nin tasfiye edilmesini umut ve hesap ettiler, planladılar. AİHM süreci aslında biraz da bu biçimde gelişen bir süreç oldu. Buna her ne kadar hukuk ve yargılama süreci dense de işin gerçeği, uluslararası gericiliğin bunu kabul etmesi, tamamen böyle bir sisteme dayalı çürütme politikası ile Özgürlük hareketimizin tasfiye edilebileceği umut ve hesabına dayanıyor. Bu, o zaman da belliydi. Önderliğimiz de, hareketimiz de bu sistemin ve bu temelde gelişecek sürecin, Özgürlük hareketimizi tasfiyeyi amaçladığını biliyordu. Birçok çevrenin "bu tasfiye amaçlıdır, bunu kabul etmemek gerekir" biçimindeki sözde Önderliğimizi ve hareketimizi eleştiren sığ, dar, mücadeleye girmeyen, ama bol bol ahkam kesen tutumlarına karşı Önder Apo da *"evet biz tasfiye etmek için bunu yapıyorlar. Fakat varsa binde bir, milyonda bir gelişme imkanı, ihtimali, oradan tutarak ve insanın sonsuz yaratıcı gücünü açığa çıkarıp harekete geçirerek bu saldırı amacı boşa çıkarılabilir"* dedi. Dolayısıyla geçerli olan, gerçek olan bir mücadeledir. Önder Apo, bir taraf her türlü imkana sahip olup, her türlü araçla saldırırken, diğer tarafın düşünce ve duygularından başka hiçbir güce ve araca sahip olmadan yürüttüğü bu mücadeleyi, bütün eşitsizliğine ve dengesizliğine rağmen büyük bir iddiayla, iradeyle, kendine güvenle kabul etti. Ve doğru, etkili bir mücadele geliştirerek, bu biçimde de olsa komplonun yenilgiye uğratılabileceğini bize gösterdi. Yine bizim komployu doğru anlamamızı, iliklerimize kadar hissetmemizi, komploya karşı duruşu bir şeref olarak ele alıp, onur savaşı haline getirerek mücadele etmemiz gerektiğini her fırsatta vurguladı. Bu temelde 2004 yılına kadar kıyasıya bir mücadele yaşandı.

Sonuçta İmralı mücadelesini kazanan Önder Apo olmuştur. İmralı sistemine dayalı çürütme politikası ile PKK hareketinin sürece yayılma temelinde dağılıp, tasfiye olacağını umut edenler yanılmışlar ve bunda başarılı olamamışlardır. Tersine, hiçbir imkana sahip olmadan, sadece insan bilincini, duygularını, yaratıcı emeğini ve yeteneklerini kullanarak yürüttüğü mücadele ile Önder Apo, uluslararası komplo gerçeğini çözümlemiş, dolayısıyla komplonun amaç ve araçlarını ortaya çıkarmış, bu temelde komploya karşı onu aşacak bir hareketin felsefi, ideolojik, programsal, stratejik, taktik ve örgütsel yönlerini tahlil ederek, hareketimizin komplo karşısında onu yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi yürütecek düzeye gelmesini düşüncede ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda hareketimizin felsefi, ideolojik yenilenmesini, sosyalist paradigmada kapsamlı bir özeleştiriyle yenilenme ve değişimi yaşamasını, bu temelde yeni bir strateji belirlemeyi, yeni bir siyasi program ortaya çıkarmayı, bunlara uygun mücadele taktiklerine bağlı olarak da hareketimizin demokratik konfederalizm sistemi temelinde kendini yeniden yapılandırması gerektiğini çok kapsamlı, aydınlatıcı teorik çözümlemelerle ortaya koymuştur. Bu, uluslararası komplonun düşüncede çözümlenerek aşılması, düşünsel ve ideolojik alanda yenilgiye uğratılması demektir. Nasıl ki 1982'de Amed Zindanı'nda ***Mazlum***, ***Kemal***, ***Hayri***, ***Ferhat*** yoldaşlar önderliğinde gelişen zindan direnişi 12 Eylül faşist askeri rejimini ve onun dayandığı inkar, imha sistemini ideolojik olarak yenilgiye uğratıp, PKK'nin ideolojik zaferini ortaya çıkarmışsa, benzer bir biçimde İmralı mücadelesinde de Önder Apo, uluslararası komplonun ideolojik yenilgisini ortaya çıkararak, Özgürlük hareketimizin, Önderlik gerçeğimizin düşünsel, ideolojik zaferini bir kez daha hiyerarşik devletçi toplum sistemi karşısında yaratmıştır.

Bunun anlaşılması, derinliğine kavranması, özümsenmesi, yine üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukların ne olduğunun bilince çıkarılması büyük önem taşıyor. Bu gerçekliği görüp anlamamız gerekiyor. Bu bakımdan da şunu ifade etmeliyiz; İmralı işkence sistemi, bütün saldırılarına rağmen Önderliğimizin bu düşünsel çözümlemeyi ve yenilenmeyi geliştirip çok sınırlı imkanlardan yararlanarak bunları hareketimize, halka, yine dış kamuoyuna sunmayı başardığı günden itibaren artık aşılmış, yenilmiş oluyor. Yani İmralı sistemine dayanarak PKK'nin tasfiye edileceği, kendini yenileyemeyeceği, değiştiremeyeceği hesapları boşa çıkarılmıştır. Önderlik gerçeği şahsında yaratılan düşünsel yenilenmeyle komplo yenilgiye uğratılmıştır. Dolayısıyla da İmralı sistemi amaçsız kılınmış, bitirilmiş, aşılmıştır. Uluslararası komplo güçlerinin böylesi bir sisteme dayanarak sonuç alma umut ve hesapları boşa çıkarılmıştır. Bütün baskıya rağmen, tecrite, işkenceye rağmen, mektupların bile dışarı çıkmaması, avukat görüşlerinin engellenmesine, yine her türlü tasfiyeci provokatif dayatmaların içten geliştirilmesine, bu tür zayıf, geri güçler desteklenerek, hareketin içine saldırtılmasına rağmen, PKK'nin tasfiye edilmesi amacı boşa çıkarılmış, başarısız kılınmıştır.

PKK için de komployu anlayan, ona karşı mücadele edecek şekilde kendini yeniden yapılandırarak mücadele süreci içine giren yeni bir dönem ortaya çıkarılmıştır. Bu, KKK sisteminin yaratılmasıdır. Bu, PKK'nin yeniden inşasıdır. Bu, kadın ve gençlik hareketimizin kendini yeniden yapılandırmasıdır. Bu, meşru savunma güçlerinin, gerillanın sistem gereklerine göre kendini yeniden örgütlemesidir. Örgütsel alanda sağlanan bu gelişmeler, ideolojik, siyasi çizginin gereği olarak ortaya çıkan yeniden yapılandırmalar 1 Haziran 2004 atılımıyla da yeni bir stratejik çıkışa kavuşarak, uluslararası komploya karşı onu parçalayıp, yenilgiye götürmeyi hedefleyen yeni bir stratejik mücadele sürecinin başlamasıyla yeni bir döneme evrilmiştir.

İki yıldır yaşadığımız böyle bir gerçekliktir. Biz hareket ve halk olarak Önderliğimizin düşüncede kazandığı zaferi örgüte, eyleme, pratiğe, kendi yaşamımıza dönüştürmeye çalışıyoruz. Bunun için kendimizi eğitiyor, örgütlüyoruz. Tüm halkı örgütlemeye çalışıyoruz, bir de Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini aşarak, parçalayarak Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmeye çalışıyoruz. 1 Haziran Atılımı, tamamen böyle bir hamlesel gelişmedir. Uluslararası komployu yenilgiye uğratmayı, onun dayandığı inkar ve imha sistemini aşmayı, böylece Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmeyi, Kürt halkını, demokratik konfederal örgütlülüğünü yaratarak kendi yaşamını kendi demokratik örgüt sistemiyle sağlar hale getirmeyi hedeflemektedir.

Bu yeni ve önemli bir mücadeledir. Tıpkı inkar ve imha sisteminin 12 Eylül faşist askeri rejimi karşısında gelişen 15 Ağustos tarihsel atılımı gibi yeni bir stratejik atılım olmaktadır. Bütün zayıflıklarına, eksikliklerine rağmen bu atılımın iki yılda önemli siyasi örgütsel gelişmeler ortaya çıkardığı bir gerçek. Her şeyden önce Önder Apo'nun düşünceleri temelinde tüm hareketin militan yapısı, savaşçı yapısı kendini eğitmiştir. Yine halk önemli ölçüde yeni Önderlik düşünceleriyle kendini eğitme ve yenilemeyi ifade eden bir gelişmeyi yaşamıştır. Diğer yandan örgütsel yeniden yapılanma, demokratik konfederalizmin örgütsel iskeletinin oluşturulması, bu temelde tüm Kürdistan parçaları ve yurtdışında, komünlerde, özgür yurttaş meclislerinde tüm halkı örgütlemek için kapsamlı bir çalışma seferberliği ortaya çıkmıştır.

Aynı şekilde büyük bir demokratik mücadele de bu iki yılda gelişme gösterdi. Halkın demokratik serhildanı tüm baskı ve engellemelere, JİTEM, kontrgerilla saldırılarına, polisin açıktan yürüyüş yapan halka ateş etmesine rağmen engellenemedi. Gittikçe büyüyen, yayılan bir gelişme içinde oldu. Kürt gençliği ve kadınları başta Kuzey ve yurt dışı olmak üzere, Doğu'da, Batı'da, Güney'de bütün bu saldırılara karşı kahramanca durarak, demokratik serhildanı her fırsatta bedellerini ödeyerek geliştirdiler, geliştiriyorlar.

Gerilla kahramanlık çizgisini günümüze yeniden taşıdı

7 yıldönümünde bu direnişin zirveye ulaştığı, bütün Kürt halkını içine aldığı çok açık bir gerçektir. Bu direnişin Kürdistan üzerindeki inkar, imha sistemini parçalamakla tehdit ettiğini ve bunun ne büyük bir gelişme olduğunu gösteriyor. İmha ve inkar sisteminin, Gever'de olduğu gibi uçakla tehdit ederek, Cizre'de olduğu gibi tanklarla halkı sindirmeye çalışarak bu gelişmeleri önleme ve kendini yaşatma çabası içinde olduğunu görüyoruz.

Tabii halkı bu biçimde tehdit eden sadece Türkiye yönetimi değil. Benzer biçimde İran ve Suriye yönetimleri de halkımız üzerinde tehditler savuruyorlar, baskılar uyguluyorlar. Eğer özgürlük ve demokrasi mücadelesinde ısrar edilirse, Önder Apo'ya sahip çıkmakta, özgürlük mücadelesini yürütmekte ısrar edilirse bunun halk için yıkım getireceği tehdidini açıkça dile getiriyorlar. Zulüm güçleri her türlü saldırıyı yürütmeyi kendilerine hak görüyor. Zalimler Dehak'tan bu yana sürdürdükleri saldırıyı günümüzde de doruğa çıkarmakta herhangi bir beis görmüyorlar. Tabii zulmün büyüklüğüne karşı, zalimlerin zulmüne karşı da Kürt halkı, Önder Apo'nun öncülüğünde, Apocu ruhla, bilinçle, örgütlülükle özgürlük ve demokrasi mücadelesini, kahramanca direnişini sürdürüyor. İnsanlık adına, kendi geleceği adına her türlü bedeli ödemekten çekinmiyor. Bu önemli bir durumdur, büyük bir gelişmedir. Gerçekten de Önder Apo'nun nasıl bir halk yarattığını, PKK ile Kürt halkının nasıl bir yenilenmeyi, gelişmeyi, yeni bir ruhu, bilinci, örgütlenmeyi, yaşamı ortaya çıkardığını açıkça gösteriyor. Dünyaya özgürlük ve demokrasi heyecanını, coşkusunu yayan, yaşatan bir halk armağan edilmiştir. Bu, Önder Apo'nun insanlığa en büyük armağanı oluyor.

Benzer biçimde meşru savunma alanında da bu iki yılda önemli gelişmeler yaşandı. Bütün uyarılara rağmen gerici güçlerin, inkar ve imhacı güçlerin baskıdan, savaştan, imhadan başka bir şey bilmemeleri, yeni bir çatışma sürecini gündeme getirdi. Saldırılar karşısında halkın örgütlülüğünü geliştirmek, Önderliği savunmak amacıyla direnmek, silahlı saldırı karşısında silahlı direniş içinde olmak bir zorunluluk haline geldi. Dolayısıyla bu temelde iki yıldır çok zorunlu olarak sürdürülen bu meşru savunma direnişi de Kuzey Kürdistan'ın bütün sahalarında gelişti. Gerilla kendini bu temelde yeniden yapılandırdı, yeni bir ruh kazandı. Geçmişten gelen kahramanlık çizgisini günümüze yeniden taşıdı. Halkın demokratik örgütlülüğünü ve serhildanını desteklemek, onun gelişimine ön açmak için çaba harcadı, yüzlerce şehit verdi. Yine Önder Apo'ya yönelik saldırılar karşısında Önderlik gerçeğini kahramanca savunduğunu ve savunacağını ortaya koydu.

Şimdi esas olan, gerçek olan, süreci zorlayan, gelişme vadeden olgu budur. Bu gerçeği görmemiz gerekiyor. Uluslararası komplonun 7. yıldönümünde hareketimizin ve halkımızın yaşadığı gerçeklik budur. 8. yıla hareketimizin dayatmakta olduğu süreç böylesi bir süreçtir. Tamamen, her bakımdan bir mücadele hamlesi içerisinde olma durumu var. İdeolojik, siyasi, askeri, diplomatik olarak her alanda "Önder Apo'ya özgürlük, Kürt sorununa demokratik çözüm" şiarıyla ve bu amaçları gerçekleştirene kadar bir hamlesel mücadele içine girmiş bulunuyoruz.

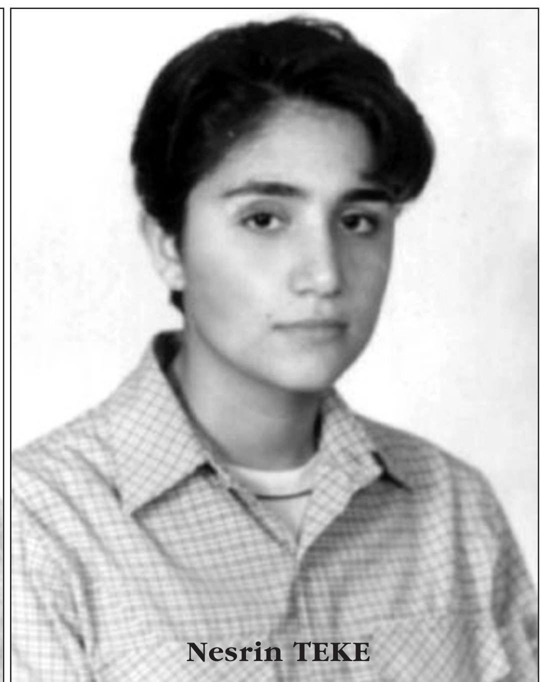
Komplonun 8. yılına kendi cephemizden dayatmakta olduğumuz ve asla vazgeçmeyeceğimiz gerçeklik budur. Şimdi bunun karşısında böyle bir gelişmenin kendi çıkarlarını zorladığını, tehdit ettiğini, ideolojik olarak İmralı'da uğradıkları yenilginin halk ve hareket nezdinde pratiğe dönüştüğünü, dolayısıyla bunun kendi sonlarını getireceğini; bunun inkar ve imha sistemi üzerinde oluşturulmak istenen yeni sistemlerini yerle bir edeceğini gören gerici güçler, şimdi yeniden topyekun savaş konsepti hazırlayarak bu temelde saldırı yürütmeye çalışıyorlar. Esas olarak "Önder Apo'ya özgürlük ve Kürt sorununa demokratik çözüm" şiarıyla gelişen yeni örgütsel ve mücadele hamlemizi engellemeye çalışıyorlar. Önderliğimizin düşüncelerinin hareketimiz ve halkımızca pratikleştirilmesini engellemek, en azından zayıflatmak ve geriletmek istiyorlar. Çünkü biliyorlar ki Önderlik düşünceleri örgüte ve halka tümüyle yansır, bu çerçevede pratiğe geçerse, bunun sonu inkar ve imha sisteminin paramparça olması olacaktır. Artık hiç kimse Kürdistan'ı inkar etme, Kürt halkına imhayı dayatma yaklaşımı içinde olamayacaktır.

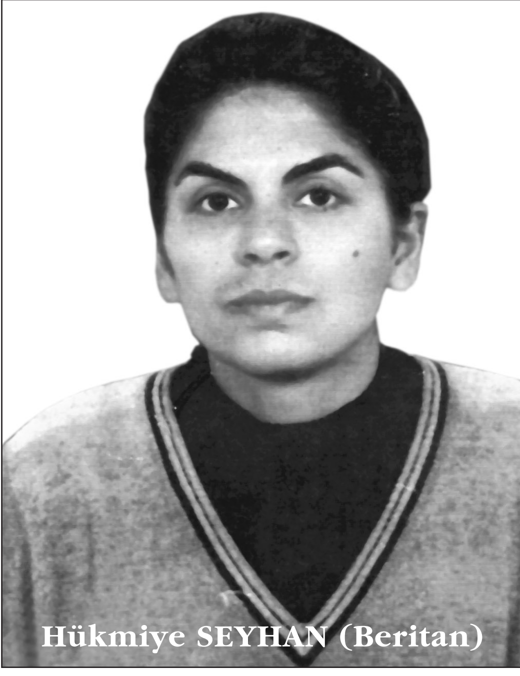
Yüzyıldır dayatılan bu sistem yerle bir edilerek, Kürdistan'da özgürlüğün, demokrasinin gelişimi sağlanacak, yine bölge halklarıyla Kürt halkının demokratik buluşmasının önü açılacaktır. Hem ulus devlet statükoculuğu hem de ABD'nin yürüttüğü küresel sermaye hegemonyası işte bu gelişmeyi kendileri için tehlikeli görüyorlar. Bunu engelleyebilmek için yeniden kirli ittifaklar yapmaya çalışıyorlar. Eski ittifaklarını yenilemek istiyorlar. Aslında 7 yılda Önderliğimizin, hareketimizin, halkımızın yürüttüğü mücadele ile büyük ölçüde parçalanan, zayıflatılan uluslararası komplo ittifakını çeşitli biçimlerde yeniden yaratmaya çalışıyorlar. Çünkü uluslararası komplo gerçekten yenilmiştir, parçalanmıştır, amaçları boşa çıkarılmıştır. 7 yıl önce uluslararası, bölgesel ve yerel gericiliğin yarattığı ittifak ve birlik düzeyi günümüzde yoktur, paramparça olmuştur. 7 yıl önce

Ali AYDIN

Nezahat BARACI (Şehristan Botan)

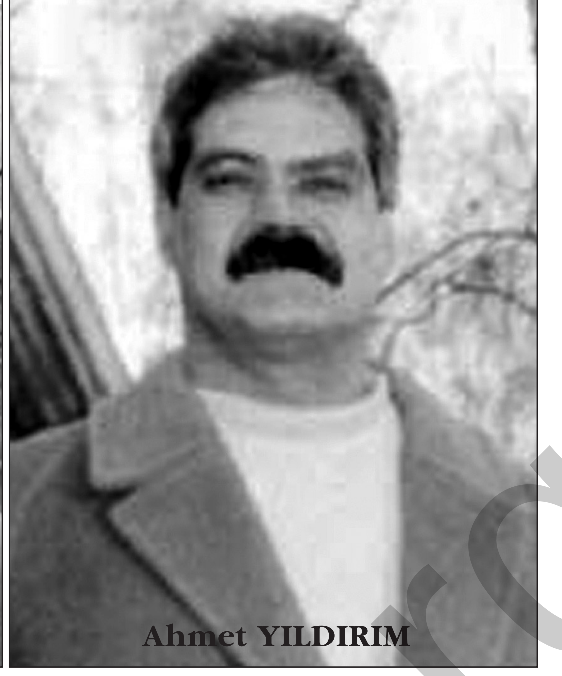

Tacettin ŞAHİN (Ferhat)

Nesrin TEKE

Hükmiye SEYHAN (Beritan)

Yavuz GÜZEL

Hamdiye Kaplan (Berwar)

Ahmet YILDIRIM

birlik halinde olan, hatta stratejik ittifak içinde bulunan güçler, şimdi birbiriyle ölüm kalım çatışması yürütüyorlar. Böyle bir çelişki ve çatışmayı yaşıyorlar. Fakat buna rağmen hareketimizin 1 Haziran Atılımı temelinde geliştirdiği mücadele ve dayattığı Kürt sorununa demokratik çözüm gerçeği karşısında; bunun kendi varlıklarını zayıflatacağını, hele hele ulus devlet statükosunun tümden parçalanacağını gördükleri için, yeniden hareketimizin gelişimi karşısında ittifaklar ve birlikler oluşturmaya, çeşitli pazarlıklar yaparak, tavizler vererek yeni işbirlikleri yaratmaya, buna dayalı yeni saldırı konseptleri geliştirerek uygulamaya koymaya çalışıyorlar. 2005 Newrozu'ndan itibaren Türkiye yönetiminin içine girdiği süreç budur. Ve bu tamamen genelkurmay merkezli olarak gelişiyor, milliyetçi, şoven, rantçı güçlere dayanıyor. Dıştan Kürt sorununun çözümsüzlüğünden çıkar sağlayan, Kürt-Türk çatışmasına dayanarak ekonomik siyasi kazanç sağlayan güçlerin tahrikine ve desteğine dayanıyor. Bu giderek 1 Haziran özel yasasına, 23 Ağustos tarihli topyekun savaş kararına dönüştü. Günümüze kadar da her türlü yöntemle kirli savaşın, baskının, katliamın her yoluna başvurularak bu topyekun savaş geliştirilmeye, bu biçimde hareketimizin gelişimi engellenmeye, halkımız sindirilmeye, en önemlisi de Önder Apo'dan intikam alınmaya çalışılıyor. Önderliğimize sadistçe bir imha süreci, işkence dayatılarak, aslında yarattığı başarının, ideolojik zaferin intikamı alınmak isteniyor. Önderliğimiz zayıflatılmak, direnişçi duruşu engellenmek, saptırılmak isteniyor. Bu biçimde Önderliğimize yönelik yaklaşımlar tamamen bir provokasyonu, bir komployu içeriyor. Uluslararası komployu tahlil eden, teşhir eden, onun gerici yüzünü açığa çıkartan, dolayısıyla onu yenilgiye uğratacak mücadele çizgisini yaratan Önderliğimizin çalışma ve mücadele tarzı bozulmak, sabote edilmek isteniyor. Önder Apo da böyle değerlendirdi. Başarı kazanan, zafer yaratan bu mücadele çizgisinden alıkonulmak istendiğini söyledi, ama şunu da söyledi; *"hiçbir tarihi provokasyon, hiçbir baskı beni başarı kazanan, zafer kazanan mücadele çizgimden alıkoyamayacak."* 12 Eylül rejimi de bu tür dayatmalarda bulunmuştu, ama Önder Apo ona karşı da hep siyasi amaçlara bağlı, oldukça örgütlü, disiplinli, başarı çizgisini esas alan bir mücadele çizgisinde, eylem çizgisinde ısrar etti ve uygulamaya koydu. Bunu saptırmaya çalışan yaklaşımlara karşı mücadele içerisinde oldu.

Sonuç olarak tarih, Önder Apo'nun çizgisinin başarı ve zafer kazandığını kanıtlamıştır. Apocu mücadele çizgisinin, direniş çizgisinin başarı ve zafer getiren olduğunu, Kürdistan'da başka bir çizgiyle değil başarı kazanmak, insan olarak yaşamanın da mümkün olmadığı bu geçen yirmi beş yıllık sürede defalarca kanıtlanmıştır. Şimdi de Önderliğimiz her türlü baskı ve saldırıya rağmen bu çizgisini sürdürüyor, bunda ısrar ediyor. Sonuna kadar bu çizgide olacağını ifade ediyor ve halkımızı da böyle bir çizgide ısrarlı olmaya, böyle bir çizgi temelinde örgütlenip, aktif mücadele etmeye çağırıyor. Biz 8. yılda bu gerçeği daha iyi anlayabilen konumdayız. Neyin zafer getirdiğini, neyin yenilgiye yol açtığını, neyin başarının, neyin kaybetmenin nedenleri olduğunu daha iyi anlıyoruz. Apocu mücadele çizgisinin özelliklerini daha iyi anlayabilecek durumdayız ve tümüyle böyle bir yoğunlaşma içindeyiz. Eğitimimizi, hazırlıklarımızı bu temelde yürütüyoruz. Dolayısıyla hareket ve halk olarak komplonun 8. yılında Önderlikle daha çok bütünleşmeye, Önderlik çizgisini, onun tarzını, üslubunu, temposunu mücadeleye yedirmeye çok yakınız. Bunları esas alarak mücadele etme ve kazanmaya her zamankinden daha fazla yakınız.

ABD'nin bölgeye ilk müdahalesi Önderliğe karşı geliştirilen komplodur

Bu 7 yılda neler yaşandı? Çeşitli güçler ne elde ettiler ve 8. yılda ne yapmak istiyorlar? Biraz da bu açıdan bakmak istersek; en başta ABD'nin Ortadoğu'ya ilk müdahalesinin Önderliğimize ve hareketimize karşı geliştirdiği uluslararası komplo olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. ABD buna dayanarak Irak müdahalesini yapabildi, Bağdat'ı ele geçirebildi. Yine buna dayanarak işbirlikçi Kürt milliyetçiliğini geliştirip bölge müdahalesinde kendine dayanak yapabildi. Bir yandan Filistin kurtuluş hareketini kendi içinde eritmek isterken, esas olarak Kürdistan özgürlük hareketiyle uğraştığı, dikkatleri tümden Kürdistan'a yönelttiği geçen sürecin açığa çıkardığı bir gerçeklik oluyor.

ABD, BOP adını verdiği bölgesel planlamasında Türkiye'yi istediği gibi kullanabilmek, böyle bir projenin içine çekebilmek amacıyla uluslararası komployu bu kadar vicdansızca ortaya çıkarıp, gerçekleştirdi. Sonuçta Irak'ı askeri olarak işgal etti. Milliyetçi Kürt önderliklerini belli ölçüde geliştirdi. Filistin-İsrail arasında belli bir yakınlık yarattı. Suriye yönetimi üzerinde önemli bir baskı, yönetim içi çelişki ve çatışma durumu ortaya çıkardı. Türkiye üzerinde de bir baskı düzeyi yarattı. Ama dikkat edilirse, geçen üç yıllık süreç içerisinde amaçlarına tümden ulaşabilmiş, BOP'u gerçekleştirebilmiş olmaktan hala çok uzakta bulunuyor. Her şeyden önce Türkiye'yi böyle bir proje içerisine almakta ciddi biçimde zorlanıyor. Türkiye yönetimi, komplo çerçevesinde söz vermiş olmasına rağmen Irak Savaşı'nda ABD'yi desteklemedi. Bu, önemli bir çelişki durumunu ortaya çıkardı. Türkiye-ABD ilişkileri –ki stratejik ittifak deniliyordu– çok çelişik ve çatışmalı bir hal aldı. Bu, günümüze kadar da devam edip geliyor. ABD'yi hayal kırıklığına uğratan bir durum ortaya çıkmış bulunuyor.

Diğer yandan, Türkiye üzerinde kendi sorunlarını tamamen çözememekten kaynaklanan önemli bir dış baskı oluşturulmuş durumda. Yine Filistin'deki son gelişmeler, seçimlerde Hamas'ın kazanması her şeyin ABD'nin istediği gibi yürümediğini gösteriyor. Irak'taki çatışma durumu da bunun bir başka örneği oluyor. ABD, hem savaşı sürdüremedi hem de yeni bir Irak sistemi ortaya çıkartmakta zorlanıyor. Aylar öncesinden seçim olmasına rağmen yeni bir hükümet henüz oluşturulamadı. Bir anayasa oylanmasına rağmen, temel konularda Iraklı güçleri anlaştıran bir anayasa ortaya çıkartılamadı. Dolayısıyla hem Irak'ta çatışmalı durum sürüyor hem de yeni bir sistem geliştirmenin önünde ciddi engel ve zorluklar mevcuttur.

İran'la da çelişki ve çatışma durumu kızışmış haldedir. Her ne kadar Kürdistan'da milliyetçi önderlikler gelişse de PKK'nin tasfiyesi başarılamamıştır. Tersine, Önder Apo ve PKK, Kuzey'de olduğu gibi diğer parçalarda da halk üzerinde etkisini sürdürüyor, hatta giderek daha fazla geliştiriyor. Bütün bunlar ABD açısından zorlayıcı etkenlerdir. Oluşturduğu BOP, hedeflendiği gibi yürümüyor. Zorlanıyor, esniyor ve politikası değişikliğe uğruyor. ABD, başında İsrail ve İngiltere'ye dayalı yürüttüğü müdahaleden önemli oranda uzaklaştı. 2005 yılı başından beri yeni politikaları uygulamaya koymaya çalıştı. AB'yle uzlaşma, AB'yi Ortadoğu'daki mücadeleye çekme çabası içerisinde oldu ve bu hala devam ediyor. Yine başta Rusya olmak üzere Asyalı güçlere de çeşitli tavizler vererek, Ortadoğu politikasını birlikte yürütmeye çalışıyor. Ortadoğu içerisinde de çeşitli güçlere daha fazla taviz veriyor. Irak içindeki güçlere, Filistin içindeki güçlere veriyor, Türkiye'ye daha fazla taviz verme durumunda. Başta Ürdün ve Mısır olmak üzere Arap monarşilerine daha çok taviz veriyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, ABD zorlandıkça tavizler veriyor, Büyük Ortadoğu adlı proje, ABD'nin isteğinden öteye birçok gücün istek ve çıkarlarını içerecek temelde doluyor. Bunun giderek daha fazla böyle olacağı anlaşılan bir durumdur. Nitekim Bush yönetimi, Ortadoğu'daki zorlanması sonucunda kendi kamuoyu içinde de ciddi bir biçimde zorlanmıştır. Savaş karşıtlığı içte de ABD yönetimini oldukça zorlayan, onun taban kaybetmesine yol açan bir düzeyi ifade ediyor. Bütün bunlar şu durumu ortaya çıkarıyor: ABD, küresel sermaye çıkarları adına "Dünya Savaşı" denen bir müdahalede bulunmuş, Ortadoğu'da bu yönlü önemli adımlar atmış, bazı gelişmeler de yaratmıştır. Bu geri dönülemez bir süreçtir. ABD açısından artık geri dönmek diye bir şey söz konusu olamaz. Tersine bazı değişiklikler yapsa da bu süreci yayarak, derinleştirerek sürdürüp sonuç almaktan başka çaresi yoktur. Dolayısıyla eğer böyle bir şeye girerse, bu çok daha fazla kaybetmeyi ortaya çıkaracaktır. Nitekim kaybetmemek için süreci derinleştirme, müdahaleyi bütün bölgeye yayma, çok değişik yöntemler içerse de bölgedeki ulus devlet statükosunu küresel sermayenin çıkarları doğrultusunda değişime uğratma çabalarını derinleştirerek, hızlandırarak sürdürme arayışı içerisindedir. Ancak bu noktada zorluklar var, önünde ciddi engeller var. Dolayısıyla tavizler veriyor, açılımlar yapıyor, uzlaşmalar gerçekleştirmek zorunda kalıyor. Bunun giderek çok daha fazla böyle olacağı, birçok çevreyle ABD'nin uzlaşacağı anlaşılıyor. Bu çerçevede sürece daha fazla yayılmadan, dolayısıyla çok taviz vermek zorunda kalmadan bu müdahaleyi sonuca götürme arayışı içerisindedir.

2006 yılına ABD'nin yaklaşımı tamamen böyledir. Irak, Filistin, Suriye, Lübnan'da bazı sonuçlar alarak, yine Türkiye'yi çeşitli biçimlerde zorlayıp, BOP'un önemli bir aktörü haline getirerek genelde bölgede, özelde İran karşısında daha etkili bir konuma ulaşmak istiyor. Birçok basın organı 2006 yazında ABD'nin İran'la askeri çatışma içerisine gireceğini de duyurdu. Bu tür söylentiler gittikçe yayılıyor. ABD'nin bunun arayışı, hazırlıkları ve planlaması içinde olduğu bilgileri her geçen gün daha fazla dillendiriliyor. Bunun için ABD'nin daha çok desteğe, müttefike ihtiyacı var. Bu bakımdan bir yandan Türkiye'ye, diğer yandan da Kürtlere ihtiyaç duyuyor. Türkiye'yi Irak müdahalesinde değerlendirmek istedi, uluslararası komployu bunun için geliştirdi, ama istediğine ulaşamadı. Şimdi İran karşısında bir kez daha Türkiye'ye rol biçmek istiyor. Türkiye'nin desteğini alırsa, İran karşısında daha fazla başarılı olacağına inanıyor ve bu temelde Türkiye'yi kendi yanına çekebilmek için çok yönlü ve çok yoğun bir çaba yürütüyor, mücadele içinde oluyor. Irak'ta olduğu gibi, İran'la da mücadele ederken Kürdistan ve Kürt toplumunun durumu ABD açısından daha çok öne çıkıyor, daha fazla stratejik önem kazanıyor. Bunun için Kürdistan'a ve Kürt toplumunun desteğine muhtaçtır. Irak müdahalesinde Güneyli güçlerden gerekli desteği aldı, ama diğer alanlar, parçalar söz konusu olunca, PKK'nin durumu öne çıkıyor. PKK, ABD'nin Güney'de olduğu gibi Batı'da, Doğu'da, Kuzey'de halkı rejimlere karşı istediği gibi kullanmasını engelliyor. Halkın demokratik örgütlülüğünü geliştiriyor, iradesini ortaya çıkarıyor. Olacaksa bir ilişki, özgür demokratik ilkeler temelinde olmalıdır, diyor. Bu durum ABD-PKK çelişkisini güncel politikada daha çok öne çıkartmış durumda.

Şimdi Amerika bir kez daha PKK karşıtlığı propagandasını geliştirerek, Türkiye'yi İran karşısında kendi politikasına çekme çabası içerisindedir. Ancak çok açık ki, ABD çok muhtaç olduğu Türkiye'yi ve Kürtleri geçmişte olduğu gibi ortak politikada birleştirmekte zorlanıyor. Türkiye'nin inkar ve imha siyasetiyle Güney'deki gelişmeler gelinen noktada uzlaştırılamıyor ya da uzlaştırma çabaları geçmişten çok daha fazla zorluk ve engelle karşılaşıyor. Buna bir de diğer parçalardaki PKK varlığı eklenince, ABD'nin İran karşısında Türkiye ve Arap aleminden gerekli desteği alma stratejisinin ciddi zorluklarla karşılaştığı görülüyor. Bunu çözmek için yoğun pazarlıklar, ittifak arayışları var. Çeşitli hesaplar yapılıyor. ABD ile Türkiye arasında İran ve PKK pazarlığının yapıldığı yönünde birçok bilgi basına yansıdı. Yine KDP ile YNK'yi böyle bir ittifaka çekmek için ABD'nin yoğun baskıları var ve bu, giderek Kerkük pazarlığının yapılması noktasına varıyor. Yani oldukça karmaşık bir siyasi süreç söz konusudur. ABD, Türkiye'yi Kürtlerin durumuyla tehdit ederek daha zayıf düşürüp, kendi siyasetine çekmeye çalışıyor. Diğer yandan Kürdistan'ı da bölgede yürüttüğü mücadele açısından değerlendirmek zorunda. PKK karşıtlığı temelinde yeniden bu güçleri birleştirme arayışı var. Ancak bu belirttiğimiz gibi geçmişte olduğu kadar kolay olmuyor. Türkiye geçmişte söz verdi, gereğini yerine getirmedi. Dolayısıyla ABD ile Türkiye ilişkileri geçmişteki gibi rahat değildir, çelişkilidir. Güven verici olmaktan uzaktır.

Yine Güney Kürdistan'da önemli bir konum ortaya çıkmıştır. Milliyetçi Kürt hareketleri ciddi bir güçlenmeyi yaşıyorlar. Dolayısıyla geçmişte verilen tavizlere artık razı olmuyorlar. Kerkük'ü istiyorlar ve Kerkük Güneyli Kürtlerle Türkiye arasında ciddi bir çatışmaya sahne oluyor. ABD'nin de Kürtler üzerinde çok fazla baskı yapma şansı yok, çünkü Irak'ta karşılaştığı direniş karşısında Kürtlerin desteğine daha fazla ihtiyacı vardır. O bakımdan Kürtler üzerinde fazla baskı yapma gücü yok. Bu, komplocu güçlerin 7 yıl önceki başlangıç döneminde olduğu gibi kolay anlaşamayacaklarını, kendi içlerinde ciddi çelişkileri yaşadıklarını ortaya koyuyor. Dolayısıyla komplonun günümüzde direnişle parçalanması durumu daha çok mevcuttur. Komplocu güçler hem daha zayıftır hem de birlikleri yoktur. Birlikten çok çelişki ve çatışmalı bir konumu yaşıyorlar. Bu bakımdan ABD'nin geçmişte olduğu gibi günümüzde de aynı düzeyde PKK karşıtlığını yürütmesi mümkün değil. Bunu çeşitli pazarlıklar biçiminde sürdürüyor. Özellikle Türkiye'yi kendi safına çekmek için Kürt-Türk çelişkisini tahrik ediyor. Fakat bunu uzun süre devam ettiremez. Eğer önümüzdeki süreçte bu saldırılar direnişle boşa çıkartılırsa, ABD'nin mevcut politikalarını yürütemeyeceği, bunları yürütürse bölge müdahalesini sürdüremeyeceği, İran karşısında güçlü olamayacağı, dolayısıyla da İran rejimiyle yürüttüğü mücadelede ilerleme sağlamak için daha fazla tavizler vermek zorunda kalacağı anlaşılıyor. Bu, hem Türkiye'ye hem de Kürtlere karşı olacaktır. Aynı şekilde PKK ile ilişkilerini gözden geçirmek zorunda kalacaktır.

Karikatür krizi AB'nin 11 Eylülü'dür

Diğer yandan AB'nin 7 yılda elde ettiği, aslında ölçüsüz ekonomik sömürü olmuştur. Ortadoğu'daki statükoyu yaratanın, Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini ortaya çıkaranın Avrupa olduğu biliniyor. Dolayısıyla bu statükoya dayalı Kürt çatışmasından yararlanarak Türkiye'yi her zaman kendine bağlamış, Türkiye ve Ortadoğu kaynaklarını sömürmeye başlamıştır. AB ülkelerinin Türkiye ve İran'la, yine Suriye'yle, geçmişte Irak'la ilişkileri hep bu temelde oldu. Bunun için de komploda PKK'ye karşı saldırıda yer aldılar, ittifak yaptılar. Türkiye üzerinde daha fazla sömürü yapmanın yollarını yakalamaya çalıştılar. Başta Yunanistan olmak üzere birçok AB devletinin buna dayanarak Türkiye'den taviz koparma, daha çok ekonomik sömürü sağlama çabası içerisinde olduğu ve bunu da önemli ölçüde sağladığı bir gerçektir.

Gelinen noktada AB ile müzakere süreci de başlamış durumdadır. Fakat görünen o ki AB ne Türkiye'yi içine alabiliyor ne de vazgeçebiliyor, terk edebiliyor. Böyle bir çıkmaz durumunu yaşıyor ve çözümsüzlüğü, Kürt-Türk çelişkisini, çatışmasını yaratarak, eski ikiyüzlü, rantçı, çıkarcı politikasını sürdürerek hem Türkiye'yi daha çok sömürmek hem de Kürtlerin desteğini almak istiyor.

Son karikatür krizi AB'nin bu duruşuna darbe niteliği taşıyor. Bazı çevreler bunu AB'nin 11 Eylül'ü olarak değerlendiriyorlar. 11 Eylül saldırılarını ABD'nin Ortadoğu'ya silahlı müdahalede bulunmasının zeminini döşeme hareketi olarak değerlendirirsek, karikatür krizi de islam alemiyle AB'yi çatışma içerisine sokan bir provokasyon olma özelliğini taşıyor. Bu gittikçe gelişti de. Tabii arkasında, AB'nin Ortadoğu'ya daha çok müdahale etmesini isteyen güçlerin tahriki var. Yahudi sermayesinin, küresel sermayenin tahriki olduğu tartışma götürmez bir gerçek. Bu-

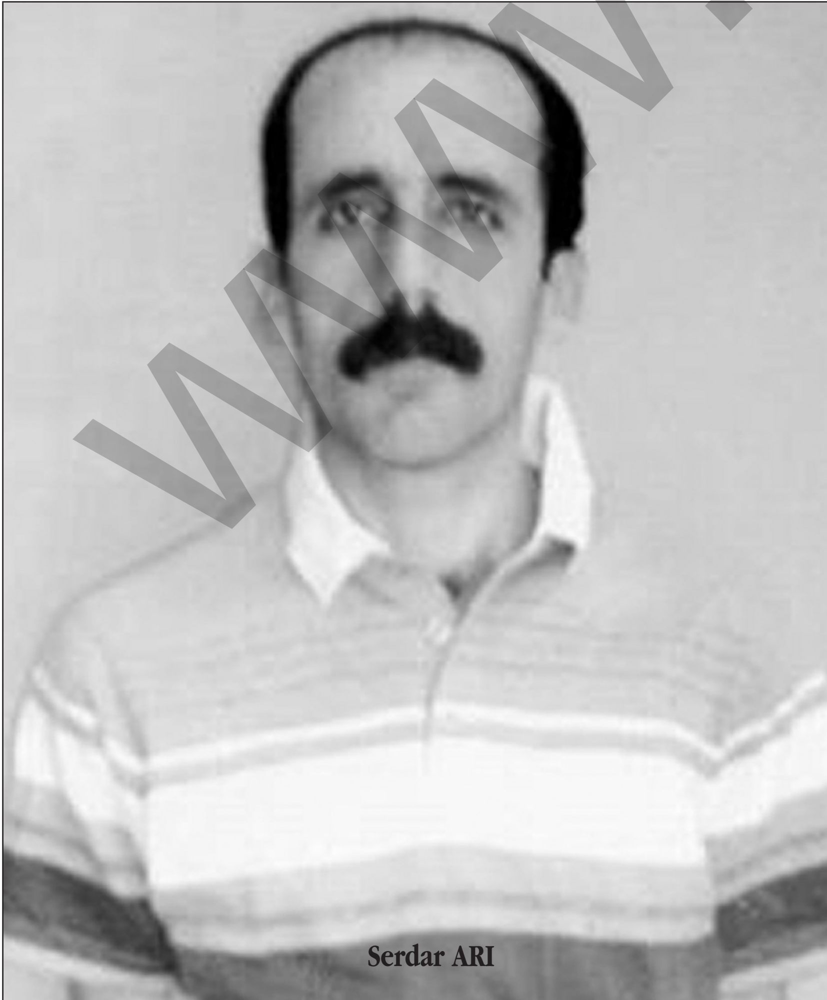
nun için de AB Ortadoğu'ya daha çok müdahale eden, ABD politikalarıyla daha çok bütünleşen bir siyasi çizgiye çekilmek isteniyor. Artık ne kadar başarılı olacaklar, bu çabalar ne kadar sonuç verecek, onu önümüzdeki yakın süreç gösterecektir. Ama hem ABD'nin diplomatik faaliyetleri hem de karikatür krizi temelinde gelişen islam alemi-AB çatışması dikkate alınırsa, AB'nin Ortadoğu politikasında ABD ile daha fazla ilişki, ittifak içinde olacağı, Ortadoğu politikasını birlikte yürütmeye çalışacakları söylenebilir.

Diğer yandan Türkiye başta olmak üzere bölgenin statükocu güçleri bundan ne elde ettiler? Türkiye rüyasında göremediği bir şeyi elde etti; Önder Apo'nun kaçırılmasını ve İmralı baskı sistemi altına alınmasını sağladı. Ancak bunun karşılığında ABD'ye, Avrupa'ya, Kürt milliyetçiliğine ne kadar taviz verdiği ortada. Şimdi Türkiye toplumu, aydınları bu durumu sorgulamaya çalışıyorlar. Ne kadar kazanç getirdi, ne kadar zarar verdi, onun sorgulaması içindeler. Kazançtan çok Türkiye'yi bağımlı kıldığı, sömürttüğü, hatta Kürt sorununu çözmek zorunda bıraktığı değerlendirmeleri daha ağır basıyor. Aslında bir yandan PKK'nin özgürlük ve demokrasi çizgisinde Kürt sorununun çözümünü dayatmasıyla, diğer yandan küresel sermaye güçlerinin ulus devlet statükosunu aşarak, küresel sistem içerisinde erimeyi dayatması altında, başta Türkiye olmak üzere, İran, Suriye gibi bölgenin ulus devlet güçleri ciddi bir zorlanma ve çözülme süreci içerisindedir. Sistem zaten Irak'ta parçalanmış durumda. Bunun bölge üzerindeki etkisi her gün artarak yayılıyor.

Suriye, kendi içinde yönetim çatışmasına girmiş durumda. Öyle anlaşılıyor ki ABD dayatmaları karşısında daha fazla dayanamayacak ve kısa sürede çözülecek. Büyük bir çıkmaz içerisinde olduğu ortadadır. Ne inkar ve imha siyasetini değiştirebiliyor ne de tümüyle ABD ile bütünleşebiliyor. İnkar ve imha siyasetini değiştirecek bir zihniyet değişimi, fikir açıklığı, bunu gerçekleştirecek bir liderlik düzeyi ortaya çıkmıyor. Yapısal olarak Kürt inkarı üzerine kurulmuş bir rejim yapılanması var, bu temelde bir yığın suç işlenmiş. Bu suç sistemi korunmaya çalışılıyor. Diğer yandan ne ABD'den kopabiliyor ne de kabul edebiliyor. Kopamıyor, çünkü ABD destek vermezse bir gün bile yaşayamaz. ABD'yi tümden kabul edemiyor, çünkü ABD onun dayandığı bölge statükosuyla çatışma halindedir. ABD'yi desteklerse, bu statükoyla çatışması gerekecek. İslam toplumlarıyla çatışma gücünü de gösteremiyo. Statükoyla çatışması, baltayı kendi ayağına vurması, kendi kendisiyle çatışması anlamını taşıyor. Türkiye de böyle bir çıkmaz içindedir.

İran ise, ABD'yle şimdiye kadar önemli bir psikolojik savaş konumunda oldu. ABD aslında hem Güney'den, hem Orta Asya'dan hem de Ortadoğu'nun batı yakasından İran'ı kuşatmaya çalıştı. Bunu önemli bir düzeye de ulaştırdı. Bunun karşısında İran, islami direnişi ve fanatizmi geliştirerek karşı durma, kendini koruma çabasındadır. Demokratik açılımlar yapabilseydi, belki bir gücü olabilirdi, ama görünen o ki milliyetçi, dinci fanatizm demokratik açılım yapma imkanı vermiyor. Bu anlamda bir daralmayı, sıkışmayı, çözümsüzlüğü İran da yaşıyor ve bu temelde kendini baskıyla, zulümle ayakta tutmak istiyor. Bütün bunlar, bu mevcut devletlerin içinde bulundukları çözümsüzlüğün, sıkışmışlığın nedeni olarak Kürtleri, Kürt halkını görmesi ve Kürtlere karşı baskı, tehdit, katliam uygulamalarını geliştirmesi durumunu yaratıyor. 2005 yılında yaşananlar ve 2006 yılında süren hem Türkiye, hem İran hem de Suriye devletlerinin halka karşı baskıcı, katliamcı, işkenceci, saldırgan tutumları tamamen buradan kaynaklanıyor. Kürt halkını bastırarak, bir yandan içinde bulundukları sıkışmışlığın intikamını almaya, diğer yandan da kendilerini halk tarafından gelen demokratik, özgürlükçü mücadelenin zorlamasından kurtarmaya çalışıyorlar. Bu anlamda ölçüsüz, despotik bir zulüm uygulaması içerisindedirler. Bu da Kürdistan'da çatışmalı durumu daha çok körüklüyor, geliştiriyor, baskı ve zulme karşı halkın daha fazla bilinçlenmesine, Önder Apo ve PKK ile bütünleşmesine, direniş azmini, gücünü, inancını daha çok geliştirmesine ve böyle bir pratiğe girmesine yol açıyor. Nitekim Kuzey'de olduğu gibi Doğu'da da, Güneybatı'da da, yurtdışında da, Kürt halkının bulunduğu her yerde halkın demokratik serhildanı her geçen gün artıyor. Zulüm, baskılar ne olursa olsun direniş de gelişiyor. Zulüm ne kadar artıyorsa, halkın demokratik direnişi de o kadar gelişiyor, bilinçli, örgütlü oluyor ve anlam kazanıyor.

Uluslararası komplonun 17 Eylül 1998 Washington Anlaşması'yla başladığı tartışma götürmeyen bir gerçektir. Dolayısıyla düğmeye KDP ve YNK'nin bastığı açıkça ortadadır. Basit hesaplar ya da ailesel, aşiretsel, sınıfsal çıkarlar gereği, işbirlikçi tutumun, anlayışın bir sonucu olarak halkın özgürlük mücadelesini elbette sattılar. Özgürlükçü gelişme karşısında daha çok kendi gericiliklerini dışa dayanarak savunmaya, mevcut gelişmelerden güç kazanmaya çalıştılar. Bu temelde ortaya çıkan gelişmeler, ABD'nin Irak müdahalesi ardından çıkan durum, Güney Kürdistan'da önemli bir sonucu ortaya çıkardı. Unutmayalım ki bu, Kürdistan özgürlük hareketine karşı mücadele içerisinde, ABD'nin, Avrupa'nın, Türkiye'nin, İran'ın verdiği tavizler sonucunda oldu, özgürlük mücadelemizin dolaylı bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu, Kürdistan'da Kürt ulusal demokratik hareketinin sağladığı ciddi bir kazanımı ifade ediyor. Milliyetçi güçler bu gelişmeyi egemenlik altına almaya, yiyip, tüketmeye çalışıyorlar. Biraz da sarhoş olmuş, başları dönmüş bir biçimde, milyonlarca şehit vererek sağlanmış bu değerleri kendi çıkarları için hoyratça kullanıyorlar. Bu, açık bir gerçektir. Bu temelde konjonktüre de dayalı olarak bir sistem olma yönünde ilerliyorlar. Belli bir güç haline geldikleri bir gerçektir. Bu bakımdan kolay elde ettikleri bu sonuca dayanarak, daha fazla imkanlar elde etme yönelimi içerisine de giriyorlar. Hem Kerkük üzerindeki politikaları hem de Kürdistan'ın diğer parçalarına yaklaşımları tamamen bunu ifade ediyor. Bu anlamda biraz daha politik açılım yapma süreci içerisindeler. Bu bakımdan da başta Türkiye olmak üzere bölgenin inkarcı rejimleriyle belli bir çelişkiyi yaşıyorlar. Uluslararası konjonktürü daha iyi değerlendirmek için çaba içerisine giriyorlar. Bu durumun biraz daha böyle devam edeceği anlaşılıyor. Ama şunu da hiçbir zaman unutmamak gerekir ki; bir yerde hiç de umut etmedikleri bir sonucu elde ettikleri için adeta sarhoş olmuş durumdalar. Duyarsız, dikkatsiz, çok fazla çıkarcılar. Bu durum böyle sürerse, konjonktürde kısmi bir değişim yaşandığında bile mevcut kazanımlar, ciddi tehlikelerle yüz yüze gelebilir. Diğer parçalarda halkın katliamla yüz yüze gelebilmesi, bunun Güney'e de yayılması yaşanabilir. Bu bakımdan bir sarhoş olmuşluğu, gafleti yaşadıkları söylenebilir. Ancak bölge politikası içerisinde mevcut konjonktürel durumu iyi değerlendirerek etkinliklerini belli düzeyde geliştirmeleri de söz konusudur. Bu anlamda maddi planda en fazla onların kazandığı, son yıllarda rüyalarında görmedikleri bir yaşama ulaştıkları rahatlıkla söylenebilir.

Serdar ARI

Şimdiye kadar yaşananlardan bir Kürt milliyetçiliği bir de Avrupa önemli maddi kazanç sağladı, çıkar elde etti. ABD de belli bir etkinlik sağlıyor, ama çok daha fazlasını savaşa sevk ettiği için, henüz ne tür sonuçlar elde edeceği tam netleşmiş değil.

Kürt milliyetçiliğinin, işbirlikçi güçlerin önümüzdeki süreçte ABD'den de güç alarak inkar ve imha güçleriyle çelişki içinde olacakları, onlarla kolay uzlaşmayacakları gözüküyor. En azından şimdiki durum budur, ama her an değişebilir. Tavizler karşılığında yeniden bir ittifaka girebilirler. Bu anlamda da fazlasıyla duyarlı, dikkatli olma ihtiyacı var. Onlar açısından da gelinen noktayı ve komplonun 8. yılına yönelik yaklaşımlarını şimdilik böyle ifade edebiliriz.

İnsan en büyük güçtür

Bir diğer konu da komplocu güçlerin, kompIoya katılan sistem güçlerinin yaşadıkları, kazandıkları ve önümüzdeki sürece yönelik tutumlarıdır. Bir de elbette komploya karşı mücadele gerçekliği var. Bu 7 yılda uluslararası komploya karşı nasıl duruldu, nasıl mücadele edildi, nasıl çalışıldı, hangi tarz, üslup ve çaba gelişme yarattı, komplonun saldırıları karşısında hareketimiz, halkımız neyi yaşadı, bir de bu gerçekliğe bakmamız, bunu görmemiz, özellikle komplonun 7. yıldönümünde bu gerçekliği de derinliğine sorgulayarak, gerekli sonuçları çıkartmamız lazım. Her şeyden önce de İmralı sistemi boşa çıkartıldı. Önder Apo başarı kazandı. Hareketimiz ve halkımız yeniden gelişme süreci içerisine girdi, diyoruz. Bunlar doğrudur ve gerçeklerdir, ama bu nasıl oldu, bunu kim yarattı, hangi çalışma ortaya çıkarttı, kim, nasıl çalışarak bu gelişmeleri yarattı; kim ya da kimler hangi tutumlarıyla bu gelişmelerin önünde engel oldular ya da buna karşı oldular, düşmanlık yaptılar, zarar verdiler, bir de bu gerçekliğin görülmesi gerekiyor. Belki karşıt cephenin, uluslararası komplocu güçlerin politikalarını, durumlarını anlamaktan çok, kendi cephemizin görülmesi, doğru anlaşılması gerekiyor. Bu bakımdan da "Önderlik başardı, hareket gelişiyor, mücadelemiz ilerliyor" demek, yalnız başına yetmiyor. Önderlik nasıl başardı, neden başardı, hangi bilinçle, ruhla, hangi tarzla neleri yenerek başardı, bunu çok iyi anlamamız, derinliğine hissetmemiz, bilince çıkartmamız gerekiyor. Namuslu, dürüst, mücadeleci, çizgiye bağlı, Önderliği izleyen bir militan haline gelmemiz, görev ve sorumluluklarımızı başarıyla yerine getirebilmemiz kesinlikle böyle bir bilinç edinmemizle mümkündür. Diğer türlü görev ve sorumlulukların sahibi olmak, başarılı mücadele etmek asla mümkün olmaz. Önderliği anlamak, çizgiyi anlamak da mümkün olmaz. Bu anlaşılmaz, özümsenmezse de her türlü yöne gitmeye açık, tehlikeli bir kişilik duruşu ortaya çıkar. Bu durumları değerlendirerek, kendi kendimizi de ciddi çözümlemeye uğratmamız gerekiyor. Önderliğimizin tarzını, çabasını iyi anlamamız lazım. Öyle başarıldı demek yetmez. O işkence sistemi altında, her gün insanın sinirini, ruhunu parçalayan o baskı, işkence ortamında bu düşünceler nasıl yaratıldı, nasıl böyle sistemli çalışıldı; bunun imkanları, araçları nasıl elde edildi; günlük işkence aşılarak bir düşünce yoğunlaşması nasıl ortaya çıkarıldı, yine bunlar sistemli ve bilimsel bir düşünce düzeyine nasıl getirildi; her türlü imhacı baskı altında kendini yenileme, yaratma gücü –Önderlik buna "üçüncü doğuş" dedi– nasıl gösterildi; dolayısıyla Önderlik özellikleri nelerdir, Önderlik kişiliği neyi ifade ediyor; bunu İmralı mücadelesi içerisinde Önderliğin çabalarını inceleyerek bir kere daha görmemiz, ortaya çıkarmamız, anlamamız lazım. Her türlü imhanın, işkencenin dayatıldığı bir ortamda asla boş vermeden, bir saniyeyi bile boş geçirmeden, umutsuzluğa, karamsarlığa düşmeden, kendini halkın özgürlük mücadelesini yürütmekten, sorunlarını çözmekten sorumlu görerek, bunu zamanında, başarıyla yapma gücünü göstermek, Önderlik gerçeğinin ne olduğunu bize çok daha iyi öğretiyor. Nasıl bir sorumluluk duygusu, nasıl bir disiplin, halk bağlılığı, yaşam bağlılığı, nasıl bir yaratıcılık, kendini yaratma, yenileme, değişim gücü, özelliği var, bunları biz bu İmralı sistemine karşı mücadele içerisinde çok daha derin, yalın bir biçimde gördük. Daha önceki mücadele içerisinde şekillenmiş olan Önderlik gerçeğimiz, uluslararası komploya karşı İmralı mücadelesinde çok daha büyük bir açılım ve gelişme sağladı. Önderlik özellikleri çok daha somutlaştı, belirginleşti ve gerçekten de imha tehdidi altında, hiçbir insan üzerinde uygulanmayan işkence altında Önderlik görevlerini sanki dışarıdaymış gibi her zamankinden daha fazla başarıyla yerine getirdi. Bu anlamda uluslararası komplo da, İmralı işkencesi ve tecridi de Önder Apo'yu engelleyemedi. Çalışmaktan ve üretmekten alıkoyamadı, geri bırakamadı. Bütün işkence ortamlarını, karanlıkları yırtarak, parçalayarak, insanın yaratıcı gücünü en ileri düzeyde ortaya çıkartarak, uluslararası komploya karşı Kürt halkının özgürlük mücadelesinin teorik, ideolojik, örgütsel, taktiksel çerçevesini ortaya çıkardı. Onunla da kalmadı, kendisini evrenselleştirdi. Sadece Kürt halkının özgür demokratik geleceğini aydınlatan değil, tüm halkların, insanlığın özgür demokratik geleceğini aydınlatan düşünce sistemini, ideolojik sistemi ortaya çıkarmayı başararak kendisini bir insanlık önderi haline getirdi.

Demek ki insan isterse, kendini verirse, hiçbir engel onu üretmekten, yaratmaktan alıkoyamıyor, hiçbir baskı durduramıyor, hiçbir karanlık geriletemiyor. İnsan en büyük güç, her şeyin yaratıcısı olan bir güçtür. Yeter ki kendisi doğru anlatsın, doğru çözümlesin. Bir kez biz böyle bir direniş ve insanlık gerçeğini Önderlik şahsında, Önderlik çalışmaları düzeni içerisinde gördük. Bunu anlayan, bununla bütünleşen, bunu günlük olarak derinliğine hisseden, yürüten bir militan ve halk gerçekliğini de tanıdık. Önderliğe yönelik komplo harekete geçirildiğinde, ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** fedai kampanyasının onlarca kahraman militanı, yüzlerce savaşçısı ortaya çıktı. Kürt halkı Önderlikle nasıl bir bütünleşme içerisinde olduğunu, Önderliksiz yaşamı asla ve asla kabul etmeyeceğini böyle bir direniş içerisinde net ortaya koydu ve bunu herkese gösterdi.

Uluslararası komplonun daha sonraki saldırı süreçleri içerisinde de hareketimizin militan yapısı ve halk gerçekliğimiz Önderliğin bu büyük direnişiyle hep bir ve beraber oldu. Onu anlamaya çalıştı, izledi, sürecin üzerine yüklediği görev ve sorumlulukları anlayarak, onu yerine getirmeye çalıştı. Savaşı durdurduk, demokratik siyasal mücadele stratejisini esas aldık, gerillanın büyük bölümünü Güney'e çektik, ama bu meşru savunma mevzilenmemizin bitmesi, durdurulması anlamına gelmedi. Mevzilenmemiz devam etti, en zor koşullarda, en dar ortamlarda bu mevzilenmeyi sürdürmek, ayakta tutmak için yüzlerce fedai militan gerçekten de Önderliğin yalnızlığını hissederek, benzer bir şeyi yaşayarak, Kürdistan dağlarını Kandil'den Dersim'e, Amanoslara kadar gerillanın mevzilenme alanları olarak tuttu. Halkın umudunu, yine mücadelenin geleceğini bu biçimde canlı tuttu. Her yıl aktif savaş içinde olmadığımız halde en az elli civarında şehit vererek, her türlü zorluk ve baskıya karşı direnerek, böyle bir konum sürdürüldü. Bunun da büyük bir değeri var. Doğru anlaşılması ve yerli yerine oturtulması gerekiyor.

Yine gerilla, 2000 yılında YNK'nin Türkiye ve İran'la ittifak halinde, uluslararası komplonun bir uzantısı olarak yürüttüğü saldırı karşısında Önderliği, hareketi, çizgiyi, değerleri savunan, koruyan büyük bir direniş yürüttü. Yüzden fazla şehit vererek, askeri saldırının gerillayı ezemeyeceği, PKK hareketini dağıtamayacağı, hareketle, halkı ve Önderliği birbirinden kopartamayacağı gerçeğini ortaya çıkardı. Gerilla, 2003 yılından itibaren de yeniden başta Kuzey Kürdistan'ın değişik alanları olmak üzere Kürdistan'ın bütün stratejik coğrafyasında en geniş, yaygın bir üslenmeye ulaşarak ve 1 Haziran 2004 hamlesini cesaretle geliştirip, bedelini ödeme temelinde direniş mücadelesini iki yıl boyunca sürdürerek Önderlik ve halkla bütünleşen, uluslararası komploya karşı en büyük mücadeleyi veren güç oldu. Bu doğrultuda iki yüzden fazla şehit verdik. Başta ***Erdallar***, ***Şilanlar***, ***Mahirler***, ***Munzurlar***, ***Tekoşinler*** olmak üzere, 2005 yılında da ***Serxwebunlar***, ***Nucanlar*** ve en son ***Viyan*** arkadaşımızın şehadetiyle, gerillanın Önderliği, çizgiyi, özgürlük mücadelesinin birikimini sahiplenme, koruma ve ileriye taşımadaki büyük kararlılığı ortaya çıktı.

Bunlar Kürt halkının, PKK hareketinin, Önderlik çizgisinin tartışılmaz gerçekleridir. Özgürlük ölçülerini veren, özgürlük değerlerini ortaya çıkaran gerçeklerdir. Önderlikle militan kadro yapısının nasıl bütünlük içerisinde olduğunu, Önderlik çizgisinin militanlarının nasıl ortaya çıkartıldığını gösteren gerçeklerdir. Mücadele sadece bu alanda olmadı, yine bu süreçte zindanlar, direniş kaleleri olmaya devam etti. Zindandaki yoldaşlar her türlü baskıya karşı Önderliği sahiplenme direnişine katıldılar. "Güneşimizi Karartamazsınız" kampanyasında önemli bir rol oynadılar.

Kürt halkı Önderliğiyle kopmaz şekilde bütünleşmiştir

Halkın direnişi her alanda ve her zaman sürdü. Şunu net belirtmeliyiz; Kürt halkı her zaman Önder Apo'yla bir ve bütün oldu, ondan hiç kopmadı, O'nu sonuna kadar esas aldı. 9 Ekim 1998'de de böyle davrandı, 15 Şubat 1999'da da böyle davrandı. Geçen 7 yıl boyunca da umudunu, inancını hiç kaybetmeyerek, Önderlikten uzaklaşmayarak, Önderlik karşısında duyarlılığını hiç kaybetmeyerek ruhta, duyguda, düşünce ve eylemde bu mücadeleyi yaşadı ve yaşattı. Bu, ortaya çıkartılan en büyük gelişmedir, en çok saygı duyulması gereken bir gelişmedir. Böyle bir halk en büyük değerdir. Kolay kolay ele geçmeyecek bir değerdir. Böyle bir halk gerçekliğinin ortaya çıkartılması tarihin en büyük kazanımlarından bir tanesidir. İnsanlık tarihine verilmiş en büyük armağandır.

Bugün sadece kendi özgürlüğüyle, geleceğiyle uğraşmıyor. İnsanlığın özgür ve demokratik geleceğinin bir kıvılcımı, heyecanı, tutkusu, coşkusu, eylem gücü oluyor. Önder Apo'yla Kürt halkının bütünleşmesi, uluslararası komplo karşısında bu bütünlüğün geliştirdiği direniş ve o direnişin 7. yıldönümünde ulaştığı nokta kesinlikle böyledir. Bu, insanlık, özgürlük, eşitlik ve insanlığın demokratik geleceği için en büyük değer ve en büyük güçtür, garantidir. Bu anlamda halkın demokratik direnişini iyi değerlendirmeliyiz. Özellikle gençliğin ve kadının her türlü cesareti, fedakarlığı göstererek demokratik direnişi geliştirmesi, tarihimizin en temel özelliğidir. Kürt gençliğinin,

Önder Apo'yla ulaştığı düzeyi hem gerillayı yenileme gücü, gerilla direnişini kahramanlık çizgisinde geliştirme gücü hem de yeni bir mücadele olarak serhildanı örgütleme ve yenileme gücü büyüklüktür, değerdir. Bütün eksikliklerine, hatalarına rağmen özgürlük tarihinin kesintisiz olarak devam etmesini sağlayan en temel dinamiktir.

Bunlar uluslararası komplo karşısında bizi var eden, mücadelemizi geliştiren, Kürt halkının özgür, demokratik duruşunu ifade eden gerçeklerdir. Temel gerçeklerimiz bunlardır. Eğer Kürt varlığından, Kürt halkından, Kürt özgürlük hareketinden söz edeceksek, ki bu güneş kadar yalın bir gerçektir, bunu temsil eden olgular, öğeler kesinlikle bunlardır, başkaları değil. Herkes Kürdistan'da da, dünyada da yaşayabilir. Kürt orijinli de olabilir, Kürtçe de konuşabilir, ama bu mücadelenin, bu halkın içinde olduğu anlamına gelmiyor. Kürtçe konuşabilir, Kürt orijinli olabilir, ama bu gerçekliğe ters olabilir, bunun haini olabilir. Kaldı ki böyle olanların çok olduğunu, azımsanmayacak düzeyde olduğunu, biz çok iyi biliyoruz.

Bu anlamda 7. yılda Önderlik şahsında insan yaratıcılığının, bilincinin, duygusunun, davranışının büyük bir güç olduğunu gördüğümüz gibi, yine halk kahramanlığının ne olduğunu, fedai militanlığın neler yaratmaya kadir olduğunu gördüğümüz gibi, bunun tersiyle de karşılaştık, ihanetle de tasfiyecilikle de karşılaştık, provokasyonlarla da. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlarda herkesin payı aynı değil. Kimisi bu büyük özgürlük değerlerinin gelişimini sağlarken, kimisi de bunu engellemek, bunu yok etmek, buna zarar vermek için bir ajanın, bir baş düşmanın yapamayacağı kadar büyük zarar veren konumda oldu.

Tasfiyecilik ve ortayolculuk boşa çıkarılmıştır

Biz bu süreçte çeşit çeşit hainliklerle, provokasyonlarla, tasfiyeciliklerle karşı karşıya geldik. İhanetin, provokasyonun ne olduğunu, teslimiyetin, işbirlikçiliğin ne olduğunu acı deneyimlerle pratik içerisinde bizzat gördük. Bunlar da bir gerçekliktir. Daha uluslararası komplonun sıcaklığı sürerken bile bir yığın provokatif tutum ortaya çıktı. Uluslararası komploya karşı mücadele etmek yerine, örgütlenmeyi yeniden yaratma çalışmaları karşısında bunun anlamsız olduğunu, uluslararası komplo karşısında direnilemeyeceğini, uluslararası komplonun imha ve tasfiye hareketi olmadığını, tam tersine devrimciliğin bu olduğunu, Kürt sorununu bunun çözeceğini söyleyen bir yığın saçma sapan safsata düşüncelerle yüz yüze geldik. Kimisi bunu açıktan savundu, kimisi bunu gizliden içinde taşıdı. Kimisi erken, kimisi geç söyledi. İmha ve tasfiye amacını gizlemek isteyen uluslararası komplo karşında telaşa düşülerek, artık daha fazla yeme imkanının kalmadığını görerek, hareketten nasıl uzaklaşacağının hesabını yapan, hatta hareketin mevcut değerlerini de elde ederek, nasıl mücadele çizgisinden saptıracağının haince arayış ve çabası içerisinde olan tutumlar ve davranışlarla karşı karşıya geldik.

Uluslararası komplonun her zaman içte de bir uzantısı oldu. Onun önünde eğilen, boyun eğen, uşaklaşan, mücadele etme azmini, direncini kaybeden bir yığın kişilik her dönemde ortaya çıktı. İçten bozgunculuk, tasfiyecilik yaptı. Fırsat bulamayınca kaçarak, gidip düşmanla birleşti. Amerika'nın kucağına oturdu. KDP-YNK gericiliğinin kucağına oturdu. Türkiye, İran ve Suriye'nin, yani ulus devlet despotizminin, Kürdistan üzerinde imha ve inkar siyasetini uygulayan devletlerin kucağına oturdular. Bunlar da bir gerçektir. Önderlik gerçeği, özgürlük mücadelemiz ve Kürt halkı bu tür düşmanlıklarla da karşılaştı. Bu da uluslararası komplo saldırısının bir yanı oldu. Hem de en tehlikeli, en zarar verici yanı oldu. Aslında tehlike, uluslararası komplocu güçlerin saldırılarından çok, içteki bu teslimiyetçi, hain, provokatif tutumlardan geldi. Çünkü birliği bozdu, direnişi zayıflattı. Ruhta, duyguda, düşüncede direnme çizgisini bulandırdı, muğlaklaştırdı. Direnme azmini kırmaya çalıştı. Dolayısıyla kaleyi içten fethetmek gibi hareketimize içten, arkadan saldırdı, hançerledi ve en büyük zararları verdi. Bugün çete topluluğu halinde Avrupa'da, Irak'ta, Türkiye'de, İran'da, Suriye'de yaşıyorlar. PKK'ye karşı uluslararası komplocu güçlerin kılavuzluğunu yapıyorlar, kuryeleri durumundadırlar. Tetikçileri durumundadırlar. Her fırsatta Önder Apo'ya ve PKK'ye saldırmayı bir marifet biliyorlar. Bu da bir gerçektir, bunun da iyi tanınması, bilinmesi, nedenlerinin iyi anlaşılması gerekiyor.

Bir de bunların arasında kalan ortayolcu tutum var. Düşmana teslim olmayan, o düzeyde kırılmayan, kaçmayan, uluslararası komplocu güçlerle birleşmeyen, ama Önderlik çizgisini de anlamayan, özümsemeyen, tam benimsemeyen, dolayısıyla gerekli duyarlılığı, sorumluluğu gösteremeyen, bunlar arasında orta bir yerde kalan, kaçıp gitmeyen hareket içerisinde kalan, ama görev ve sorumluluklarının çizgi düzeyinde gereklerini yerinde, zamanında, başarıyla yerine getirmeyen bir duruş da yaygın oldu. Bu da bizim en çok üzerinde durmamız gereken tutumdur. Bu anlamda bireycilik, bencillik, keyfiyet, sorumluluk zayıflığı, hak arayıcılığı vb bir yığın zarar verici hastalık, anlayış ve pratik düzeyinde hareketimiz içinde ortaya çıktı. Bütün bu tutumlar, davranış ve anlayışlar yönetim düzeyinden, kadro ve savaşçı yapısına kadar çeşitli biçimlerde ortaya çıkan bu durumlar, elbette özgürlük mücadelemizin Önderlik çizgisinde uluslararası komploya karşı gelişimini zayıflattı, ona zarar verdi. Uluslararası komploya ise cesaret, güç ve umut verdi. Önderliği anlama ve uygulamadaki her zayıflığımız, uluslararası gericilik için umut kaynağı oldu. Dolayısıyla uluslararası komplocu güçler, Önderliğimizin defalarca zafer kazanmasına rağmen PKK'yi tasfiye etmede ısrar ediyorlarsa, bunda esas olarak ortayolculuk diye tanımlayabileceğimiz bu bireyci, bencil, kendini düşünen, zayıf, geri, kölelik özelliklerini arz eden tutum ve davranışların varlığı neden olmuştur. Onlara bakıyor, görüyor ki Önderlik iyi anlaşılmıyor, çizgide iyi bütünleşmiyor. İddia, irade zayıf. Önüne görevler koymada zayıf kalınıyor. Dolayısıyla güçlü ve başarılı iş yapmada eksiklik var. Gericilik, biraz daha zamana yayarsam, biraz daha bastırırsam, üzerlerine gidersem, daha da bastırırım, geriletirim, dağıtırım diyor. En azından sınırlandırır, marjinal bir konuma getiririm, baskıları daha da arttırarak, giderek tasfiye ederim, yok ederim diyor. Bu tür ortayolcu duruşlar uluslararası gerici güçlere de böyle bir umut veriyor, böyle hesaplar yapmalarına yol açıyor. Dolayısıyla da PKK'yi tasfiye etme saldırısında ısrarlı olmalarını getiriyor. Kürt sorununun demokratik çözümünün gerçekleşmemesinde, gecikmesinde bu durum elbette oldukça olumsuz bir rol oynuyor. Bu da bir gerçektir. Bu, 7 yıl içerisinde çok değişik düzeylerde yaşanan bir gerçektir. Bu tür durumlar birer hastalık biçiminde örgütü içten kemirdi. Ağaç kurdunun ağacı kemirmesi gibi, hareketin içinde de onun özünü, öz suyunu bu tür bireyci, orta yolcu tutumlar hep kemirdi, zayıflattı, tüketti. Uluslararası komplocu güçler karşısında direnme gücünü, enerjisini ortadan kaldırdı. Muğlaklık yaparak, sağa sola savrulmayı ortaya çıkartarak, örgüt disiplinini zayıflatarak, en büyük güç olan örgütlülükten bizi alıkoyarak, aslında bilmeden, istemeden uluslararası komploya hizmet eden bir konumda oldu. Bu da bir gerçektir. Bu da çözümlenmesi, iyi anlaşılması gereken bir konudur.

Bu 7 yıl boyunca farklı zamanlarda, farklı biçimlerde az çok, ama bu tür yalpalanmalar, hatalı, yetersiz tutum ve anlayışlar da sürekli varolmuştur. Bu, aslında uluslararası komplo karşısındaki gaflet duruşunun daha sonraki süreçte, çeşitli biçimlerde devam etmesi oluyor. Uluslararası komployu doğuran, Önderliğimizin yetersiz yoldaşlık olarak tanımladığı, görev ve sorumluluklarına gerektiği gibi sahip çıkmayan, başarmayan bir duruşun komplo karşısında çeşitli biçimlerde devam ettirilmesi anlamına geliyor.

Biz bütün kadro ve militan yapısı olarak bu süreçte bunları da gördük, yaşadık. Önderlik bu konuları kapsamlı bir biçimde eleştirdi. Gelişen mücadele bunların ne kadar yanlış, zarar verici olduğunu ortaya çıkardı. Dolayısıyla neyin doğru, neyin yanlış olduğunu şimdi daha iyi görür hale geldik. Önderliğimizin geliştirdiği yeni teorik çözümlemeler temelinde, yine örgütsel yeniden yapılanma yönünde attığımız adımlar ve 1 Haziran Atılımı'nın gelişimi çerçevesinde bu tür anlayış ve özellikleri büyük ölçüde aşmaya çalıştık, zayıflattık. Geçmişte daha fazla varlardı ve daha zarar verici konumdaydılar. Şimdi hem teorik hem de pratik bakımdan hareketimizin yaşadığı gelişmeler çerçevesinde bu ortayolcu özellikler mümkün olduğu kadar aşıldı, zayıflatıldı, giderildi. Etkileri sınırlı hale getirildi. Yine provokatif tasfiyeci eğilim bütün yönleriyle açığa çıkartılarak, mahkum edildi ve hareketten kovuldu. Tasfiyeciliğin kendisi tasfiye edildi. Böylece hareketimiz kendini düşüncede yenileyerek, örgütsel olarak yeniden yapılandırarak 2005 yılında, yani komplonun 7. yılında önemli bir gelişim sürecini yaşadı. Komploya karşı mücadelenin hamlesel gelişimine 1 Haziran atılımı temelinde tanık oldu. 2004 yılında sağlanan toparlanmalar belli bir direniş içerisine girme, 2005 yılında gerçek bir pratik örgütsel hamleye dönüştü. Örgütsel yeniden yapılanmada, Önderlik paradigmasını özümsemede her alanda görev ve sorumluluklarımızın daha fazla bilincine vararak, bu temelde etkin pratikleşme ve etkili bir mücadele içerisine girmede önemli bir düzeyi ortaya çıkardık.

Komplonun 8. yılına hareket olarak böyle bir gelişme temelinde giriyoruz. Dikkat edilirse provokasyon, tasfiyecilik alt edilmiştir, tasfiye edilmiştir. Ortayolculuğun bütün yönleri açığa çıkartılarak hem gelişen mücadelemiz, şehitlerimiz karşısında hem de Önderlik değerlendirmeleri temelinde yanlışları ortaya konulup, mahkum edilmişlerdir. Bu anlamda önemli bir yenilenme, çizgiyi özümseme, kendini yenileyerek yeniden partileştirme, militanlaştırma noktasında önemli bir gelişme durumu yaşanmıştır. Önderlik görevlerimiz de başarıyla yerine getirilmiştir. Bütün bunların birleşmesi 8. komplo yılına çok daha büyük bir mücadelenin dayatılması oluyor. Dikkat edilirse, 7. yıldönümünü bu tür gelişmelere dayalı olarak çok daha güçlü, iddialı ve iradeli yaşıyoruz. Daha çok değerlendirme yapma gücüne sahibiz, daha çok söz söyleme gücümüz var. İleriye yönelik daha çok iddialıyız, daha büyük görev ve sorumlulukları önümüze koymuş durumdayız. Daha fazla başarma azmine, iradesine sahibiz.

Kısaca geleceği daha çok gören, iyi aydınlanmış, özgür geleceğe daha fazla inanan, bu temelde irade, iddia kazanan, dolayısıyla da örgütsel ve pratik olarak büyük hamleler yapma gücüne ulaşmış, başarı kazanmak için ne gerekiyorsa onu sağlamış bir pozisyonda komplonun 7. yıldönümünü yaşıyor ve 8. yılına giriyoruz. Bu bakımdan gerçek pratikleşme, uluslararası komploya karşı her yönden etkileyici, sonuç alıcı, komployu parçalayıp, yenilgiye uğratıcı, İmralı sistemini yıkıcı, dolayısıyla Önder Apo'yu özgürleştirip, Kürt sorununun demokratik çözümünün sağlandığı bir süreci başlatıcı gelişmeleri yaratmakta kesinlikle kararlıyız. Tüm hareket olarak, PKK öncülüğü, gençlik ve kadın hareketi, tüm konfederalizm sistemi, en fazla da bunların en militan gücü HPG, gerilla olarak böyle bir mücadeleyi yürütme, başarı kazanma iddia ve azmimiz her zamankinden daha fazladır.

Viyan zafer talimatıdır

Bu 8. yıla böyle bir kararla, tutkuyla giriyoruz. Bu konuda kararlılığımızın, bilincimizin, irademizin, iddiamızın ölçüsü ***Viyan*** arkadaşımızın direnişi oluyor. *"Her alanda gerillanın yürüttüğü direniş, sürdürdüğü hazırlık çalışmaları, gelişen eylemlilikle birlikte susmayın, gevşemeyin, geriye düşmeyin, zamana yaymayın, yerinde, zamanında ne yapmak gerekiyorsa onu, militanlığa zarar vermeden başarıyla yerine getirin"* diyen, bunun çağrısı olan Viyan arkadaşımızın direnişi, sözleri, gerilla öncülüğünün ve bir bütün olarak hareketimizin ve halkımızın 8. komplo yılında uluslararası gericiliğe karşı nasıl mücadele edeceğinin, Önderliği, hareketi nasıl sahipleneceğinin ölçütü oluyor. Bu bakımdan her şey aydınlanmış, netleşmiştir. Güçlü hazırlıklar yaptığımız, büyük birikim ortaya çıkardığımız, artık uluslararası komployu tümden parçalayıp, yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi pratikte hiç de zamana yaymadan, hızla gerçekleştirecek bir gücü, birikimi ortaya çıkardığımız bir gerçektir. 8. yıl bütün bunların pratiğe dönüştüğü, bu temelde mücadelenin geliştiği yıllar olacaktır.

Bu süreçte de bizi zorlayan geriye çeken anlayış ve tutumlar var. Eskisi kadar güçlü olmasa da var. Bireyci, bencil, kendine göre, disiplinsiz, örgütü küçümseyen, iddiası az, iradesi zayıf, öncülükte iddiasız, geri, sistemin yarattığı geri köle özelliklere sığınan, onları aşamayan çeşitli tutumlar yine gözüküyor. Günlük olarak bunlarla mücadele ediyoruz, daha fazla da edeceğiz. Kesinlikle bu tür anlayış ve tutumların zerresi kalmayacak şekilde bünyemizden atacağız.

Bütün bu gelişmelere, büyük hazırlıklarımıza rağmen yine kendine göre tutumları, düşkünce yaşam arayışlarını az da olsa içimizde dayatmak isteyenler var. Bunlar karşısında uyanık olacağız ve gerekli tutumu almayı bileceğiz. Bu tür düşkünce dayatmalar karşısında başta YJA-STAR güçleri olmak üzere tüm HPG yapısı daha çok Nucanlaşarak, daha çok Viyanlaşarak karşı duracak ve gerekli fedai militan cevabı ortaya çıkartacaktır. Hiçbir iddiasızlık, keyfiyet bizi Serxwebunlarla, Nucanlarla, Viyanlarla ortaya çıkan, binlerce şehidimizin yolu olan, Beritanların, ***Zilanların, Semaların*** büyük fedai direniş ruhunu esas alan tutumlarından, bu tür gelişmeyi etkin bir biçimde yaşamaktan alıkoyamayacaktır.

Viyan gerçeği bize bunu öğretiyor. Viyan arkadaşımızı bunu anlamamız, bu noktada çözüme ulaşmamız, bunun kararlılığını yakalamamız için bizi uyardı. Bir kıvılcım oldu bu noktada bizim için. Bilincimize, yüreğimize ateş gibi çaktı. Bu bakımdan bu gerçekliği iyi anlamamız gerekli. Bu kadar kendini kavurup, kömür haline getirdiği yerde bile borçlu olduğunu söyleyen, özeleştiri veriyorum diyen bir gerçeklik ortadayken, kim şu eksikliğim, şu hatam ya da şu zayıflığım diyebilir, kim şu hakkı istiyorum diyebilir, kim özeleştiri vermiyorum, ben iyi yaptım, başarılı yaptım, diyebilir? Eğer hak varsa, adalet varsa, bir başarı söz konusuysa, onun şehitler gerçeğimizde yaşadığını, en son Viyan arkadaşımızın örneği çok net ortaya koymuştur. Bu bakımdan tepeden, tırnağa bu direniş ruhu karşısında kendimizi gözden geçirip, yenilememiz, Viyan arkadaşımızın gerçekten hiçbir edebiyatçının dile getiremeyeceği kadar güzel ifadelerle dile getirdiği o özlemlerini pratikte başarıyla yerine getirecek bir militan konumuna, örgüt konumuna ulaşmamız gerekiyor. Bu imkansız değildir. Bunun imkan dahilinde olduğunu, binlerce şehit gerçeğimiz, direnen halk ve Önderlik gerçeğimiz otuz yıldır ispatlıyor. Dolayısıyla isteyen, bu yönde çaba harcayan herkesin böyle bir gelişme sağlayabileceği açıkça ortadadır. Viyan arkadaşımız intikam görevinin yerine getirilmesi sorumluluğunu bize yüklüyor. Dolayısıyla Kürt halkının, insanlığın, şehitlerimizin intikamını almak, her türlü gericiliğe karşı, başta içimizde olmak üzere dışımızdaki gericiliği de yok edecek şekilde çok yönlü, etkili bir mücadele geliştirmek boyun borcumuzdur. Binlerce şehidimizin vasiyeti, boynumuza yüklediği bu borç, Hayrilerden, Mazlumlardan, Hakilerden gelen bir borçtur. Beritanların, Zilanların yüklediği bir borçtur. Viyan arkadaşımız da bunu bir vasiyet haline getirmiştir. Dolayısıyla onun gereklerini yerine getirmekten başka bir yaklaşım, elbette doğru tutum olamaz. Bu bakımdan da kendine görelik, "benim anlayışım" yaklaşımı, Viyan gerçeği karşısında yok olmuştur. Artık parti vardır, Önderlik, direnen, özgürleşen Kürt halkı vardır. Herkes bu gerçeği esas almak, kendini bu gerçeğe katmanın yoğun arayışı, çabası, mücadelesi içerisinde olmak durumundadır. Tek doğru tutum, dürüst tutum budur. Bunun dışında artık hiçbir tutumu kabul etmeyeceğiz.

15 Şubat'ın yıldönümü vesilesiyle, komploya karşı zaferi hedefleyen yeni bir mücadele yılına girerken mücadele ölçülerimizin bu olduğu, bundan asla taviz vermeyeceğimiz, köleliği, ağlamayı, sızlamayı, Viyan arkadaşımızın belirttiği gibi kabul etmeyeceğimiz, kendimize yedirmeyeceğimiz, şehitlerimizde ifadesini bulan fedai militanlığın bütün özellikleriyle donanarak, ***Kemal Pir***'le, ***Beritan*** kişiliğini tümüyle içselleştirerek, 8. komplo yılında aktif mücadeleye dönüştüreceğimiz ve bu temelde 8. yılı kazanacağımız bir gerçektir. 8. yıla girerken düşüncelerimiz, tutumlarımız, kararlılığımız bu temeldedir. Gericilik ne kadar saldırırsa saldırsın, uluslararası komplocu güçler kendi aralarında ne kadar ittifak yapmaya çalışırlarsa çalışsınlar, ne kadar zulüm ve işkenceyi arttırmak isterlerse istesinler onların ömrü geçmiş, miatlarını doldurmuşlardır. Onlar için bir gelecek yoktur. Gelecek onlara karşı özgürlük, eşitlik ve demokrasi için direnenlerin olacaktır. Apocu çizgide birleşen, ilerleyen, örgütlenen ve mücadele edenlerin olacaktır. Zaferi bunlar kazanacaklardır. Başarı bizim olacaktır. Halkımızın olacaktır. Başarı Apocu çizginin olacaktır. Bu temelde, Önder Apo'ya uzanan eller her zaman kırılacaktır diyor, tüm yoldaşlara komploya karşı 8. mücadele yılında bir kez daha başarılar diliyoruz.

– Kahrolsun uluslararası komplo ve her türden gericilik!
– Yaşasın özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!
– Bijî Reber Apo!

15 Şubat 2006

Leyla Wali HÜSEYİN (Viyan Soran)

DEMOKRATİK HALK DİRENİŞİNDE ÖZ SAVUNMANIN YERİ VE ÖNEMİ

KKK Halk Savunma Komitesi

Kürdistan parçalarında Özgürlük hareketimize ve halkımıza karşı egemen devletlerce geliştirilen saldırılar, artan imha tehditleri, yine Önder Apo üzerinde uygulanan imha süreci demokratik örgütlenme ve eylem çalışmalarımızda meşru savunma olgusunu öne çıkarmakta ve mutlaka yerine getirilmesi gereken yakıcı bir görev kılmaktadır.

Uluslararası komplonun 7. yılında Önder Apo üzerindeki baskı ve işkencenin ne kadar artırıldığı ve Önderliğimizin nasıl vahşi bir imha süreci altına alındığı bilinmektedir. Yıl boyunca birkaç kez dışında Önder Apo ile ne avukat ne de aile görüşüne izin verilmemiştir. Yine sağlık koşulları en kötü ve tahrip edici düzeydedir. Psikolojik baskı ve işkence had safhaya çıkarılarak, tam bir tahrik durumu sürdürülmekte, provokasyon geliştirilmeye çalışılmaktadır. Önder Apo bütün bunları bir imha tehdidi olarak tanımlamış ve tüm halkı, dikkatini İmralı üzerinde yoğunlaştırmaya çağırmıştır. Bu çağrı bizim için, meşru savunma konumumuzu daha çok güçlendirmemiz, imha amaçlı saldırılara karşı Önder Apo'yu sahiplenme ve özgürlüğünü isteme temelinde demokratik direnişi her alanda aktif ve etkin bir biçimde geliştirmemiz anlamına gelmektedir.

Önder Apo'nun yaşadığı gerçek bu iken, tüm parçalarda halkımızın yaşadığı durum da bundan çok farklı değildir. Gün geçmiyor ki herhangi bir Kürdistan parçasında, egemen devletin polisi ya da askeri halka saldırmasın. Gün geçmiyor ki bir parçada kadını, genci, erkeğiyle Kürt halkı kurşunlanmasın, coplanmasın, tutuklanmasın, işkenceden geçirilmesin, zindanlara tıkılmasın, ağır cezalara çarptırılmasın. Basın yayın organları her gün bu tür haberlerle dolup taşıyor. Başta Kuzey Kürdistan olmak üzere diğer parçalarda da benzer bir durum yaşanıyor.

Türkiye devletinin Kürt halkını yok sayan, inkar eden ve imha etmeye çalışan politikalarından zerre kadar vazgeçmediği açıkça görülüyor. Bunu hayata geçirmek için 23 Ağustos 2005 tarihli MGK Toplantısı'nın topyekun savaş konsepti oluşturduğu, bu temelde hem Kuzey Kürdistan'da, hem Türkiye metropollerinde kirli savaşın bütün yöntem ve araçlarla harekete geçirildiği, kontrgerilla ve JİTEM'in yeniden aktifleştirildiği açıkça görülüyor. Şemdinli olayları bu gerçeği deşifre eden önemli bir adım oldu. Türkiye'de, Kızıl Elmacı şoven milliyetçi güçlerin, Kürt düşmanlığını yaygınca geliştirmeye çalıştıkları biliniyor. 4 Eylül 2005 Gemlik yürüyüşü sırasında yaşanan olaylar gösterdi ki, Kürt halkına karşı devletin resmi, sivil, askeri güçlerinden öteye, sivil paramiliter güçlerinin de Kürt halkına düşmanlık temelinde ve çok çeşitli adlar altında örgütlendirilmesi durumu gerçekleşmiştir. Bu temelde her gün birçok şehir ya da kasabada Kürt yurtseverleri saldırıya uğruyor, kitapevleri kurşunlanıyor, insanlar kaçırılıp, katlediliyor. Demokratik yürüyüş yapan kitleye, polis açıktan kurşun sıkıyor. Miting yapan, demokratik eylem hakkını kullanan kadın ve gençlere karşı polisin saldırısı gerçekleşiyor. İnsanlar onlar, yüzler halinde işkenceden geçirilip, zindanlara dolduruluyor. Türkiye devleti, Kürt halkının gelişen özgürlük ve demokrasi taleplerini bastırabilmek, bu doğrultuda yürüttüğü mücadeleyi ezebilmek için, yine hiç çekinmeden her türlü baskı ve saldırıyı, kirli savaş yöntemini uyguluyor.

"Halk için katliam ve imha tehlikesi karşısında en gerçekçi ve uygulanabilir çare; meşru savunma bilincini ve örgütlülüğünü geliştirmedir. Kaldı ki saldırılar karşısında kendisini savunmak her insan ve toplum için en doğal ve meşru haktır. Bu bir yaşam hakkı, canlı olma hakkıdır. Bu sadece bir hak da değildir. Bilinçli, iradeli, örgütlü, özgür yaşamı benimsemiş bir insan ve toplum olabilmek için de temel bir görevdir. "

İran halk eylemliliklerini katliamla ezmeye çalışmaktadır

Türk devleti Kuzey'de Kürt halkına karşı bu tür uygulamaları yapmakla da kalmıyor, benzer uygulamaların İran ve Suriye devletleri tarafından yapılmasını da istiyor. Özellikle son üç dört yıldır bu devletler arasında PKK ve Kürt halkına karşı üçlü bir ittifakın oluşturulduğu ve Kürt özgürlük hareketini ezmek için bu temelde ortak planlar dahilinde saldırı yürütüldüğü biliniyor. İran ve Suriye devletlerinin de Türkiye'nin bu öğütlerini dinlemiş oldukları ve Kürt halkına karşı ondan geri kalmayan bir baskı sistemini geliştirmeye çalıştıkları görülüyor. Özellikle 2004 yılından itibaren İran devletinin Kürt halkı üzerindeki baskılarını her geçen gün arttırdığı, 2005 yılında bunu neredeyse doruğa çıkardığı bilinen bir gerçektir. Yurtsever olan, Önder Apo'ya destek veren, belli bir demokratik bilinçlenme ve örgütlenme çabasına giren herkes; gençler, kadınlar devletin baş düşmanı sayılıyor. İran devletine karşıt sayılabilecek herhangi bir istemi dile getirmekten ziyade, Türkiye devletini protesto eden, Önder Apo'yu destekleyen demokratik eylemler bile İran'a karşı ve düşmanca sayılarak, en vahşi, katliamcı yaklaşımlarla ezilmek isteniyor. Bu nedenle 2005 yılında onlarca yurtseverin İran devleti tarafından katledildiği bilinmektedir. Bu durumun 2006 yılında daha da katlanarak sürdürüleceği anlaşılıyor. Önder Apo'ya yönelik tarihi 15 Şubat komplosunu lanetleyen, Önder Apo'yu destekleyen ve sahiplenen halka karşı İran devletinin uyguladığı katliam durumu bu gerçeği açıkça ifade ediyor.

Benzer olaylar Suriye'de de yaşanıyor. Güneybatı Kürdistan'da her gün halkımıza karşı sindirme, tutuklama, işkence, ceza verme biçiminde geliştirilen baskı ve zulüm uygulamaları yaşanıyor. Yüzlerce yurtsever tutuklanmış, zindanlara doldurulmuş durumda. Bunlar tıpkı Türkiye'deki gibi "ülkenin bütünlüğünü bölme" suçlamasıyla yargılanarak, en ağır cezalara çarptırılıyorlar. Suriye ordusu ve polisi her gün bir kentte ya da kasabada halka gözdağı veriyor. Halkın demokratik eylem hakkını kullanmasına fırsat verilmek istenmiyor. Benzer biçimde, her türlü demokratik örgütlenme çalışma yürüten kadrolara yönelik de "örgüt kurma" suçlamasıyla tutuklamalar ve cezalandırmalar geliştiriliyor. Kürt halkının en yasal demokratik örgüt ve kurumları terör örgütü sayılarak suçlu ilan ediliyor, kapatılıyor ve yargılanıyor.

Yine Kuzey'de ve Doğu'da Türk ve İran ordularının gerillaya karşı teyakkuzda olduğu, her gün imha operasyonları yürüttüğü, bunu sınır üzerinde birlikte yaptığı ve açık savaş konumunda olduğu bir sır değildir. Türkiye ve İran orduları, yaz kış demeden, teknik üstünlüğe ve imkanlara dayanarak en zor doğa koşullarında bile Kürt gerillasını bulup, imha edebilmek için topyekun savaşa sevk edilmiş durumdadır. Bu ordular, devlet bütçelerinin büyük bölümünü kullanarak gerillayı ezmek istiyorlar.

Türk ve İran ordularının saldırısı sadece Kuzey ve Doğu Kürdistan ile de sınırlı kalmıyor. Her iki güç de açıktan Güney Kürdistan'ı tehdit ediyorlar. Bu doğrultuda ABD üzerinde baskı oluşturulmaya çalışılıyor. Yine KDP ve YNK'ye bir yandan tavizler verilerek, diğer yandan bu güçler tehdit edilerek gerillaya ve yurtsever halka karşı kendileriyle birlikte hareket etmeleri, saldırmaları dayatılıyor. Bu bakımdan Güney Kürdistan da bu inkar ve imhacı güçlerin açık saldırı ve tehditleri altında bulunuyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki tüm Kürdistan parçalarında yurtsever halkımıza karşı baskı ve saldırılar, gerillaya yönelik eme operasyonları giderek geliştiriliyor ve içinde bulunduğumuz yılda daha da artırılacağı, had safhaya çıkarılacağı anlaşılıyor. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz gelişip, bu despotik ulus devlet yapılarını darbeledikçe, onları daha çok sıkıştırıp, teşhir ettikçe, bu gerici güçlerin halkımız üzerindeki katliamları daha çok artıracakları görülüyor.

Yine ABD'nin bölgeye yönelik müdahalesi yayılıp, derinleştikçe, bu müdahalenin bölgedeki ulus devlet statükosuyla çatışması geliştikçe, ABD'ye karşı çıkamayan güçlerin 'eşeğini dövemeyen semerini döver' misali öfkelerini Kürt halkından çıkarmak üzere baskı ve katliamlarını daha çok artıracakları ortaya çıkıyor.

Kürdistan hiçbir kurala bağlanmamış bir savaş alanı gibidir

Bu bakımdan hareketimiz ve halkımız açısından durum ciddidir. Önderliğimizin belirttiği gibi, kritik bir dönemden geçiyoruz. İçinde bulunduğumuz koşulları hiç de hafife almamak gerekiyor. Çünkü Kürdistan hiçbir kurala bağlanmamış bir savaş alanı gibidir. Yine Kürt halkı her türlü zalimin eğitim sahası gibi ele alınmakta, böyle yaklaşılmaktadır. Dolayısıyla herhangi bir dış güçten, çevreden gelebilecek bir çözüm de yoktur. Bunun için bu ciddi durumu dikkatle değerlendirmek ve bunun gerektirdiği meşru savunma gerçeğini gündeme getirip, üzerinde yoğunlaşmak gerekiyor.

İşte bu noktada, halkımız içerisinde meşru savunma konusunda yoğun bir bilinçsizlik ya da bilinç çarpıklığının yaşandığı gözüküyor. Gerici ve imhacı saldırılar karşısında meşru savunma en temel görev haline gelirken, bunu hiç görmeyen, anlamayan, kendine vazife olarak almayan yaklaşım ve tutumların varlığı görülüyor. Daha da vahimi, biraz da örgütsüzlüğün yarattığı çaresizliğe dayalı olarak, celladından fayda beklemek gibi bir tutumun varlığı ortaya çıkıyor. Despotik devlet güçlerinin baskı ve zulüm içeren saldırıları karşısında, neredeyse güvenlik, hak, adalet bunlardan bekleniyor. Halkımız demokratik hak arama mücadelesini biraz öğrenmiş, ama bunu hangi yöntemlerle başarılı bir biçimde yürüteceğini tam bilmiyor. Demokratik hak arama mücadelesi devlet güçlerince saldırı ve katliamla karşılanınca, biraz da hazırlıksızlığın yarattığı şaşkınlıkla çaresiz kalıyor. Bunun sonucunda ya bol bol şikayette bulunuyor ya da dışarıdan, olmayacak kurtarıcılar arama yolunu seçiyor. Oysaki bunların hiçbir çözüm üretmeyeceği, öyle bir kurtarıcılığın varolmadığı, herkesin kendi kurtuluşunu kendisinin yaratması gerektiği açıktır.

Bunu görememek, bilememek, buna karşı güçsüz ve hazırlıksız olmak, daha da ötesi, celladından medet umar konumda olmak ya da başkalarının kendisini kurtarmasını istemek, bir halkın içine düşebileceği en kötü durumdur. Bu noktada her türlü yanlışlığı ve çaresizliği gidermek için kapsamlı bir meşru savunma bilincine ve örgütlülüğüne ihtiyaç vardır. Halk için katliam ve imha tehlikesi karşısında en gerçekçi ve uygulanabilir çare; meşru savunma bilincini ve örgütlülüğünü geliştirmedir. Kaldı ki saldırılar karşısında kendisini savunmak her insan ve toplum için en doğal ve meşru haktır. Bu bir yaşam hakkı, canlı olma hakkıdır. Avrupa ve BM sözleşmeleri, saldırı karşısında kendini savunma hakkını en doğal ve herkesin sahip olduğu temel bir hak olarak vurgulamaktadır. Bu sadece bir hak da değildir. Bilinçli, iradeli, örgütlü, özgür yaşamı benimsemiş bir insan ve toplum olabilmek için de temel bir görevdir. Bu hakkını bilemeyen, bu görevini yerine getiremeyen birey ve toplumların özgür olabilmeleri ve demokratik gelişme içine girmeleri mümkün değildir. Onlar ancak köle ve zavallı olabilirler. İradesiz ve çaresiz bir konumu yaşayabilirler. Dolayısıyla da meşru savunma hakkını ve görevini belirlemek ve uygulayabilmek, özgür ve demokratik bir gelişme sürecine girmekle et ve tırnak gibi birbirine bağlıdır.

Saldırılar karşısında kendini savunamayan, kendini savunma gücüne ve imkanına sahip olmayanın başkasından güvenlik istemeye hakkı yoktur. Kürt halkı tarih boyunca kendi savunmasını az çok kendi gücüyle yapmayı başarmış, başkalarına fazla muhtaç olmamış bir halktır. Bundan da öteye, başkalarına saldırarak, haksızlığa yol açmış bir halk da değildir. Birçok toplum büyük ordular kurarak, başka ülkelere ve halklara saldırıp oraları yağmalayıp, yakıp, yıkıp devletleşirken, Kürt halkı böyle bir sürece çok fazla girmemiştir. Tarihsel koşullar, Kürdistan'ın jeostratejik durumu ve Kürt toplumunun özellikleri böyle bir oluşuma fırsat ve imkan vermemiştir. Başkalarına saldırmayan, haksızlık yapmayan, zulmetmeyen Kürt halkı, başkalarından yoğunca gelen işgal, istila ve saldırılar karşısında da kendisini kendi gücüyle savunmaya çalışmıştır. Yani öz savunmasını yapar bir konumda olmayı az çok başarmıştır. Aşiret ve kabile örgütlülüğünün bu kadar güçlü olması, böyle bir öz savunma gereğindendir. Diğer yandan saldırılar karşısında dağlık alanlara çekilerek, dağın gücüne sığınarak, kendisini zor

doğa koşullarıyla bütünleştirerek imha amaçlı saldırılar karşısında kendi varlığını ve yaşamını güvence altına almayı sağlamıştır. Bu kadar aşiret düzeninde olmak, göçebe yaşamı sürdürmek ve dağlık alanlara çekilmiş olmak bu anlama gelmektedir. Bunun sonucunda Kürt halkı belki sınıflı cinsiyetçi toplum uygarlığı alanında çok fazla gelişme sağlayamamıştır, ama özgür bir toplum olma, özgür topluluklar halinde yaşama gücünü göstermiştir.

Kürt toplumu için her alanda olduğu gibi meşru savunma alanında da baş aşağı gidiş 19. yüzyılda başlamıştır. Merkezi Osmanlı despotizminin saldırıları karşısında Kürt beyliklerinin ezilmesi, bu temelde Kürt toplumunun aşiretçi, feodal, örgütlü gücünün ortadan kalkması, Kürt toplumunu her türlü saldırıya karşı savunmasız, zayıf bir konuma getirmiştir. Despotik feodal yapıların ezilmesi, yoksul, emekçi halk için belli bir özgürlük alanı yaratmıştır denilebilir, ama bu kendi iç dinamiğiyle olmadığı için ve aşiretçi feodal Kürt toplumunun farklı özellikler arz etmesinden kaynaklı olarak bu durum güçlenmeden çok, Kürt toplumunun zayıflamasına ve güçten düşmesine yol açmıştır. Ezilme bu sınırda kalsa, çok fazla zararlı sayılmayabilirdi. Fakat 20. yüzyılın başından itibaren bu düzey çok daha ileri götürülerek bütün alanlarda yayılıp, sürdürülmüştür. 19. yüzyılda yaşanan saldırılar ve ezme olayları, 20. yüzyılda geliştirilen katliamlar, her türlü örgütlülüğün dağıtılması, Kürt toplumunun imha ve inkar süreci altına alınarak asimilasyona ve soykırıma uğratılması için bir ön adım olmuştur. 19. yüzyıldaki bu zayıflatmaya dayalı olarak 20. yüzyılda, I. Dünya Savaşı ardından ortaya çıkan despotik ulus devlet yapılanmalarına ve milliyetçiliğe dayalı olarak Kürt toplumunda örgütsüzlük ve güçsüzlük hakim kılınmıştır. Kürt toplumunun örgütlü yapısı atomlarına kadar parçalanarak son derece aileci, bireyci, kendi çıkarını göremeyen, anlayamayan, onu savunacak bir örgütlülüğe sahip olamayan bir hale getirme hedeflenmiş, bu temelde imha sürecini başarıya götürmeyi amaçlayan bir baskı sistemi dayatılmıştır.

Kürt insanı meşru savunma bilincinden uzaklaştırılmıştır

Çok yönlü olan bu dayatma, pratikte oldukça etkili olmuştur. Kürt halkının tarihten gelen örgütlü yapısı hücrelerine kadar parçalanmıştır. Kürt insanı her türlü örgütlülükten koparılarak, kendini savunamaz, güçsüz ve çaresiz bir duruma getirilmiştir. Bundan da öteye yoğun baskı ve asimilasyonla düşünce gücü saptırılmış, düşünsel gelişimi engellenmiş, dolayısıyla kendini tanımaz, kendinden kaçar, utanır, kendi gerçeğinden saklanır, başkası gibi olmaya öykünür, çıkarını göremez, bilemez, çıkarı için örgütlenip mücadele edemez bir noktaya getirilmiştir. Şimdi artan saldırılar karşısında yaşanan tablo, aslında inkar ve imha sisteminin son iki yüz yılda yoğun bir baskı ve saldırıyla ortaya çıkardığı toplum ve insan gerçeğini ifade etmektedir.

Kürt insanı meşru savunma bilincinden ve anlayışından uzaklaştırılmıştır. Çok derin bir bilinç çarpıtması içine alınmıştır. Yine oldukça geri, düşünmeyen, anlamayan bir noktada tutulmuştur. Bütün bunları aşıp, belli bir anlayış içinde olsa bile, kendisini savunacak, çıkarlarını görüp, kazanmayı sağlayacak bir örgütlülüğe, güce ulaşma iradesinden yoksun kılınmıştır. Bir halkın içine düşürüleceği en kötü, en talihsiz ve en tehlikeli durum budur. Ne yazık ki kapitalist devletçi dünya sistemi tarafından halkımız böyle bir duruma düşürülmüştür. Kürt halkı üzerinde böyle zalim, haksız, aldatıcı bir soykırım düzeni uygulanmıştır.

Önder Apo ve PKK hareketi, bu tarihten silinmeyi ifade eden kötü gidişe ve tükenişe dur diyen, onu tersine çeviren, Kürt insanı ve toplumunu dirilten bir çıkışı ifade etmiştir. Bu temelde akılsız kafaya akıl, beyinsiz gövdeye beyin, iradesizliğe irade, örgütsüz topluma örgüt olmuştur. Özgür ve iradeli Kürt bireyini ve toplumunu yaratmanın adı ve kimliği olarak gelişmiştir. PKK'nin yürüttüğü Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gerçeği budur.

Önder Apo, otuz yıldır yürüttüğü teorik ve pratik çalışmalarla diğer alanlarda olduğu gibi meşru savunma alanında da hem ortaya çıkarılan bilinç çarpıtmalarını düzeltmiş hem de bilinçsizliği gidermiştir. Her şeyden önce Önderlik gerçekleşmesi bunu ifade etmektedir. Kürt toplumuna dayatılan inkar ve imha sürecinin, bilinçsizleştirmenin, örgütsüzleştirmenin, iradesizleştirmenin, köleleştirmenin kırılması, özgür Kürt birey ve toplumunun doğuşunun gerçekleştirilmesidir. Diğer yandan partileşme ve gerillalaşma doğrultusunda yaratılan gelişmeler bunun en temel gücü olmaktadır. Partileşme bir yönüyle meşru savunmanın ideolojik gücünü, düşünce gücünü ortaya çıkarırken, gerilla da meşru savunmanın direnme gücünü, saldırıları kırma gücünü yaratmıştır. Yine halkın gelişen demokratik örgütlülüğü ve serhildanı vardır. Bu da topluma dayatılmış olan örgütsüzlüğün aşılması olmaktadır. Yine Kürt halkının her alanda geliştirdiği demokratik eylemlilikler ve bu örgütlenme adımları iradesizliğin aşılmasını ifade etmektedir.

Demek ki Kürt halkı, Önder Apo ve PKK ile son iki yüz yıldır kendisine dayatılan yok oluş ve tükeniş sürecini tersine çevirerek, Kürt halkının özgür demokratik ve iradeli olarak yeniden doğuşunu, yaratılışını, örgütlenişini, irade ve güç kazanışını ve geleceğe özgürce yürüyüşünü ortaya çıkarmıştır.

Direnişin en son halkası, Önder Apo'nun ***"Bir Halkı Savunmak"*** kitabında ortaya koyduğu meşru savunma çizgisi ve öz savunmaya dair geliştirdiği kapsamlı teorik çözümlemelerdir. Bu bakımdan en son savunmayla Önder Apo, Kürt halkının saldırılar karşısında varlığını ve özgür geleceğini nasıl yaratacağının, savunacağının teorik çözümünü ortaya çıkarmıştır. Bütün bunlar bizim Önder Apo ile ulaştığımız en temel özgürleşme gerçekliğimizdir. Son dönemlerde topyekun savaş konsepti temelinde artan saldırılar karşısında halkımızın kendini savunmada yaşadığı zayıflıklar ise bu gerçeklikle yeterince bütünleşilemediğini göstermektedir. Yoksa bilinçsizlik ya da bilinç çarpıtmasının savunma alanında asla yaşanmaması gerekirdi. Özgürlük mücadelesine bu kadar kalkmış bir halkın, bu kadar şikayetçi tutumlara girmesi, düşmanından fayda bekleyecek duruma düşmesi yaşanmazdı. Yine dış güçlerden bu kadar medet uman tutumlar, arayışlar ve yaklaşımlar içine girilmezdi. Demek ki Önder Apo gerçeği, Önderlik çizgisi, PKK'nin otuz yıllık mücadeleyle ortaya çıkardığı değerler toplamı tam anlaşılmamış, özümsenmemiş, benimsenmemiştir.

"Önder Apo ve PKK hareketi, bu tarihten silinmeyi ifade eden kötü gidişe ve tükenişe dur diyen, onu tersine çeviren, Kürt insanı ve toplumunu dirilten bir çıkışı ifade etmiştir. Bu temelde akılsız kafaya akıl, beyinsiz gövdeye beyin, iradesizliğe irade, örgütsüz topluma örgüt olmuştur. Özgür ve iradeli Kürt bireyini ve toplumunu yaratmanın adı ve kimliği olarak gelişmiştir. PKK'nin yürüttüğü Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gerçeği budur."

Bu noktada bir gerilik, yetersizlik ve zayıflık vardır. Önderlik çizgisini özümseme, bu temelde özgür irade kazanmada zayıflık vardır. Partileşmede, PKK'lileşmede zayıflık vardır. Gerillayı anlama ve ona göre davranmada zayıflık vardır. Bu zayıflıkların aşılması gerekir. "Ben ne yapacağımı bilemiyorum, iradem yok, saldırılar karşısında beni savunacak bir güce ihtiyacım var" diyenler olursa, onlara Önder Apo'nun "Bir Halkı Savunmak" adlı kitabını okumasını, bir kere daha okumasını ve özümsemesini tavsiye ederiz. Çünkü meşru savunmanın ve bunun temeli olarak öz savunmanın ne olduğu, nasıl yürütüleceği en açık biçimde orada izah edilmiştir. Meşru savunma bilinci, iradesi, örgütlülüğü nedir? Bu neden gereklidir? Bu olmazsa ortaya hangi olumsuz sonuçlar çıkar? Böyle bir bilinç, örgütlülük ve güç nasıl yaratılır? Bütün bu sorulara Önder Apo en açık, anlaşılır ve uygulanabilir yanıtları çarpıcı bir biçimde vermiştir. Onu okuyan ve özümseyenin bilinçsiz olması, saldırılar karşısında çaresiz kalması, güçsüz düşmesi, kendini savunamaması mümkün değildir.

"Meşru savunma sadece askeri örgütlenme ve silahlı direniş değildir. Askeri savunma meşru savunmanın bir yanı iken esas olarak da kendi kendini savunmayı ifade eder. Savunmanın başkasına bırakıldığı yerde baskı, sömürü ve hakimiyet güçleri ortaya çıkar. Birileri senin güvenliğini savunma rolü oynarsa senin imkanlarına ve değerlerine de hakim olma gücü kazanır, imkanlarını ele geçirmek ister. Bu da ayrıcalığa, baskı ve sömürüye yol açar."

Meşru savunmayı geliştirdikçe demokrasiyi inşa edebiliriz

Demek ki Önder Apo yeniden yapılanma, yenilenme ve değişim sürecinde de meşru savunma gerçeğini halk için çok yalın ve net bir biçimde çözümlemiş, içine girilmesi, gerçekleştirilmesi gereken pratik tutumun ne olması gerektiğini, öz savunmanın demokratik konfederalizmin örgütlenmesi temelinde nasıl gerçekleştirileceğini açık bir biçimde ortaya koymuştur. Bunu görmeli, anlamalı, özümsemeli ve bunun gereklerini yerine getirmeliyiz.

İnkar ve imha sisteminin vahşi saldırıları karşısında güçsüz durma, şikayet etme, başkasından medet umma bir çare değildir. Çareyi kendimizde yaratmak durumundayız. Çare, kendimizi bilinçlendirerek, eğiterek, örgütleyerek ve donatarak kendi öz savunmamızı yaratıp, her türlü saldırı karşısında kendi kendimizi savunacak güce ulaştırmamızdır.

Çare, Önderlik çizgisini, Apocu çizgiyi özümsemektir. O çizginin gereklerine göre ruhunu, bilincini, duygularını eğitip, örgütlemek, yine siyasal ve sosyal örgütlülüğünü geliştirerek, askeri bilinç ve eğitimini sağlayarak kendi kendinin savunma gücünü oluşturmaktır. Böyle bir çareyi yaratmak her şeyden acil ve önemli bir hale gelmiştir. Kendi meşru savunmamızı kendi özgücümüzle yapar hale gelmemiz, halkımız için ekmekten, sudan daha önemlidir. Çünkü yaşamak için, anlayabilmek için, oyuna gelmemek için, saldırılar karşısında imha olmamak için kendimizi savunacak bilince, örgütlülüğe ve eyleme ihtiyacımız vardır. Ancak bunu yaptığımız ölçüde özgürlükleri geliştirebilir, demokrasiyi inşa edebiliriz, Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirebiliriz. Demek ki bütün sorunları çözebilmemiz her şeyden önce meşru savunmamızı gerçekleştirmemize bağlıdır. Yani yaşamamız için ekmeğe, suya ne kadar ihtiyacımız varsa, öz savunmaya da o kadar ihtiyacımız vardır.

Önderlik ve halk olarak, yine özgürlük hareketi olarak imha amaçlı saldırılarla yüz yüze bulunduğumuz bu süreçte meşru savunmamızı nasıl geliştireceğiz? Bu konuda her şeyden önce meşru savunmanın bir bilinç olayı olduğunu, irade olduğunu, duruş olduğunu iyi bileceğiz. Her türlü köleliği, bağımlılığı, teslimiyeti ruhen, fikren, duygu olarak izini dahi bırakmayacak şekilde kıracağız. Yoksa meşru savunmayı gerçekleştiremeyiz. Meşru savunma sadece askeri örgütlenme ve silahlı direniş değildir. Hele hele başkalarına bırakılacak bir iş hiç değildir. Askeri savunma meşru savunmanın bir yanı iken, esas olarak da kendi kendini savunmayı ifade eder. Savunmanın başkasına terk edildiği yerde baskı, sömürü ve hakimiyet güçleri ortaya çıkar. Birileri senin güvenliğini savunma rolü oynarsa, senin imkanlarına ve değerlerine de hakim olma gücü kazanır, imkanlarını ele geçirmek ister. Bu da ayrıcalığa, baskı ve sömürüye yol açar. Ordular ve devletler böyle ortaya çıkmışlardır. Demek ki devlet, ordu bir meşru savunma gücü değildir. Aslında ordu ve devlet bir talan, yağma, fetih ve saldırı gücüdür. Başkalarının imkanlarını ele geçirme, baskı ve sömürü altına alma gücüdür. Meşru savunma ise onun dışında bir olaydır. Demek ki devlet tarafından yapılacak, ordu ve polise bırakılacak, başkalarına havale edilecek bir olay değildir. Bu bakımdan da halkımızın devlet örgütlülüğüne, ordu gücüne sahip olmaması, kendi meşru savunmasını geliştirmesi açısından bir dezavantaj değildir. Hatta günümüz koşulları açısından bir avantaj bile sayılabilir. Devletin ve ordunun baskı ve tahakkümünden uzak bir yaşamı sürdürebilmek anlamına gelmektedir. Yine kendisini o ellere bırakmak gibi bir tutum içinde değildir. Kendi meşru savunmasını geliştirirken, kendisine ait bu tür yapıların engellemeleri ile karşılaşmaz. Dolayısıyla kendi meşru savunmasını daha güzel, daha iyi, daha gerçekçi bir biçimde örgütleyip yaratabilir.

Bu nedenle her bireyin ve kurumun meşru savunma gerçeğini doğru anlayıp, bilince çıkarıp, onun gereklerini yerine getirme sorumluluğunu kendinde görmesi büyük önem arz etmektedir. Her birey meşru savunma kapsamında kendi kendini savunduğunda, yine her halk kendini savunduğunda meşru savunmaya uygun davranmış olur. Demek ki meşru savunmanın birinci ilkesi, bilinçlenme iken, ikincisi de her birey ya da halkın kendisi tarafından gerçekleştirilecek bir olay olmasıdır. Başkalarına havale edilemeyecek, terk edilemeyecek bir olgu olmasıdır. Üçüncü ilkesi olarak da örgütlü olması sayılabilir. Çünkü bilinç ve kendi kendine irade olmak, örgütlendirildiği takdirde bir güce dönüşebilir. Dolayısıyla da her türlü saldırı karşısında kendini savunmayı yaratır. Duygu dünyasına yönelen saldırı karşısında savunma, bilincine yönelen saldırı karşısında ideolojik olarak kendini savunma, örgütlü yapısına yönelen saldırı karşısında örgütsel direnişle kendini savunma, bir bütün olarak varlığına yönelen saldırı karşısında kendi örgütsel sistemine dayanarak kendisini savunma bu biçimde gerçekleşir.

HPG gerillası iktidarcı devletçi paradigmadan kopmuştur

Halkımızın bu süreçte meşru savunmasını geliştirmesinin ikinci alanı gerillalaşmadır. Gerillalaşma son 25 yılda Kürt halkının bütün parçalarda yoğun bir çabayla ortaya çıkardığı bir düzeydir ve halkın özgürlük umutlarını, geleceğini, gerçeğini ayakta tutan bir güçtür. Gerilla, temel meşru savunma güçlerinden birisi olarak, meşru savunmanın daha örgütlü, yarı profesyonel, eğitilmiş çekirdek gücü olarak ele alınıp değerlendirilmek durumundadır. Gerillayı düzenli bir ordu gibi değerlendirmek yanlıştır. HPG gerillası o tür özellikler taşımamaktadır. Önüne ordulaşma hedefini koymamaktadır. Devletleşme yaratmaya bağlı değildir. İktidarcı, devletçi paradigmadan kopmuştur. Onun yerine, özgürlükçü, demokratik toplum paradigmasına bağlanmıştır. Dolayısıyla baskı ve sömürünün aracı olma gibi bir durumu yoktur. Özgürlük, eşitlik, adalet ve demokrasi gücüdür. Herhangi bir çıkar için, baskı ve sömürü için görev yapan değil, halkın özgür, demokratik, eşit, adil yaşamının gelişmesi için fedai çizgisinde mücadele eden, kendini tümüyle halkın hizmetine veren gönüllü bir fedai topluluğudur.

Gerilla, Kürt halkının temel meşru savunma gücü konumundadır. Rolü ve görevi, Önderliği, çizgiyi ve halkı her türlü saldırı karşısında savunmaktır. Bu görevi başarıyla yerine getirebilmek için de fedai çizgisinde kahramanca mücadele etmektedir. Şimdiye kadar on binden fazla şehit vererek böyle bir çizginin militan fedai gücü olduğunu, herhangi bir çıkar elde etmeyi amaçlamadığını, kendini tümüyle halkın hizmetine veren bir güç olduğunu hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştır.

Bu nedenle içinde bulunduğumuz topyekun saldırı süreci karşısında tüm halk olarak gerillanın geliştirilmesi, güçlendirilmesi, büyütülmesi ve desteklenmesi için elimizden geleni yapmamız gerekir. Gerillayı büyütmek, geliştirmek elbette sadece Kuzey ve Doğu Kürdistan halkının işi değildir. Kürdistan'ın bütün parçalarında böyle bir yaklaşım ve çalışma içinde olmak gerekir. Güney Kürdistan'da da, Batı Kürdistan'da da gerillaya güç katan, destek veren, gençliğin gerillaya katılımını gerçekleştiren bir tutumun ve çabanın gelişmesi gerekir. Bu nedenle içinde bulunduğumuz dönemde en önemli bir çalışma ve görev de tüm parçalarda gençliğin gerillaya katılımını sağlamaktır. Gerillayı büyüten ve destekleyen bir çaba içinde olmaktır. Her şeyden önce gençlik, kendi örgütlülüğü içinde gerillaya katılımı sağlamak ve gerillayı büyütmek için canla başla çalışmalıdır. Gerillanın bir gençlik örgütü olduğunu, gençliğin temelde halkı savunmakla yükümlü bulunduğunu, bunu da en başta gerillalaşarak gerçekleştirebileceğini bilerek; Kürt halkının Güney'de Kuzey'de, Doğu'da, Batı'da ve yurtdışında yaşayan genç kız ve erkekleri Önderliği, Özgürlük hareketini ve halkı savunmak, bu temelde etkin, cesur, fedakarca mücadele edebilmek için gerillaya katılmak, dağa çıkmak, özgürlük kalelerinde özgürlük okuluna katılarak ***Agitlerin, Zilanların, Beritanların, Nucanların, Viyanların*** çizgisinde savaşır hale gelmek istemelidir. Gençlik bu süreçte her zamankinden daha fazla gerillaya katılmak için koşmalıdır. Tüm yurtsever çevreler, bütün yurtsever demokratik kurum ve örgütler gençliğin gerillaya katılımını teşvik etmeli, asla engellememeli, katılımını sağlamak için gençliğe elinden gelen desteği vermelidir. Yine tüm gücüyle maddi ve manevi olarak gerillayı desteklemelidir. Şunu net belirtebiliriz; içinde bulunduğumuz süreçte yurtseverliğin ölçütü, gençlerin gerillaya katılımını sağlamaktır. Demokrat olmanın ölçütü, gerillaya destek vermek, kendini gerilla mücadelesiyle bulunduğu her yerde bütünleştirmektir. Gençliğin gerillaya katılımı için çalışmayan, gerillaya sahip çıkmayan ve destek vermeyenler ne yurtsever olduklarını ileri sürebilirler ne de demokrat.

Demek ki halkımızın ve Önderliğimizin Kürdistan'ın dört parçasında inkar ve imha güçlerinin topyekun saldırılarına maruz kaldığı bu süreçte, meşru savunmayı gerçekleştirebilmek, bu saldırılar karşısında Önderliği, halkı ve hareketi savunabilmek için gerillayı büyütmek, güçlendirmek ve desteklemek gereklidir. Bu temel ve birinci görevlerden biridir. Ancak böyle olmakla birlikte

bu yeterli değildir. Meşru savunma bir bilinç, duruş, örgütlülük olayı iken, yine bunun temel çekirdeği gerilla olurken, aynı zamanda tüm halka, halkın askeri eğitimine ve örgütlülüğüne de dayanmak zorundadır. Gerilla ancak meşru savunmayı daha profesyonel, daha örgütlü, daha militanca yerine getiren bir çekirdek güç olabilir. Ancak meşru savunmaya öncülük edebilir. Topyekun imha saldırılarının karşısında en önde, en aktif duran güç olabilir. Bütün saldırıları kırmak, her yerde gelişen saldırılar karşısında halkı savunmak için elbette gerilla yetmez, yeterli olmaz. Bunun için ne sayısı, ne gücü yeterlidir ne de bunu sağlamaya imkanı vardır. Kasabalarda, köylerde, şehirlerde gerçekleşen saldırıları gerillanın karşılaması, meşru savunma görevini bütün bu alanlarda yerine getirmesi mümkün değildir.

Meşru savunma halkın öz savunmasıdır

Meşru savunmayı kim, nasıl sağlayacaktır? Öncülüğünü gerilla çekirdeği yerine getirirken, meşru savunma görevini esasta yerine getiren, yürüten güç kim olacaktır? İşte öz savunma burada devreye giriyor. Buna halkın öz savunma gücü diyoruz. Halkın kendi kendini savunması diyoruz. Öz savunmayı, mümkün olan en geniş halk gücünün eğitilip, örgütlendirilmesi ve donatılması, saldırılar karşısında kendini eyleme geçirerek saldırıları kırmayı gerçekleştirmesi olarak görüyoruz. Her türlü saldırı karşısında halkın kendi kendini savunması, kendini eğitmesi, örgütlemesi ve donatmasıyla, yani kendi öz savunma örgütlülüğünü geliştirmesiyle mümkündür. Gerilla buna öncülük eder, bunu koordine eder, gerilla bunun güç, umut ve iradesi olur. Buna eğitim verir, donatır. Ama esasta meşru savunma demek, halkın öz savunması demektir. Öz savunma bilinci ve örgütlülüğü temelinde halkın kendi kendini savunması demektir. Elbette bu bir eğitim ve örgütlülüğü gerektirir. Yine öncelikle gençliğin işidir. Gençliğin başka çalışmaları yürütürken dahi kendini öz savunma temelinde eğitip örgütleyerek, ortaya çıkacak saldırılar karşısında halkı ve kendisini savunur konuma gelmesidir.

Bu da yetmez, kadınlar, işçiler, köylüler, memurlar, yani halkın tümü ortaya çıkabilecek değişik türden saldırıları göğüsleyebilmek, kendini savunup, saldırıları püskürtebilmek için öz savunma eğitimi ve örgütlülüğü içine çekilmelidir. En ideal meşru savunma, tüm halkın öz savunma kapsamında eğitilip, örgütlendirilmesi ve donatılmasıyla sağlanır. Elbette bu, bir anda ortaya çıkabilecek bir durum değildir. Halkı örgütleme çalışmalarımız geliştikçe gerçekleşebilecek bir durumdur. Önce belli öz savunma birimleri, birlikleri biçiminde eğitim ve örgütlenmeler gelişirken, bir kişiden bir birime, bir birliğe kadar herhangi bir alanda öz savunma örgütlenip gerçekleştirilirken; giderek herkesi içine alacak şekilde geliştirilmeye çalışılır. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz süreçte, tabanda, yerleşim alanlarında, halk içinde yürüttüğümüz demokratik örgütlenme çalışmalarının, komün ya da ocaklar biçiminde geliştirdiğimiz demokratik konfederalizmi örgütleme çalışmalarımızın en önemli bir yanının da halkın öz savunmasını örgütlemek olduğu açığa çıkıyor.

Birçok alanda gençlik, kadınlar, emekçiler, yani tüm halk örgütlenme çalışmaları yürütüyor. Demokratik kurum ve kuruluşlar oluşturuyor. Özgür yurttaş meclisleri ve komün düzenleri gelişiyor. Şimdi bu örgütlerin ne kadar geliştiğinin ölçütü, kendilerini ne kadar savunma gücüne kavuşturduklarıdır. Halkın demokratik konfederalizm ilkeleri temelinde örgütlenmesi demek, öz savunma bilincini ve eğitimini alması ve bunun örgütlülüğüne ulaşması demektir. Öyle olsa hiçbir şikayet kalmaz, hiçbir bilinçsizlik kalmaz. Mevcut durumda bu kadar şikayet ve dıştan bekleme yaşandığına göre, demek ki demokratik konfederalizmi örgütleme durumumuz zayıftır. Diğer yandan, demokratik konfederalizmi öz savunma temelinde örgütlemekten

uzak bir duruşumuz söz konusudur. Bu, kesinlikle hatalı ve doğru olmayan bir örgütsel yaklaşımdır. Öz savunmaya dayanmayan, kendi öz savunma gücünü oluşturmayan bir demokratik örgütlülük olamaz. Kendi savunmasını başkasına havale eden bir örgüt, demokratik bir örgüt olamaz. Çünkü savunmayı başkasına devretmek demek, iradeyi de başkasına devretmek demektir. Bu da özgürlüğü kaybetmek demek olur. Dolayısıyla böyle bir örgütlülüğe demokratik örgütlülük diyemeyiz. Bir yerde demokratik halk örgütlülüğünün olması demek, o örgütlülüğün kendi kendini savunma gücüne ulaşması demektir. Bir siyasetin, siyasi çalışmanın demokratik olabilmesi öz savunmayı örgütlemesine bağlıdır. Öz savunmaya dayanmayan bir siyasal çalışma demokratik olamaz. Çünkü halkın özgür iradesini ortaya çıkaramaz, halkın özgür iradesine dayanmaz. Bu bakımdan bütün siyasal, sosyal çalışmalarımız, halk örgütlülüklerimiz her yerde, her zaman kendi görev ve sorumluluklarını yerine getirecek bir eğitime, örgütlülüğe ve planlamaya sahip oldukları gibi, onunla birlikte öz savunma örgütlülüğüne, donanımına ve sistemine de sahip olmak durumundadır. Özgür, iradeli olabilmek için, her türlü engel, baskı ve saldırı karşısında kendi görev ve sorumluluklarını yerinde, zamanında, başarıyla yerine getirebilmek için öz savunmaya sahip olmak gerekir. Ancak öz savunma ile kendilerine yönelen baskı ve saldırıyı boşa çıkarıp kırdıkları ölçüde demokratik örgütlenmeyi, eylemi; ekonomik, sosyal, kültürel çalışmaları yerine getirebilirler.

Halkın demokratik örgütlülüğünü geliştirmek için bütün Kürdistan parçalarında ve yurtdışında yoğun çalışmalar yürüttüğümüz bu süreçte, en önemli bir örgütsel çalışma alanı olarak öz savunmayı örgütlemeyi görmeli ve ele almalıyız. Yerine göre bu bir kişiyle de gerçekleştirilebilir, bir birimle de gerçekleştirilebilir, bir birlikle de gerçekleştirilebilir, birkaç birlik halinde de örgütlenebilir. Ama bulunulan yerin koşullarına göre mutlaka saldırılar karşısında savunma yapacak bir öz savunma gücünün eğitilip, donatılması ve koşullara göre gizlilik ilkeleri uygulanarak pratikleştirilmesi gerekir. Bu konuda çok fazla zorlanılacağını sanmıyoruz. Çünkü ihtiyaç olduğu yerde, gerilla gerekli eğitim, örgütlendirme, bilinçlendirme temelinde destek verebilir. Yine halkımız böyle bir olaya yabancı değildir. Kürt insanının öz savunmayı geliştirmek için bilinç, pratik ve yatkınlık konumu vardır. Diğer yandan kendini donatmak öyle zor bir iş değildir. Zaten doğal olarak halk bir biçimde silahlıdır. Yapılması gereken, bunu daha örgütlü, sistemli ve saldırılar karşısında kendini savunur konuma getirmektir.

Öte yandan oluşturulan bu öz savunma örgütlülüğünü işletmek gerekir. Öz savunma boşuna örgütlendirilen işlevsiz bir oluşum değildir. En azından içinde bulunduğumuz koşullarda böyle değildir. Ateşkes veya barış koşulları olsa da halkın öz savunması daha çok bir tedbir, bir hazırlık olarak kalabilir. Ama Önderliğimize, hareketimize ve halkımıza topyekun savaş kapsamında imha amaçlı saldırıların dayatıldığı böyle bir süreçte, bütün bu saldırılar karşısında direnmek, mücadele etmek için öz savunma gereklidir. Bunun için örgütlendirilmesi acil ve en temel bir görev olmaktadır. Dolayısıyla öz savunma, saldırılar karşısında Önderliği, halkı, onun demokratik örgütlülüğünü ve eylemini savunma göreviyle yükümlüdür. Bunu sadece gerilladan beklemek doğru değildir. Sadece şikayet etmek, uluslararası hukuktan fayda beklemek de doğru değildir. Ancak kendi öz savunmamızı örgütler ve saldırılar karşısında onları boşa çıkaracak, başarısız kılacak bir yaklaşım ve taktikle harekete geçirirsek saldırıları kırarız, boşa çıkarırız, kendimizi savunmayı gerçekleştiririz. Kendimizi savunma gücü kazanırız.

Bu anlamda öz savunma oldukça işlevsel, güncel olarak pratikleştirilmesi gereken bir olaydır. Özellikle Kuzey'de, Doğu'da ve Batı'da hızla ve yaygın bir biçimde halkın öz savunma birimlerinin örgütlendirilmesi, despotik ulus devlet güçlerinin asker, polis, kontrgerilla biçiminde yönelttiği saldırılar karşısında halkı kendi kendini savunan bir konuma getirmek kesinlikle gereklidir. Böyle olmazsa durum ciddidir. Saldırılar tehlikeli olur. Her gün kayıp veririz. Katliamlar olur, işkenceler olur, tutuklanmalar olur. Polisin her türlü baskıyı, işkenceyi uygulaması gerçekleşir. Bütün bunları kırabilecek, boşa çıkarabilecek en etkili örgütlülük, öz savunma örgütlülüğüdür.

Ödediğimiz bedel mücadelenin gereği kadar olmalıdır

Mevcut durumda öz savunmanın zayıflığı, halka karşı bu kadar cesaretli, yaygın, olumsuz sonuçlar yaratan saldırıların geliştirilmesine yol açmaktadır. Her gün Kürdistan'ın bir parçasında baskı oluyorsa, işkence, katliam, tutuklanma oluyorsa bu öz savunmanın ne kadar zayıf olduğunu gösteriyor. Bilinç olarak öz savunmada zayıflık yaşanıyor. Kişiler kendi kendilerini savunma ile yükümlü görmüyorlar. Despotizmin saldırıları karşısında kendilerini savunma ihtiyacı duymuyorlar. Diğer yandan yönelen baskı ve saldırıya karşı mücadele edecek bir savunma gücü ve örgütlülüğü yok, öz savunma düzeni yok. Gençlik ne yapıyor, bu kadar fedakar yiğit kadınlar ve erkekler ne yapıyor? Kendini bu kadar düşmanın insafına bırakmak olamaz. Bir avuç polis, birkaç cop çekiyor, binlerce, on binlerce insanı dağıtıyor. Sanki karşısındakilerin eli kolu bağlı gibi vahşice saldırıyor, vuruyor, kırıyor. Bu kabul edilir bir durum değildir. Bir grup polis geliyor, yüzlerce insanı tuklayıp, götürüyor, işkencelerden geçiriyor. Bu kabul edilemez. Böyle olması doğru değildir. Nasıl ki devlet örgütlediği güçlerle halka karşı saldırı yürütüyorsa, halk da kendi kendini örgütleyerek bu saldırılar karşısında kendini savunmayı bilmelidir. Öz savunma örgütlü olsa, polisler nasıl öyle saldırabilirler, coplayabilirler, tutuklayabilirler, yerlerde sürükleyebilirler? Mümkün mü? İnsan kendini bu kadar bırakabilir mi, bu kadar zayıf düşürebilir mi?

Demek ki kendini savunmayı kendi sorumluluğunda görmeyip, başkasına bırakınca, bu durum ortaya çıkıyor. Bunun da sonuçları olumsuzdur. Her gün kayıp veriyoruz, şehit veriyoruz, işkence görüyoruz, tutuklanıyoruz. Denebilir ki "özgürlük ve demokrasi mücadelesi veriyoruz. Bu mücadele bedelsiz olmaz, cesaret, fedakarlık gerektirir. İşkenceyi, ölümü göze almayı gerektirir." Doğru, bütün bunları kabul ediyoruz, ama bizimki biraz fazla oluyor. Bedel ödemeyi göze alalım, ama direnmeyi de bilelim. Ödediğimiz bedel, mücadelenin gereği kadar olsun, aşırı bir bedel ödeme olmasın. Kendimizi savunma görevini yerine getirmeyerek, hep darbe yiyen, katliama uğrayan, baskı ve işkence gören durumda olmayalım. Bu konuda da mücadele edelim. Düşman bize iki yumruk vuruyorsa, en azından bir yumruk da biz vurabilelim. Bize yönelen yumrukları boşluğa düşürmeyi; öyle davranmayı, ona göre örgütlü olmayı bilelim. Yoksa mevcut durum ağırdır. Çok kayıp veriyoruz. Hareket ve halk olarak çok zarar görüyoruz. Bu hem örgütsel bakımdan, hem psikolojik bakımdan hareketi de halkı da, hepimizi de zorluyor. Bu kadar baskı ve işkenceyi kabul edecek, kaldıracak durumda değiliz. En azından direnmek, mücadele etmek, boşa çıkarmak, intikamını almak gibi bir pozisyon içinde olmalıyız. Kendi savunmamızı gerçekleştirmeliyiz ki karşımızdaki güçler o kadar kolay, cüretli, saldırgan bir biçimde üzerimize gelemesinler. Bunu mutlaka sağlayabilmemiz gerekiyor. Yoksa bizim savunması zayıf duruşumuz zalime, despotizme daha fazla güç ve cesaret veriyor, onu daha vahşi, saldırgan ve katliamcı kılıyor. Dolayısıyla da barıştan yana olmuyor, demokratik çözümden yana olmuyor, bizi küçümsüyor, zayıf görüyor ve baskıyı artırarak bizi yıldıracağını, dağıtacağını, amaçlarımızdan vazgeçirebileceğini düşünüyor. Bunun hesaplarını yapıyor. Demek ki bu duruşumuz amaçlarımız bakımından da olumsuz rol oynuyor.

Sonuç olarak inkar ve imha sisteminin, yani mevcut despotik ulus devlet güçlerinin imha amaçlı saldırılarını yoğunlaştırdıkları bu süreçte, hareket ve halk olarak meşru savunma konumumuzu geliştirmemiz ve güçlendirmemiz gerekiyor. Bunun için kendi kendimizi savunmakla mükellef olduğumuzu bilmemiz ve kendimizi bu konuma getirmemiz lazım.

Bunun için, meşru savunmayı etkili bir biçimde yürüten bir güç olarak gerillayı bu süreçte daha çok büyütmeli ve daha çok desteklemeliyiz. En önemlisi de kendi öz savunma gücümüzü örgütleyip, harekete geçirmeliyiz. Yüzlerce, binlerce, on binlerce insan öz savunma örgütlülüğü temelinde bir duruşa kavuşmalı ve mücadele etmelidir. Her alanda, her köyde, kasabada, mahallede, şehirde öz savunma birlikleri olmalıdır. Devlet güçlerinin yönelteceği saldırılar karşısında halkı savunacak bir örgütlü gücü ortaya çıkarmamız gerekiyor. Yürüyüşlerimizi, mitinglerimizi, protestolarımızı, demokratik yaşam, çalışma ve eylemimizi saldırılar karşısında kendi gücümüzle savunacak bir pozisyona gelmeliyiz. Demokratik eylemliliği, serhildanı öz savunma mücadelesiyle birleştirerek daha çok büyüten, geliştiren, düşman saldırıları karşısında halkın gücünü, iradesini, direncini ortaya çıkaran, saldırıları püskürtüp, saldırganlara darbe vuran bir konuma gelmeliyiz.

Saldırıların yoğunlaştığı, imha tehdidinin arttığı bu süreçte ancak böyle yaparsak özgürlük ve demokrasi mücadelemizi daha etkili geliştirebilir, saldırganlara daha etkili darbe vurabiliriz. Demokratik serhildan hareketimiz daha etkili ve yaygın gelişir. Halkın demokratik eylemliliği ile meşru savunma mücadelesi daha güçlü bir biçimde birleşir. Bu da eşittir, halkın gücünün topyekun direniş temelinde ortaya çıkarılması ve zulmün karşısına, despotizmin karşısına dikilmesidir.

Halk olarak böyle bir örgütlülüğe, duruşa ve demokratik direniş konumuna ulaşırsak, işte o zaman inkar ve imha güçlerinin bütün umutları kırılacak, hesapları bozulacak, iradeleri zayıflayacak, dolayısıyla da ***"Önder Apo'ya özgürlük, Kürt sorununa demokratik çözüm"*** temelinde yürüttüğümüz bu kutsal mücadele zafere doğru ilerleyecektir.

Bu temelde Kürdistan'ın dört parçasındaki ve yurtdışındaki yiğit Kürt gençliğini böyle kritik bir süreçte gerillaya daha fazla katılmaya ve halkın öz savunmasını daha güçlü ve etkili örgütlemeye, halkın demokratik direnişine daha güçlü ve yaygın bir biçimde öncülük etmeye çağırıyoruz.

Aynı biçimde bütün yurtsever Kürt halkını da bulunduğu her yerde kendi kendini savunması gerektiği bilinciyle donanarak öz savunma örgütlülüğünü geliştirmeye, birbirleriyle bu temelde birleşmeye, öz savunma konumlarını güçlendirip, örgütlülüklerini geliştirerek, bulundukları her yerde inkar ve imha güçlerinin geliştirdiği saldırılar karşısında örgütlü bir biçimde kendi savunmalarını gerçekleştirerek özgürlük ve demokrasi mücadelelerini daha da yükseltmeye çağırıyoruz.

"Her gün kayıp veriyoruz, şehit veriyoruz, işkence görüyoruz, tutuklanıyoruz. Denebilir ki 'özgürlük ve demokrasi mücadelesi veriyoruz. Bu mücadele bedelsiz olmaz, cesaret, fedakarlık gerektirir. İşkenceyi, ölümü göze almayı gerektirir.' Doğru, bütün bunları kabul ediyoruz, ama bizimki biraz fazla oluyor. Bedel ödemeyi göze alalım, ama direnmeyi de bilelim. Ödediğimiz bedel, mücadelenin gereği kadar olsun, aşırı bir bedel ödeme olmasın."

Demokratik konfederalizm toplumsal sorunların demokratik temelde çözüldüğü bir sistemdir

Demokratik cumhuriyet sistemiyle hareketimizin öngördüğü demokratik konfederalizm arasındaki ayrım veya benzer noktaların ne olduğu konusu fazlasıyla sorulmakta ve tartışılmaktadır. Yeni bir tartışma konusu olması itibariyle de farklı düşünceler dile getirilmektedir. Bunun esas nedeni de demokrasi, cumhuriyet ve konfederalizm kavramları konusunda yeterince bilgi sahibi olunmamasıdır. Öte yandan klasik siyaset biliminde ifade edilen konfederalizm ile Önderliğimizin Kürdistan, Ortadoğu ve dünya için öngördüğü konfederalizm konusu birbirine karıştırılmaktadır. Şimdiye kadar siyaset alanı sadece iktidar alanı, hükümet ve devlet olma olarak algılandığı için, demokratik konfederalizmi de bu çerçevede ele alan ve yanlış sonuçlara götüren algılamalar ortaya çıkmaktadır. Bu konuda zaman zaman çeşitli değerlendirme ve açıklamalar yapılmış olsa da kafa karışıklığı hala belli yönleriyle devam etmektedir. Dolayısıyla bu konuyu açımlayan yazı ve değerlendirmelere ihtiyaç bulunmaktadır.

Demokrasi, cumhuriyet ve konfederalizm kavramlarına çeşitli yönleriyle açıklık getirmek gerekir. Demokrasi, kavram olarak Yunanistan'da kullanılmaya başlanmıştır. "Demos" halk, "krasi" de yönetimdir. Bu iki sözcük bir araya getirilerek, halkın yönetimi anlamında demokrasi sözcüğü üretilmiştir. Sözcükte de ortaya konulduğu gibi, halkın yönetimidir. Bir yönetim ancak halk tarafından oluşturulmuşsa, o sisteme demokrasi denilebilir. Halkın esas güç olmadığı, belirleyiciliğinin bulunmadığı bir sisteme demokrasi denilemez. Ancak tarihte çokça örneklerine rastlandığı gibi halkların gerçek anlamda yönetimde bulunmadığı sistemlere de demokrasi denilmiştir. Devletin yetkilerinin belli düzeyde sınırlanması ya da halkın eskisinden farklı olarak çeşitli araçlarla düşüncesini yansıtabilmesi anlamında bu tür rejimlere demokrasi denilmiştir.

Bu tür tanımlamalar, devletin yetkilerinin sınırlandırılıp, halkın sınırlı düzeyde de olsa katılımı anlamında yeni bir yönetim ve sistem anlayışını ifade etmesi açısından doğru olarak görülebilir. Ancak esas olarak halkın iradesinin ağır bastığı, halka ait bir sistemin oluştuğu düzenlere, kavramın özüne uygun olarak demokrasi denilebilir.

Günümüzde hala gerçek anlamda demokrasilerin varlığından söz etmek mümkün değildir. Batı Avrupa ülkelerinde demokrasiden ya da bu ülkelerin demokratik olduğundan söz edilir. Burada sözü edilen demokrasi, halkın yönetim olması, halkın iradesinin esas alındığı bir sistemden çok, egemen güçlerin kesik, tekçi, sadece kendi çıkarlarını esas alan, hiç kimseyi ve hiçbir çevreyi dikkate almayan rejimleri yerine, halka da sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik alanlarda belli düzeyde nefes alma imkanları açan, halkın bu yönüyle klasik egemenlik altından çıkarılıp daha yumuşak bir egemenlik biçiminin sürdüğü düzen içinde yaşamasını sağlayan bir yönetim biçimidir. Avrupa ülkelerindeki demokrasiyi böyle tanımlamak mümkündür. Yoksa herkesin de bildiği gibi İsveç'te de, Belçika'da da, İngiltere'de de, Amerika'da da hala esas güç, sömürücü, devletçi egemen kesimlerdir. Toplumun iktidarcı, sömürücü azınlık gücü, hala kararlarda belirleyicidir. Ya da sistemde alınan kararlar, iktidarcı sömürücü düzeni sürdürmeye göre şekillenmektedir. Halka sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik alanda nefes borularının açılması, yönetim erkindeki egemenliğin iktidarcı sömürücü güçlerin elinden çıkıp, halkın eline geçtiği anlamına gelmemektedir. Ama yine de çok baskıcı, dediğim dedik, sınırsız yetkileri bulunan sistemlerden, kurallara bağlanmış, belirli bir hukuk çerçevesinde yetkileri belirlenmiş, yetkinin sınırsızlığının ortadan kalktığı, halkın temsilcileri vasıtasıyla ya da baskı grupları denen sivil toplum kurumları aracılığıyla kendi çıkarlarını belli oranda yansıttığı, egemenlerin lehine de olsa egemen sistemle halkın çıkarlarının belli düzeyde dengelendiği bir sistem ortaya çıkarılmıştır. Burada dengeleme derken, eşitlerin yan yana olduğu bir dengelemeden söz etmiyoruz. Yine sömürücü, iktidarcı egemenler daha ağırlıklı ve belirleyen güçtür. Halkın kendi çıkarlarını yansıtması sınırlıdır, ama halkın çıkarlarının belirli düzeyde dikkate alındığı, somut olarak halkın belirli hakları kullandığı bir sistem gerçeği söz konusudur.

"Cumhuriyet, esas olarak demokrasiyle birlikte yan yana var olması gereken bir devlet biçimidir. Ancak cumhuriyet olan her ülkenin demokratik bir ülke olmadığı da görülmüştür. Cumhuriyet esasta halkın yönetimiyken, bazı zümreler halkın talepleri ve sesinin yansıması önüne her türlü barikatı kurmuşlardır. Bunlar kendilerine cumhuriyet deseler de toplumsal kesimler ve halkın çıkarları yansımadığı için, demokratik olmayan rejimlerdir."

Mutlakıyet meşrutiyet ve cumhuriyet

Cumhuriyet kavramı, demokrasi kavramından çok uzak bir kavram değildir. Cumhuriyet de "cumhur'un yönetimi" anlamına gelmektedir. Cumhur, halk anlamına gelmektedir. Latince de ise, "republic" olarak ifade edilmekte. Burada da 'people'dan, "halka ait yönetim" anlamına gelen bir kavramlaştırma söz konusudur.

Klasik siyaset biliminde mutlakıyetten, meşrutiyetten ve cumhuriyetten söz edilir. Mutlakıyet; bir kralın, şahın, padişahın sınırsız yönetimidir. Şahın, padişahın, kralın yetkilerini sınırlayan veya denetleyen organlar söz konusu değildir. Mutlak iktidarın olduğu sistemlere mutlakıyet denilmiştir.

Meşrutiyette, yine krallar, padişahlar ve şahlar vardır, ama bunun yanında bütün yetkinin kral, şah ya da padişahta olmadığı, yetkilerin sınırlandığı ya da bazı karar ve yetkilerin başka organlara devredildiği bir sistem gerçeği söz konusudur. Örneğin kral vardır bir de yanında meclis vardır ve meclis önemli yetkilere sahiptir. Ama kralın yetkileri gibi, bu meclisin de yetkileri belli kurallarla sınırlanmıştır. Bu tür sistemlere de meşrutiyet ya da meşruti krallık denir. İngiltere buna örnektir. İngiltere'de krallık vardır, ama halkın, eşrafın, prenslerin, burjuvazinin mutlak krallığa karşı itirazının gelişmesi üzerine, krallığın yetkileri giderek sınırlanmış, toplumun diğer kesimlerinin de çıkarlarının tartışıldığı ve kararlara bağlandığı meclislerin ortaya çıkması sağlanmıştır. Böylelikle kral, tek yetki ve karar organı olmaktan çıkmıştır. Zamanla meclisin yetkileri artmış, gelinen aşamada meclisin yetkileri esas hale gelmiş, kralın yetkileri ise çok sınırlı ve sembolik hale getirilmiştir. Buna yine de meşruti krallık denilmektedir. Çünkü hala bazı bireyler, hanedanlar, aileler doğuştan önemli siyasal haklara sahiptir. Hanedandan gelmiş olmak bir kral ya da kraliçenin çocuğu olmak, daha doğuşla birlikte siyasi yetkileri elinde bulundurmak demektir.

Mutlakıyetçi bir devlet yönetiminde olduğu gibi sınırsız yetkileri olan krallıklar söz konusu olmadığı için, sadece krallık da denilmemektedir. Dolayısıyla meşruti krallıkta yetkilerin bir kısmı doğuştan herhangi bir zümreye, sınıfa, hanedana ait olmaktan gelirken, yetki kullanan, karar alan diğer organlar ise seçimle ya da benzer yöntemlerle bu tür yetkilere sahip olmaktadırlar.

Yetkiye ne doğuştan, ne bir hanedandan ya da herhangi bir özel statüden gelmekle sahip olunamayan, yetkilerin, kararların ve siyasi süreçlerin tamamıyla bu tür özel konumlar dışında belirlendiği sistemlere de cumhuriyet denilmektedir. Bu yönüyle cumhuriyet sözcüğündeki halka, halk yönetimine ait olan devlet biçiminde bir sistem gerçeği ortaya çıkmaktadır. Bu konuda özellikle Fransa örnek verilir. Fransa'da 1789 Devrimi'nden sonra krallık yıkılır. Kralın, kraliçenin ya da herhangi bir statüden gelen yetkinin olmadığı bir siyasal sistem gerçeği ortaya çıkar. Seçimle ya da başka türlü temsil sistemleriyle siyasal organlar, meclisler ve hükümetler kurulur. Tek bir kişi dahi, babadan, aileden ya da hanedandan kaynaklanan yetkiyi kullanamaz. Bu tür rejimlere de cumhuriyet denilir. Fransa bir cumhuriyettir.

Bilindiği gibi Fransa'da 1789'da bir halk devrimi gerçekleştirilir. Buna çeşitli siyaset bilimciler ve tarihçiler 'burjuva devrimi' dese de, halkın gerçekleştirdiği bir devrimdir. Bu devrimin ilk baştaki programının amacı bir burjuva sistem, kapitalist sistem kurmak değildir. İnsanlığın binlerce yıllık özlemlerini ifade eden ***"eşitlik, özgürlük, kardeşlik"*** gibi kavramların program ve anayasasını oluşturduğu, bu üç sözcükte ifadesini bulan bir halk devrimidir.

Bugün Avrupa'daki devletlere takılan sıfatları belirtirsek, cumhuriyet kavramını daha anlaşılır kılabiliriz. İngiltere'de meşrutiyet vardır, çünkü orada hala doğuştan gelen yetkiler vardır. Kral ve kraliçe vardır. İsveç cumhuriyet değildir, çünkü orada hala doğuştan yetkili olan kral ve kraliçeler ya da hanedanlar vardır. Danimarka'da kral, kraliçe ya da belli bir hanedanlık olduğu için, cumhuriyetten söz edilemez. Almanya ise, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallığı ortadan kaldırdı ve cumhuriyet haline geldi. İtalya cumhuriyettir. Çünkü kral, kraliçe ya da doğuştan yetkilere sahip kişi ve kurumlardan söz edilemez. İspanya'da ise hala kral ve kraliçeler olduğu için, cumhuriyet kavramı kullanılmaz. Rusya'ya Ekim Devrimi'nden önce Çarlık Rusyası denilirdi. Çar sülalesi önemli yetkilere sahipti. Ekim Devrimi'yle birlikte çarlık tasfiye edilmiş, doğuştan ya da başka biçimde yetki sahibi güçler kalmadığı için, cumhuriyet denilmiştir. Osmanlı'da padişahlık vardı. Bu devlet biçimi mutlakiyetçiydi. 1876'da padişahın yetkilerinin bir kısmının devredildiği meclis kurulunca, bu yönetim biçimine meşrutiyet denildi. 1923'de padişahlığa tümden son verilmiş, sürgüne gönderilmiş ve böylece cumhuriyete geçilmiştir.

Bütün cumhuriyet rejimleri demokratik değildir

Cumhuriyet, esas olarak demokrasiyle birlikte yan yana var olması gereken bir devlet biçimidir. Ancak 19. ve 20. yüzyıl pratiklerinde görüldüğü gibi, cumhuriyet olan her ülkenin demokratik bir ülke olmadığı da görülmüştür. Cumhuriyet esas olarak halkın yönetimiyken; kral olmayan, babadan, dededen kalan bir yetkiyle başbakan olmayan kişiler, bir kral gibi yetkiler kullanarak, halkın taleplerinin ve sesinin yansıması önüne her türlü barikatı kurabilmişlerdir. Bu ülkeler kendilerine cumhuriyet deseler bile, egemen zümre dışındaki toplumsal kesimler ve halkın çıkarlarının yansımadığı, demokrasi anlamına gelebilecek hiçbir gelişme ya da uygulama olmadığı için, demokratik olmayan rejimler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Cumhuriyetin demokratik bir içeriğe sahip olması gerekirken, çeşitli nedenlerle hem Avrupa'da hem de Avrupa'nın dışındaki birçok ülke sözde cumhuriyet olup, demokratik değildir. Hitler Almanyası da cumhuriyetti, ama halk düşmanlığının, demokrasi düşmanlığının en fazla uygulandığı bir rejimdi. Ama bu dönemde, İngiltere ya da İsveç cumhuriyet rejimi olmadığı halde, demokrasinin belli düzeyde geliştiği bir sistemdi. Dolayısıyla bunun sonucu olarak cumhuriyet ile demokrasi kavramı özdeş hale gelemedi.

Bu konuda Ortadoğu'da da çarpıcı örnekler vardır. Irak, Saddam zamanında cumhuriyetti, Mısır, Suriye, cumhuriyettir, ama halkın örgütlenmesine, taleplerinin yansımasına imkan vermeyen rejimlerdir. Hollanda ya da Belçika cumhuriyet olmadığı halde, halkın taleplerinin belli düzeyde dikkate alındığı ya da mutlak hakimiyetin sınırlandığı siyasal sistemlerdir. Zaten cumhuriyet tanımlaması başlı başına demokrasiyi ifade etmediği için, 'demokratik cumhuriyet' tanımı kullanılmıştır.

Fransa, devrimden sonra cumhuriyet kavramının yanına yeri geldiğinde demokratik kavramı da eklemiştir. Belki ilk önceleri cumhuriyet kavramının yanına demokratik kavramını koymak gerekmiyordu. Çünkü ilk dönemlerde gelişen cumhuriyetler belli düzeyde demokratik kurumları içeriyordu. Ya da sınırsız yetki kullanılan kurumlar olmadığı, siyasal kararlarda, yetkilerin kullanımında belli düzeylerde demokratik süreçlerden geçildiği için, cumhuriyet tanımı kullanıldığında akla belli düzeyde demokrasi de gelirdi. Ama daha sonraları cumhuriyet olan rejimlerin de diktatörlük uyguladığı, otoriter olduğu, demokratik taleplere şiddetle karşılık verip, bastırdığı görüldü. Dolayısıyla cumhuriyet kavramı yeterli olmadığı için demokratik cumhuriyet tanımı kullanıldı.

Cumhuriyet, mutlakıyet, meşrutiyet kavramları, esas olarak egemenliğin kaynağının nereden alındığını belirleyen kavramlardır. Mutlakıyette egemenliğin kaynağı bir hanedan, soy, aile ya da dinsel, mezhepsel bir statüden gelir. Yani egemenliği kullananlar, kendi egemenliklerinin kaynağını oraya dayandırırlar. Daha eskilerde de tanrıya dayandırırlardı. Örneğin Osmanlı halifeleri, yetkinin kendilerine allah tarafından verildiğini söylerlerdi. İslamiyet'te bir halifelik kurumu vardır. Peygamber, allahın elçisidir. Halifeler peygamber gibi allahın elçisi değildirler, ama allah adına yetkiyi kullanan kişiler olmaktadırlar. Burada kaynak dünyevi değil, ruhanidir. Mutlakıyet rejimlerinde egemenliğin kaynağı farklı biçimlerde tanımlanır; ruhani olacağı gibi, hanedan kaynaklı da, başka biçimde de olabilir.

Meşruti krallıklarda ya da meşruti monarşilerde, egemenliğin kaynağının bir kısmı yine ruhani temele, aileye, soya ya da başka statüye dayandırılırken, bir kısmı ise halka, millete ya da bu aile veya soyun dışında kalanlara aittir.

Cumhuriyette ise egemenliğin kaynağının –teorik olarak– halk, millet ya da ulusa ait ol-

duğu varsayılır. Herhangi bir ruhani temel, aile, soy ya da hanedan egemenliğin kaynağı olarak gösterilmez. Egemenliğin kaynağı millet olarak görülür. Fransız cumhuriyetinde ulus yüceltilir. Her şeyin ulusa ait olduğu söylenir. Ulus dışında başka hiçbir güç egemenlik kaynağı olarak kabul edilmez.

Türkiye meclisinde de hala *"egemenlik kayıtsız şartsız milletindir"* yazar. Orada esas olarak iktidarın kaynağının millete ait olduğu vurgulanır. Bazı islamcılar da buna karşı çıkarlar ve egemenliğin kaynağı allahtır, egemenlik ancak onun adına kullanılabilir diyerek, egemenliğin kaynağının millet olduğu söylemine karşı çıkarlar.

Demokratik cumhuriyet o cumhuriyetin sadece demokratik olup olmadığını tanımlar

Cumhuriyet kavramını, en fazla da 1789 Fransız Devrimi'ni yapanlar kullanmıştır. Onlar, *"ulus dışında kimse egemenliği kullanamaz"* yaklaşımını benimsemişlerdir. Özellikle krallığa karşı yapılan bir devrim olduğundan, krallıktan ya da başka bir soydan olmak, herhangi bir egemenlik, yetki, güç sahibi olmayı gerektirmez demişlerdir. Bu çerçevede cumhuriyet kavramı kapsamında egemenliğin kaynağının ulusa, millete ait olduğu vurgulanmıştır. Ya da cumhuriyet deyince akla daha çok böyle bir tanımlama gelmiştir.

Demokrasi ile cumhuriyet kavramları öz olarak birbirine yakın olmasına rağmen, demokrasi sadece egemenliğin kaynağının halka ait olduğunu söylemiyor, aynı zamanda toplumun yönetiminin kendisine ait olmasını, yönetim organlarının seçimle iş başına gelmesini de ifade ediyor. Bu açıdan demokrasi kavramı, daha tanımlayıcı, *"halka ait yönetim"* anlamıyla yönetim gerçeğini daha fazla netleştiren bir olgu ve onun uygulanışı olmaktadır. Bu nedenle de cumhuriyet tanımının yetersiz kaldığı yerlerde demokratik cumhuriyet denilmektedir. Demokrasi, esas olarak yönetim biçiminin baskıcı, otoriter olmadığı, halkın da taleplerinin yansıdığı, halkın söz ve karar sahibi olmada belirli düzeyde hakları, hukuku kullandığı ve bunun araçlarının bulunduğu rejim anlamına gelir. Demokrasinin hakim olduğu ülkeler cumhuriyet olmayabilir (İsveç gibi).

Dar tanımlama anlamında kullanırsak; statüden kaynaklı yetki kullanan kimsenin bulunmadığı, karar süreçlerini ve uygulamalarını demokratik yöntemlerle yaşamsallaştıran ülkeye, yönetim biçimine, yaşam sistemine demokratik cumhuriyet denilir. Burada, cumhuriyetin demokrasinin hangi biçimleriyle pratikleştiğine bakılmaksızın demokratik cumhuriyet kavramı kullanılır. Örneğin Almanya'da cumhuriyet vardır, ama demokrasinin uygulanışı federatif biçimde olmaktadır. Buna Almanya Demokratik Cumhuriyeti denilebilir. Fakat daha önce Doğu Almanya kendisine demokratik cumhuriyet dediği için, Almanya kendisine federal cumhuriyet demiştir. Ama özü itibariyle Almanya, demokratik bir cumhuriyettir.

İtalya cumhuriyeti vardır. Ona da Demokratik İtalya Cumhuriyeti denir. Fakat orada da belli özerk bölgeler vardır. Yine Amerika, demokratik bir cumhuriyettir, fakat birçok devletçik belli bir anayasa temelinde bir araya geldiği için, kendilerini Amerika Birleşik Devletleri olarak tanımlamıştır.

Eğer bir ülke cumhuriyetse ve bu cumhuriyet de demokratikleşmişse ya da demokrasiye duyarlı hale gelmişse, ona demokratik cumhuriyet denir. Demokratik yöntemler ise ülkeden ülkeye değişir. Bir ülkede federal biçimde, başka bir ülkede özerk bölgeler biçiminde uygulanabilir. Özerk bölgelerin olmadığı başka bir ülke de demokratik cumhuriyet olabilir. Dolayısıyla demokratik cumhuriyet, üniter bir yapı olup olmamayı tanımlamaz. Demokratik bir cumhuriyet Fransa gibi üniter de olabilir, Rusya gibi özerk ya da federal bölgelerin olduğu bir ülke de olabilir. Demokratik cumhuriyet, o cumhuriyetin sadece demokratik olup olmadığını tanımlar. Yoksa o ülkedeki demokrasinin hangi siyasal araçlarla ve yöntemlerle uygulanıp uygulanmadığını tanımlamaz. Özerklik denilir, federasyon denilir ya da başka biçimlerde değerlendirmeler yapılabilir. Örneğin İspanya bir krallıktır. Meşruti monarşidir. Özerk bölgeleri de vardır, ama İspanya tanımlanırken, birleşik krallık ya da özerk bölgelerden meydana gelen bir krallık olarak tanımlanmaz. Ama İngiltere kendini birleşik krallık olarak tanımlar.

"Demokrasi, esas olarak yönetim biçiminin baskıcı, otoriter olmadığı, halkın da taleplerinin yansıdığı, halkın söz ve karar sahibi olmada belirli düzeyde hakları, hukuku kullandığı ve bunun araçlarının bulunduğu rejim anlamına gelir. Demokrasinin hakim olduğu ülkeler cumhuriyet olmayabilir. Statüden kaynaklı yetki kullanan kimsenin bulunmadığı, karar süreçlerini ve uygulamalarını demokratik yöntemlerle yaşamsallaştıran ülkeye, yönetim biçimine, yaşam sistemine demokratik cumhuriyet denilir."

Özcesi, demokratik cumhuriyet uniter niteliği olan ya da olmayan federal, özerk yapılardaki ülkeler için de kullanılır. Dolayısıyla demokratik cumhuriyetin özerklikle, federasyonla ya da daha sonra ifade edeceğimiz gibi, halkın kendi demokratik konfederal örgütlenmesiyle çatışan bir kavram olmadığını söylemek gerekir. Bizim için önemli olan cumhuriyetin ya da krallığın demokratik olup olmamasıdır. Eğer gerçek anlamda bir demokrasi varsa, o ülkenin sosyal, kültürel, etnik ve dinsel özelliklerini dikkate alan demokratik yönetim ya da toplum biçimleri geliştirilebilir. Gerçekten demokratik rejimlerse, demokrasileri de toplumun talep ve çıkarlarının yansıtıldığı rejimler ise, demokratik hiçbir rejime ne özerklik, ne federasyon ne de başka bir biçim ters düşemez. Bu tür biçimler bir ihtiyaç ise demokrasiler ona karşı değildir. Aksine, demokratikleşmelerini güçlendirmek için, toplumun sosyal ve kültürel ihtiyaçlarına en uygun modelleri bulmak zorundadırlar.

Sovyetler Birliği'ni örnek alalım. Sovyetler Birliği'nin demokratikleşme konusunda çok ciddi sorunları, antidemokratik uygulamalar fazlasıyla vardı, ama bünyesinde on altı cumhuriyet vardı. Bunların kendi meclisleri, parlamentoları vardı. Varolan yasaklara rağmen dil, kültür, kimlik konusunda bugün Türkiye'de veya başka kimi ülkelerde olduğu gibi inkarcı, imhacı bir yaklaşım söz konusu değildi. Demek ki bir ülkede özerkliğin, federasyonun, otonominin varolması da o ülkenin demokratik olduğu anlamına gelmiyor.

Konfederasyon kavramı ise klasik siyaset biliminde ve devletler hukukunda bağımsız devletlerin bir araya gelip ortak bir birlik oluşturmalarını ifade eder. Burada, bir anlaşmayla, sözleşmeyle oluşturulan birlik vardır. Sözleşmeye katılan unsurlar istedikleri zaman tek taraflı bir iradeyle bu birlikten ayrılabilirler. Konfederasyon, devletler hukukunda, yine klasik siyaset biliminde böyle tanımlanır. Federasyonların, eyalet sisteminin, özerk yapıların bulunduğu ülkelerde ise federe devlet tek başına istediği zaman söz konusu federal cumhuriyetten çekilemez. Örneğin Almanya'nın herhangi bir federesi tek taraflı iradeyle birlikten ayrılamaz. Amerika'daki herhangi bir eyalet tek başına "ben bu birlikten çıkıyorum" diyemez. Yine özerkliğin, federasyonun, otonominin bulunduğu diğer ülkeler için de aynı durum geçerlidir. Buralarda bu federe devletlerin, otonom, özerk bölgelerin hakkının, hukukunun ne olduğu anayasada belirlenmiştir.

Konfederasyonda ise sadece bir anlaşmayla, bir sözleşmeyle birlik haline gelme söz konusudur. Bu nedenle aralarında çok büyük farklar vardır. Tabii bu konfederasyon ya da federasyon tanımlarımız, klasik siyaset biliminde, devletlerarası siyaset biliminde kullanılan anlamlar itibariyle belirtilmektedir. Burada konfederalizm veya konfederasyon, federasyon veya üniter yapılar gibi sıkı ilişki biçimlerini değil, bağımsız üniteler arasındaki gevşek ilişkiler düzeyini tanımlar.

Konfederalizm, çeşitli sosyal kesimlerin örgütlenmesinde de uygulanmaktadır. Dünyada birçok sendika konfederal örgütlenme içindedir. Her iş kolunda sendikalar kendilerini bağımsız biçimde örgütler, daha sonra bunlar bir çatı örgütlenmesi olan konfederal örgütlenmede bir araya gelirler. Ancak işçi sendikaları ile ilgili örgütlenmeler de her ülkeye, her konfederasyona göre değişir. Bazıları daha sıkı, bazıları daha gevşek ilişki içindedirler. Bu yönüyle, tüm konfederal örgütlenme ve ilişkileri tek bir biçim altında tanımlamak mümkün değildir.

Yine uluslararası düzeyde birçok örgüt bir araya gelerek konfederal çatı örgütünde birleşebilirler. Bunun da sayısız örnekleri vardır. Uluslararası sendikalar bu biçimde bir araya gelirler. İnsan hakları örgütleri uluslararası düzeyde bir araya gelerek konfederasyon oluştururlar. Yine ekonomik kuruluşların konfederal örgütlenmeler içine girdikleri görülür. Buradaki konfederal örgütlenmeler, gevşek ilişki biçimleri olarak, konfederasyona bağlı ünitelerin inisiyatiflerinin fazla olduğu ve bağımsız ünitelerin bir araya geldiği birlikler biçiminde ifade edilebilir. Bunların kendi aralarındaki ilişkiler de demokratik temelde yürütülür. Birinin diğeri üzerine baskı kurması, etkisizleştirmesi söz konusu olamaz. Bu açıdan bu tür birliklere demokratik konfederal birlikler denilir.

Tarihte belli devletlerin bir araya gelip oluşturdukları demokratik olan ya da olmayan konfederal birlikler kurulmuştur. Rusya Birleşik Devletler Topluluğu buna örnek verilebilir. Yine bir zamanlar Suriye ile Mısır arasındaki ilişki de bu nitelikte tanımlanabilir. AB'nin ilişkileri mevcut haliyle demokratik konfederal bir birlik olarak gösterilebilir.

Tarihte özellikle aşiret topluluklarının konfederasyon biçiminde örgütlendikleri sık sık görülür. Bunun Kürdistan'da da çok somut örnekleri vardır. Dünyanın başka coğrafyalarında da çeşitli aşiretlerin ya da prensliklerin konfederal birlik oluşturdukları görülür. Medlerin Asurlara karşı savaştan önce oluşturdukları birlik, aşiret konfederasyonu biçimindedir. Bu ilişkileri giderek daha sıkılaştırmak istemişlerdir, ama konfederasyon ilişkilerini bir devlet düzeyine çıkaramadan, buna zaman bulamadan Perslerin kontrolüne girmişlerdir. Bugün hala Kürdistan'da aşiret konfederasyonlarının izine rastlanabilir. Ertuşi aşireti buna örnektir. Yine Şikakiler benzer biçimde bir aşiret konfederasyonu olarak tanımlanabilir. Avrupa'da da prensliklerin bu tür birlikler kurduklarını görebiliriz.

Bizim ortaya koyduğumuz demokratik konfederalizm ise tarihteki bu örneklerden daha farklı bir niteliğe sahiptir. Biz daha çok toplumun konfederal örgütlenme içine girmesinden bahsediyoruz. Bununla toplumun demokratik örgütlenmesinin yaygınlaştırılması, geliştirilmesi, bu yaygın ve gelişmiş örgütlenmelerin demokratik konfederal örgütlenme içinde bir sistematiğe kavuşması amaçlanmaktadır. İfade ettiğimiz demokratik konfederalizme en yakın örneklerden biri 1871 Paris Komünü'dür. Paris Komünü, esas olarak birçok komünün demokratik konfederal biçimde bir araya gelmesiyle kendisini yaşamsallaştırmıştır.

KKK Kürdistan toplumunun demokratik örgütlenmesidir

KKK (Koma Komalen Kürdistan)' den kastettiğimiz, Kürdistan toplumunun demokratik örgütlenmesi ve kurumlaşmasıdır. Tamamen sosyal, kültürel bir örgütlenmeye tekabül eder. Demokratik konfederalizm ne herhangi bir biçimde devletçiklerin bir araya gelmesidir ne de sınırlı belli amaçları gerçekleştirmek için bir araya gelen kurum ve kuruluşların birlikteliğidir. Tamamen toplumun kapsamlı demokratik kurumlaşmasıdır. Toplum yaşamını demokratik temelde örgütlemek ve özgürlüğü her alanda geliştirmek için gerçekleştirilir. Bu gerçekleştirmede, diğer konfederal örgütlenmelerde olduğu gibi istenildiği zaman ayrılıp (teorik olarak bu hak olsa da demokratik konfederalizmi bir yaşam biçimi olarak ele alanlar böyle bir anlayışla hareket etmezler) bağımsız bir ünite olarak kendini koruma biçiminde bir yaklaşım esas alınmaz. Aksine, demokratik konfederalizm, toplumun özgürlüğü ve demokrasisinin olmazsa olmaz bir koşulu olarak değerlendirilir. Buna göre hareket edilir, buna göre birbirini tamamlayan, birbirini besleyen bir örgütlenmeye, bir toplumsal bütünlüğe ulaşılır, bir canlının organlarının birbirini bütünleyerek varolabilmesi gibi.

Bunu her toplumsal kesimin kendi zenginliğini koruması, demokrasi ve özgürlüğünü derinleştirmesi olarak tanımlamak gerekir. Bırakalım belli bir amaca ulaştıktan sonra yolları ayırmayı, aksine özgürlük ve demokrasiyi derinleştirmek için her gün, her saat, her yıl daha fazla bir kararlılıkla birlik ve bütünlük oluşturulur. Bu birlik ve bütünlük, özgünlüğü, zenginliği eritmek için değil, bunların birbirlerini güçlendirmeleri, birbirini tamamlamaları, birbirilerini gerçek anlamda özgürleştiren, zenginleştiren bir birlik bütünlük haline gelmeleri amacıyla kurulur.

Daha önce de defalarca tekrarlandığı gibi, köy komünlerinden başlayarak mahalle komünleri, il ilçe meclisleri oluşacak, bunlar diğer ilçe meclisleriyle bir araya gelerek bölgesel konfederal meclisleri oluşturacaklar. Bölgesel konfederal meclisler de bir araya gelerek ülke genelinde bir demokratik meclis ortaya çıkaracaklardır. Yine her alanda gençlik, kadın, meslek grupları, esnaflar, etnik ve dinsel topluluklar da kendilerini yerellerde örgütleyip, konfederal örgütlenme haline getirerek, söz konusu meclislerde özgünlükleriyle yer alacaklardır.

Demokratik konfederalizm, doğrudan demokrasinin gelişmesi için uygulanacak bir modeldir. Ne temsili demokrasidir ne de sivil toplum örgütlerinde olduğu gibi, çeşitli talepler için geçici ya da zaman zaman devlet üzerinde baskı kurma amaçlı değildir. Sivil toplum örgütleri, temsili demokrasinin iflas ettiği ya da yetersiz kaldığı süreçlerde ortaya çıkan, temsili demokrasiyle doğrudan demokrasinin arasında yer alan örgütlenme biçimleridir. Demokratik konfederalizm ise toplumun her gün, her saat örgütlü olarak ve diğer örgütlenmelerle birlik bütünlük içinde toplumsal yaşamı kurduğu, demokratik toplum kurumlaşmalarına dayanarak kendi taleplerini gerçekleştirmeye yöneldiği bir sistemdir. Halkın doğrudan kendi demokratik yaşamını örgütlemesidir. Kendi yaşamı hakkında, hiçbir aracı kullanmadan kendisinin karar vermesi ve uygulamaya geçirmesidir.

Kendini yerelde köy, mahalle ve sokakta örgütlediği, bizzat karar, tartışma, eylem süreçlerine katıldığı için, demokratik kültürün ve özgürlük bilincinin gelişmesine en fazla hizmet eden bir model olmaktadır. Böylelikle demokratik siyasal kültüre, yaşam kültürüne ulaşarak, kendi haklarını nasıl koruyacağını öğrenmekte ve genel sorunlar içinde daha sorumlu, daha iradeli bir duruş ortaya çıkmaktadır.

Bunun özgürlüğün kazanılmasına da kişiliğin gelişimine de büyük bir katkı sunacağı açıktır. Böylelikle hem birey olarak kendisinin farkına varacak, kendi iradesini ortaya çıkaracak hem de toplumcu bir örgütlenmeyle tüm toplumun demokratik yaşamının oluşmasına katkısını sunacaktır. Burada, birey iradesinin geliştirilmesiyle topluma karşı sorumluluk iç içe geçecektir. Demokratik konfederalizmin ortaya çıkardığı bu imkan, bireyin moral düzeyinin yükselmesine, özgüven kazanmasına, bu da ruhsal sorunları olmayan bireylerin, dolayısıyla sağlıklı bir toplumun oluşmasına yol açacaktır. Böylece insanlık, demokratik bilincin gelişmesine, yapay çözümlerle oyalanma değil de, köklü demokratik çözümler bulma imkanına kavuşmuş olacaktır. Bu açıdan Önderliğimiz demokratik konfederalizme radikal demokrasi dedi. Yani halkın sorunlarını çözerken, halkın tümüyle kendi iradesini hakim kıldığı bir demokratik gelişme ortaya çıkmaktadır. Demokratik konfederalizmde halkın kendini demokratik biçimde örgütlemesi, kendiyle ilgili kararları kendisinin alması ve uygulaması söz konusudur.

Demokratik konfederalizm, halkın yerellerde kendini örgütlemesi, kendini irade haline getirmesi, bağımsız ve özgür irade kazanmış tüm toplumsal kesimlerin bu temelde bir araya gelerek toplumu bütünüyle demokratikleştiren, yaşamın bütün alanlarında demokratik kültürün, yaşamın, süreçlerin yerleşmesini sağlayan sistemli bir kurumlaşmayı ortaya çıkartmaktadır.

Demokratik cumhuriyet ile demokratik konfederalizm arasındaki ilişki, benzerlik ve ayrım noktaları için de şunlar söylenebilir: Demokratik cumhuriyet, kullanılan deyim itibariyle, esas olarak cumhuriyet rejimini benimsemiş bir devletin demokratikleşmesidir. Demokratik konfederalizm ise bir devlet örgütlenmesi değil, toplumun demokratikleşmesidir. Tabii ki demokratik konfederalizm örgütlenmesinin gerçekleşmediği bir demokratik cumhuriyette de toplumun demokratikleşmesinde belli bir mesafe alınır. Devletin demokrasiye duyarlı olduğu, yönetim kademelerinin demokratik çerçevede seçildiği, belli demokratik ilke ve kurallara uyduğu bir rejim olarak tanımlanır. Demokratik konfederalizm ise daha çok toplumun demokratik duyarlılığının, kültürünün geliştiği, demokratik örgütlenmesinin sağlandığı, tüm toplumsal sorunların demokratik temelde çözüldüğü bir sistem olarak anlaşılmalıdır.

Bir cumhuriyet gerçek anlamda demokratikleşmişse, toplumun demokratik konfederalizmi önünde engel değildir. Aksine, demokratikleşmiş cumhuriyet, toplumun demokratik konfederal örgütlenmesinin gelişmesini sağlayan, buna zemin sunan bir çerçeve olarak görülebilir. Bir ülke eğer demokratikse ister federasyon örgütlenmesi, ister özerklik, ister otonomi örgütlenmeleri çerçevesinde yapılansın ya da bunların olmadığı bir cumhuriyet biçimi olsun, siyasal sistem içinde demokratik konfederal örgütlenmeler gerçekleştirebilir. Demokratik cumhuriyetlerde de demokratik konfederalizm örgütlenmesi oluşturulabilir. Çünkü demokratik konfederalizm örgütlenmesi, mevcut devlet sistemiyle herhangi bir ilişkiyi tanımlamaz. Sistem içindeki siyasal ilişkiler bütünlüğü içinde ele alınamaz. Bir yerde federe devlet, otonomi, özerklik varsa, bunların merkezi devletle ilişkisi ne olacak bunlar tanımlanır, bunların içeriği ve çerçevesi belirlenir. Demokratik konfederalizm ise merkezi devletle ilişkilerin nasıl tanımlanacağını ifade eden bir örgütlenme ve kurumlaş-

"Demokratik konfederalizmde halkın kendini demokratik biçimde örgütlemesi, kendiyle ilgili kararları kendisinin alması ve uygulaması söz konusudur. Yine halkın yerellerde kendini örgütlemesi, kendini irade haline getirmesi, bağımsız ve özgür irade kazanmış tüm toplumsal kesimlerin bu temelde bir araya gelerek toplumu bütünüyle demokratikleştiren, yaşamın bütün alanlarında demokratik kültürün, yaşamın, süreçlerin yerleşmesini sağlayan sistemli bir kurumlaşmayı ön görmektedir."

ma biçimi değildir. Burada, bireyler arasındaki ilişkileri tanımlayan, toplumsal örgütlerin birbirleri karşısındaki durumunu ifade eden bir hukuk, bir ilişki biçimi söz konusudur.

Demokratik cumhuriyet cumhuriyetin niteliğinin demokratik olmasıdır

Demokratik cumhuriyet ile demokratik konfederalizm arasındaki benzerlik ve ayrışma noktaları nelerdir denilirse, ikisinde de demokrasinin varlığından söz edilir. Toplumun konfederal örgütlenmesi de demokratiktir, cumhuriyetin kendi kurumlarını oluşturması, kurumların birbirleriyle ya da devletin bireylerle ilişkisinde de belirli demokratik kurallar geçerlidir. Demokratikleşme bağlamında tam birbiriyle örtüşmeseler de birbiriyle çelişmeyen, demokratik ilkeleri esas alan yapılanmalardır. Eğer söz konusu cumhuriyet gerçek anlamda demokratikse, toplumun hiçbir demokratik örgütlenmesi söz konusu demokratik cumhuriyet ile çelişkiye düşmez. Daha çok, demokrasinin kapsamı, derinleşmesi ve gelişmesi anlamında farklar ortaya çıkabilir.

Toplumun demokratikleşmesi, demokratik konfederalizmde doğrudan demokrasiyken, bugün ağırlıklı olarak görüldüğü gibi, cumhuriyetlerin demokratik kurumları hala sömürücü egemen sistemin ağırlığını taşır. Demokratik konfederalizmin halkçı karakteriyle cumhuriyetin bu özelliği arasında tabii ki belli farklar ve gerilimler ortaya çıkar. Bu gerilim, demokratik cumhuriyetin kendi içinde de vardır. Demokratik konfederalizm olmasa bile, halkın demokratik talepleri, örgütleri, eylemleri ile söz konusu demokratik cumhuriyetteki egemen kesimler arasında her zaman bir gerilim sürer. Halk, demokrasinin sınırlarını genişletmek isterken, demokratik cumhuriyetin egemen kesimleri toplumun demokratik taleplerine tümden karşı çıkmasa bile, kendi egemenliğini koruma ve sürdürme temelinde bir yaklaşım gösterirler. Çünkü demokratik cumhuriyet bir devlet örgütlenmesidir. Devletteki yönetim tarzının belli bir değişikliğe uğramasıdır. Demokratik konfederalizm ise bir devlet örgütlenmesi değil, toplum örgütlenmesidir. Salt demokrasiye duyarlı bir çalışma değil, demokrasiyi tam geliştirme, kapsamlılaştırma, derinleştirme çalışmasıdır.

Demokratik konfederalizm de cumhuriyet rejimini esas almaktadır, ama Türkiye'de olduğu gibi demokratik olmayan bir cumhuriyeti değil, cumhuriyetin demokratikleşmesini istemektedir. Bu yönüyle bir ortaklıkları söz konusudur.

Avrupa'da bazı ülkelerde görüldüğü gibi, cumhuriyet olmadan da belirli düzeyde demokratikleşen ülkeler vardır. Örneğin İsveç, cumhuriyet olmadığı halde demokratik kültürün önemli düzeyde geliştiği bir ülkedir. Böyle bir ülkede, toplumun tüm sosyal, etnik, kültürel ve dinsel kesimleri kendilerini yerelden başlayarak demokratik konfederal temelde örgütleyebilirler. İsveç'teki meşruti monarşi, böyle bir demokratik konfederalizme engel değildir. Hatta öngördüğümüz demokratik konfederalizmin gelişmesi açısından mevcut durumda en elverişli ülkelerden biri olarak değerlendirilebilir.

İran'da da, Türkiye'de de cumhuriyetin demokratikleştirilmesini istiyoruz. Suriye'nin de, Irak'ın da demokratikleşmesini istiyoruz. Bu açıdan cumhuriyetin demokratikleşmesini istemek yanlış değildir. Ulusal topluluklar, etnik, dinsel, sosyal topluluklar ancak demokratik bir rejimde kendi çıkarlarını örgütleyebilirler, kendi taleplerini en iyi biçimde gerçekleştirme imkanına kavuşabilirler. Hatta demokratik konfederalizmin örgütlenmesi için söz konusu demokratik cumhuriyetler, daha uygun bir zemin sunar. Demokratik olmayan bir rejimde demokratik konfederalizm örgütlenmesini geliştirmek, büyük zorluklar ve sıkıntılarla karşılaşır. Demokrasiye duyarlı bir ülkede demokratik konfederalizmi kurmanın ve geliştirmenin imkanları daha fazladır. Bu nedenle Önderliğimiz demokratik konfederalizmi ilan ederken, bir koşul olarak, *"eğer Türkiye demokratik konfederalizmi kabul ederse, demokratik konfederalizmin örgütlenmesine engel olmazsa biz de onun yasalarını kabul ederiz"* demiştir. Burada anlaşılması gereken şudur; bir ülke demokratik konfederalizme engel olmuyorsa, belli düzeyde demokratikleşmeyi sağlamış demektir. Demokratikleşen bir ülke, toplumun demokratik konfederal örgütlenmesine engel olmaz, olmamalıdır. Bir ülke demokratikleşirse oradaki etnik, dinsel toplulukların kendisini örgütlemesine, kendi dil, kültür, kimlik özgürlüğünü yaşamasına engel olmaz. Bir devlet ya da ülke bunları kabul ettiği, bu tür kendini ifade biçimleri önünde engel olmadığı taktirde demokrasiye duyarlı hale gelmiş olur. Sosyal kesimlerin, etnik ve dinsel toplulukların özgür demokratik örgütlenmesine izin vermeyen bir ülke, demokratikleşmiş sayılmaz.

En çok tartışılan bir konu da üniter devlet içinde demokratik konfederalizm gerçekleşebilir mi, gerçekleşemez mi sorusudur. Tabii ki üniter devletlerin, özellikle etnik ve dinsel toplulukların, yine çeşitli kültürlerin demokratik örgütlenmesinin geliştirilmesinde diğer devlet biçimlerine göre daha muhafazakar bir yaklaşımı söz konusudur. Ancak geçmişte üniter bir yapıyı benimsemiş olsa da demokrasiyi benimsedikten sonra etnik, dinsel ve kültürel toplulukların örgütlenmesine engel olmaz. Olduğu zaman, demokratik niteliğini kaybeder. Dolayısıyla üniter yapıda olsun olmasın, demokratikleşmenin geliştiği her yerde, demokratik konfederalizm gelişir. Burada önemli olan demokratik ilkelerin, yaklaşımın olup olmadığıdır. Şunu da belirtmek gerekir; Demokratik bir cumhuriyet federal, özerk, otonom bir sistemi benimsememişse ve üniter yapı içinde demokratik hakları kullanılıyorsa, orada bulunan etnik ve kültürel topluluklar kendilerini demokratik konfederalizm temelinde örgütlediğinde, merkezi devlete dayanmadan birçok alanda kendi sosyal, kültürel, ekonomik, siyasal yaşamını örgütleme gücüne ulaştığında, bu ister istemez söz konusu devletin üniter niteliğini de değişikliğe uğratır. Kaldı ki demokrasi ile üniterlik belli düzeyde çelişen olgulardır. Bir ülkede demokratikleşme geliştiğinde, ister istemez devletin yetkileri sınırlanır. Eğer demokrasi devletin yetkilerinin sınırlanması, halkın örgütlenmesi ve güç olması ise demokrasi geliştikçe söz konusu üniter devletin, üniterliği de değişime uğrar. Devletin kullandığı birçok yetki halk tarafından devralınır.

Günümüzde devletin küçülmesinden, yetkilerini yerel yönetimlere devretmesinden sıkça söz edilmektedir. Devletin birçok alanı farklı kurumlara, dinsel, ekonomik topluluklara bırakmasından söz edilmektedir. Devletin küçülmesinin gerekli olduğunun, yine devletin her alana karışmasının demokrasiyle çeliştiğinin sık sık söylendiği bir dünyada, katı, üniter, her şeyi merkezden belirleyen, merkezden yöneten anlayışların da giderek aşıldığını söylemek mümkündür. Dünyada demokratik zihniyetin gelişmesi, demokratik konfederalizm örgütlenmelerini daha mümkün hale getirdiği için, demokratik konfederalizm örgütlendiğinde birçok alanın tabana, halka, sivil toplum örgütlerine dayandırılması gelişecektir. Bu durum söz konusu ülkenin –geçmişte ne kadar üniter olursa olsun– üniter niteliğini değiştirecektir. Her şeyi merkezden yöneten, yönlendiren yaklaşımını bırakmak zorunda kalacaktır. Önemli olan cumhuriyetin demokratikleşmesidir, demokrasiye duyarlı hale gelmesidir. "Ne kadar merkezi, üniter, ne kadar yerel yönetimlere izin veriyor ya da vermiyor" sorusu, bir ülkenin demokratik cumhuriyet olmasıyla ilgili değil, oradaki demokratik zihniyetin ve uygulamanın ne kadar gelişip gelişmediğiyle ilgili bir konudur.

Dolayısıyla demokratik cumhuriyet, üniter, her şeyin merkezden belirlendiği, yine etnik, dinsel, kültürel toplulukların kendilerini örgütleyemeyeceği bir cumhuriyet anlamına gelmez.

Demokratik cumhuriyet zaman zaman ulusal, etnik, dinsel topluluğun haklarını kabul etmeyen, reddeden bir modelmiş gibi ele alınıyor. Bu doğru değildir. Bu demokratik cumhuriyetin ne anlama geldiğini bilmemektir. Demokratik cumhuriyet, belirttiğimiz gibi cumhuriyetin niteliğinin demokratik olmasıdır. Demokratik cumhuriyetin ne kadar demokratikleştiği, yasalarında etnik, ulusal, dinsel topluluklara ne kadar izin verdiği konusu, oradaki demokratikleşmenin gelişip gelişmediğiyle, derinleşip derinleşmediğiyle ilgili bir konudur. Bunu da oradaki etnik, dini, sosyal toplulukların demokratik örgütlenme ve mücadele düzeyi belirler. Yoksa tarihte görüldüğü gibi, hiçbir devlet herhangi bir hakkını kendiliğinden bırakmaz. Ancak bir mücadele sonucu toplumun demokratikleşmesine duyarlı hale gelebilir.

Demokratik cumhuriyet, demokratik konfederalizmi kabul eder mi etmez mi biçiminde bir tartışmayla kendimizi sınırlamamalıyız. Demokratik konfederalizm, herhangi bir cumhuriyetin demokratikleşmesini daha da geliştirecek, derinleştirecek bir model olarak görülmeli, toplumun demokratik enerjisini, özgürlük enerjisini en fazla ortaya çıkaran bir model olarak ele alınmalıdır. Demokratik konfederalizmle, halkın hem örgütlenmesinin hem de eyleminin daha da gelişeceği bilinerek; demokratik konfederalizm örgütlenmesi geliştirildiğinde söz konusu cumhuriyetin varsa katı üniter yaklaşımlarının aşılacağını, halkın kendi örgütlenmesi ve mücadelesiyle demokratik konfederalizmi kabul ettireceğini görmek ve buna göre mücadele etmek gerekir.

Kürt sorununun çözümü ile Türkiye'nin demokratikleşmesi arasında birebir bağ vardır

Şu anda sorun, Türkiye'nin demokratikleşmemesi, demokrasiye duyarlı hale gelmemesidir. Zaten hem halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesi hem de demokratik konfederalizm örgütlenmesi, Kürdistan'da demokrasi ve özgürlük mücadelesini yükseltmek ve Türkiye'yi demokrasiye duyarlı hale getirmek için yapılmaktadır. Bugün Türkiye demokratik bir cumhuriyet değildir. Böyle olduğunda inkarcı zihniyeti aşılacaktır. Türkiye, Kürt sorununun varlığını, Kürt kimliğini, kültürünü ve özgürlüğünü kabul edecektir. Böyle olunca da Kürt halkının her türlü demokratik örgütlenmesi önündeki engeller kalkacak, hem inkarcılık aşılarak Kürt sorunu demokratik bir çözüme kavuşacak hem de Türkiye'nin demokratikleşmesi gerçekleşecektir.

Kürt sorununun demokratik çözümü ile Türkiye'nin demokratikleşmesi arasında birebir bağ vardır. Demokratikleşmiş bir Türkiye'de, KKK sistemi daha güçlü biçimde gerçekleşebilecek, Kürt halkı kimlik ve kültür özgürlüğünü, demokratik kurumlaşmasını derinleştirme imkanı bulacaktır.

Türkiye, Kürt sorununu çözmeden, Kürt halkının kimlik, dil, kültür özgürlüğünü kabul etmeden, bu temelde Kürt halkının özgürleşmesi gerçekleşmeden demokratikleşemez. Kürdistan'ın özgürleşmesi, sadece devlet olmakla gerçekleşecek bir olgu değildir. Özgür Kürdistan demek Kürt halkının dil, kültür, kimlik ve kendi adına siyaset yapma özgürlüğünü elde etmesi anlamına gelmektedir. Bu yönüyle nasıl ki demokratik konfederalizm Türkiye'nin demokratikleşmesiyle çelişen bir durum değilse, Kürdistan'ın özgürlüğü de Türkiye'nin demokratikleşmesiyle çelişen bir olgu değildir.

Kürdistan coğrafyası, Kürt halkıyla birlikte bir anlam taşır. Eğer bu coğrafyanın temel halkı olan Kürtler özgürleşirse, Kürt halkının vatanı olan Kürdistan da özgür bir coğrafya olacaktır. Bunun anlamı da özgür Kürdistan olacaktır. KKK sisteminin gelişmesi aynı zamanda Kürt demokratik uluslaşmasının derinleşmesi, gelişmesi olduğundan, Kürt halkı kendi vatanında özgür ve demokratik bir ulus olarak gelişimini derinleştirerek devam edecektir.

Bir ülkenin özgürlüğünü sadece devlet olarak anlamak, sadece devlet olunduğunda özgür olunabileceğini düşünmek, kapitalist sistemin ulus devlet çağındaki bir anlayışıdır. Ulusal burjuvaziler, ulusun, ülkenin özgürleşmesini sadece devlette görmüşlerdir. Devlet sınırları içinde kendi sömürülerini gerçekleştirmek, bu çerçevede diğer ülkelerin burjuvazisiyle mücadele etmek için ulus devleti fetişleştirmişlerdir. Günümüzde ulus devletin aşılması, ulus devlet çağı yerine ulusal sınırların gevşemesi, giderek belirsiz hale gelmesi yaşanmaktadır. Bu, artık ülkelerin özgür olmayacağı, vatanlarda özgürce yaşanmayacağı anlamına gelmez. Vatan, her türlü sistem içinde vatan olmaya devam eder. Önemli olan, vatan üzerinde özgürce mi, kölece mi yaşanıyor? Vatanın özgürlüğünün ölçüsü bu olacaktır.

Kaldı ki günümüzde ulus devletler aşıldığı gibi, gelecek onyıllarda dünya uluslarının çoğunluğu ulusal devletleri olmadan da kendi vatanlarında özgürce yaşama imkanına kavuşacaktır. İnsanlığın tercihi bu olacaktır. Sosyalizmin felsefesinde ulus devlet sınırları yoktur. Ulusların özgür birlik ve kardeşlik içinde yaşamaları öngörülmektedir. Dünyanın birçok bölgesinde ulus devletlerin aşılacağı, birçok ulusun demokratik konfederalizm ya da demokratik federasyon içinde özgürlüğünün yaşanacağı dönemlere girilecektir.

Dolayısıyla demokratik cumhuriyet, Kürt halkının özgürlüğüyle, KKK sistemiyle, özgür vatanın gerçekleşmesiyle çelişen bir olgu değildir. Demokratik cumhuriyetin bu kavramlarla çeliştiğini söylemek, demokratik cumhuriyet kavramını kendine göre yorumlamaktır. Ya da demokratik cumhuriyeti tek ulus gerçeğinin olduğu bir cumhuriyet gibi anlamaktır, ki bu da doğru değildir. Eğer demokrasiyi yanlış anlamıyorsak, halkların özgür ve demokratik iradelerinin ortaya çıktığı rejimler olarak anlıyorsak, demokrasinin geliştiği, belli düzeyde uygulanan ülke ve coğrafyalarda halkların özgür birlik temelinde yaşayacağını kabul etmek gerekir.

Türkiye'de gelişecek demokratik cumhuriyet, Kürt inkarcılığı temelinde gelişen bir cumhuriyet olmayacaktır. Bugün Türkiye'de bazı siyasetçiler Türkiye'nin demokratik cumhuriyet olduğunu söylüyorlar, ama Kürt inkarcılığı hala sürmektedir. Bazılarının kendilerini demokratik cumhuriyet olarak görmeleri, Türkiye'de Kürt halkı üzerindeki inkar, imha siyasetinin devamını demokrasiye uyan bir olguymuş gibi göstermeleri, Türkiye'nin demokratik olmayan sistemini demokrasi gibi göstermeleri söz konusudur. Türkiye'nin olmayan bu demokrasiyi varmış gibi göstermesine dünyada kimse inanmamaktadır. Kürtler ise hiçbir biçimde inanmamaktadır.

Sonuç olarak KKK sistemini bağımsız, üniter bir devlet olarak değil, Kürt halkının demokratik ortamda sosyal, kültürel, demokratik örgütlenmesi olarak anlıyorsak, demokratik cumhuriyetle, KKK sisteminin bağdaşmadığını söyleyemeyiz. Daha önce de defalarca belirtildiği gibi, yalnız Kürdistan'da değil, Karadeniz'de, Trakya'da, Çukurova'da, Akdeniz bölgesinde, Ege'de, Orta Anadolu'da sosyal, kültürel, dinsel ve etnik toplulukların demokratik kurumlaşması temelinde bir demokratik konfederalizm gerçekleştirilebilir. Ege'nin demokratik konfederalizmi, demokratik cumhuriyet ile çelişmez. Karadeniz'de, Trakya'da, Orta Anadolu'da demokratik konfederal sistem kurulursa, şu anda merkezi devletin yetkisinde olan birçok faaliyet demokratik konfederal sistem içinde gerçekleşecek, devletin birçok uğraş alanı bu sistem tarafından yürütülecektir. Bu da klasik üniter devletin pratik içinde aşılmasını beraberinde getirecektir.

Dolayısıyla demokratik cumhuriyet de yasalarını giderek gelişmiş ve derinleşmiş demokrasi doğrultusunda düzenlenip değiştirecektir. Demokratik konfederalist sistem kurulmadığı halde, günümüz dünyasında birçok devlet yetkilerinin çoğunu yerel yönetimlere bırakmaktadır. Bugün yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılması dünyamızda demokrasinin gelişmesinin, derinleşmesinin bir biçimi, önemli bir süreci olarak görülmektedir ve hemen hemen bütün dünyada önemli bir eğilim olarak gelişmektedir. Fransa'da, İtalya'da, Avusturya gibi birçok ülkede, yerel yönetimlerin yetkisi artırılarak klasik merkezi üniter devlet anlayışından vazgeçilmektedir. Çünkü demokratikleşmenin gereği budur. Demokratikleşme, devletin yetkilerinin sınırlandırılması, tabanın, çevrenin yetkilerinin giderek genişlemesi ve artmasıdır.

Klasik demokrasi anlayışının, daha doğrusu Batı Avrupa'da tanımlanan demokrasinin gelişimi de böyle bir süreç izlemiştir. Batı Avrupa'daki demokratik süreç bir günde ortaya çıkmamış, devlet yetkilerini hemen bırakmamış, devletin yetkileri yıl yıl sınırlanmış, bu da tabii ki demokratik hakların gelişmesine yol açmıştır. Demokratik konfederalizm de geliştikçe, devletin yetkileri sınırlanacak, halkın iradesi ve yönetim gerçeği giderek kendini hakim kılacaktır.

Eylemim yetersiz yoldaşlığın özeleştirisidir

baştarafı 28'de

Değerli yoldaşlar

Bu kararım yeni değil. Temmuz ayında PKK ve YJA-STAR'a yazdığım raporlarda dile getirmiştim. Bu yeni bir karar olmayıp uzun süreye dayanmaktadır. 1999 yılından itibaren böyle bir karara ulaşmıştım. Bir yandan, 1999'dan sonraki yılda hareketimizin içinde kaldığı sorunlu durumda kadın hareketinin örgütün yönetimine katılım gerekliliği vardı, diğer yandan ise siyasi ve teknik koşullar böyle bir eylemi yapmama imkan vermiyordu. Ama 1 Haziran hamlesinden sonra böyle bir fırsat elime geçti. İç ve dıştaki komplolara karşı kadın hareketinin kendini ateşten bir çember yaparak, buz tutmuş yürek, beyin ve vicdanları eritmek için 1996-98 yıllarındaki gibi militanlara ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Yani sahte dostluğa ve yetersiz yoldaşlığa karşı, yaşamda ve eylemde Zilan, Sema ve Serdar gibi cevap olmak gerekir.

"Neden böyle bir eylem yaptın?" diye beni eleştirebilirsiniz ya da Reber Apo böyle bir eylemi kabul etmeyebilir. Ancak anladığım kadarıyla, Kürdistan özgürlük mücadelesinin gelişiminde, çözüm yolu ve gelişme bedelsiz olmamıştır ve olmaz. Bu, Apocu hareket ve kadın özgürlüğünde vazgeçilmez bir yöntem olmaktadır. Ben de bir kadın militan olarak, bu yöntemi devam ettirmek istiyorum.

HPG ve YJA-STAR'a gelişimle birlikte, büyük bir aşk ve moralle böyle bir eylemi planlıyordum. İki ayrı yerde ya da iki ayrı hedefte eylem yapmak istiyordum. Birincisi; Kürdistan'da fahişeliğin ve köleliğin merkezinde. İkincisi; çeteleşmiş savaş devletinin yönetim merkezinde kendime zarar vermeden, Zilan ve Sema gibi eylemimle devleti sarsmak istiyordum. Bir yandan içinden geçtiğimiz kış koşulları, diğer yandan da arkadaşlarla yeteri kadar tartışma geliştirmeyişimden kaynaklı, onları ikna edememiştim. YJA-STAR konferansından sonra dağda da olsa böyle bir eylem yapma kararlılığına ulaştım. Bu yılki 15 Şubat'ı ağlama, çaresizlik ve umutsuzluk içerisinde değil, aşkla, coşkuyla ve büyük bir inançla karşılamak istiyorum. Ancak burada üç noktadaki özlemimi dile getirmek ve sizinle bunu paylaşmak istiyorum. Birincisi; bu temelde kendime belirlediğim plana ve esas aldığım hedefe ulaşamadım ve istediğim gibi intikamımı alamadım. İkincisi; Kuzey Kürdistan halkını yakından göremedim ve doğasının güzelliğini görme özlemi içimde kaldı. Üçüncüsü; sadece bir anlığına bile olsa başımı Başkan Apo'nun omzuna dayayıp derin bir nefes çekmek isterdim. Her ne kadar bu yüreğimde bir hasret olarak kalsa da, buna rağmen sevinçliyim. Çünkü arkadaşlarımın benim yerime, hatta benden daha fazla bu günden sonra bunu gerçekleştireceğine inanıyorum.

Şüphesiz ki bir yönetici olarak yoğunlaşmak, kendini hazırlamak, bu şekilde bir eylemi planlamak ve gerçekleştirmek zordur. Çünkü günlük olarak güçlü bir katılımı gerektiriyor. Ben, son güne kadar da çalışmalardan uzaklaşmadan katılma çabası içerisindeydim. Yalnız şunu kesinlikle biliyorum ki, son aylarda gerekli olduğu kadar arkadaşlara yardımcı olamadım. Bu nedenle arkadaşlardan özür diliyorum.

23 Ocak 2006

Haftanin alanının tüm savaşçı ve komutanlarına

Bu alana gelişim uzun bir zaman olmadı. Burayı çok sevdim. Burada doğa, sanki her zaman benimle konuşuyor gibiydi. Bu, bana çok güzel ve çekici geliyordu. Bunlardan daha önemlisi, fedakarlık ruhu, arkadaşların dürüstlüğü bana daha büyük bir huzur veriyordu. Burada her zaman ölümle alay eden bayan erkek, tüm arkadaşları çok sevdim. Buna rağmen nefret ettiğim, eleştirdiğim ve hep eleştirmeye devam edeceğim birçok şey var. Özellikle bazı kişilerdeki tereddüt, inançsızlık, şikayetçilik, aşkın ve sevginin kirletilmesi, yani genelde geri kadın kişiliğinin tavırları, kendini beğenmiş feodal erkeklik, burada bir kez daha beni içten yaraladı. Bazen kendimi ifade etme yöntemim ve üslubum sizi incitmiş olabilir, bu yüzden sizden özür diliyorum. Ama yine de geliştirici eleştirilerimin arkasında duruyorum. Eksik kalan eleştiri ve özeleştiri yaklaşımlarımıza yönelik eleştiriler, dedikodu kültürü, açık olmayan mücadele tarzı örgüt için bir dinamit gibidir. İnanıyorum ki her biriniz, her PKK'li kadro, inançsızlık, kararsızlık ve ihanete karşı örgütsel yaşamın geliştirilmesi, korunması, yine insanın geliştirilmesi ve korunmasından kendini sorumlu görür. Eğer yerinde ve zamanında yaşamsal ve düşünsel bir emek verirsek, başaramayacağımız ve sonuç alamayacağımız hiçbir şey yoktur. Çünkü tekrarlanan ve çözülemeyen örgüt yaşamının sorunlarının kaynağı, yine genelde Başkan Apo'nun özgürlüğüne ve Kürt sorununun çözümüne yönelik siyasi ve taktiksel eylemlerin tümden başarılamamasının temeli, kadronun kendini sorumlu görmemesi ve partileşmemesidir. Yani hiyerarşik mantığımız, örgütü koruma ve geliştirmeyi sadece küçük bir sınıfın ya da elit bir kesimin (yönetimin) görevi olarak görmektedir. Bunu söylediğim zaman, sadece tek taraflı kadroyu ya da bireyi suçladığım anlamı çıkarılmasın. Çünkü kadro kadar örgütün de eksiklikleri ve zayıflıkları görülmektedir. Zaten her zaman temel formül olan, ***kişiliğin gelişimi örgütün gelişimidir*** (tersi de doğru olmakla birlikte) ortaya çıkan sorunların, olay ve olguların ele alınmasında esas aldığım bir görüştür.

Bu temelde partileşmenin sırrı ve kadronun başarısı sadece tek bir şeydir; örgütün tüm eksiklik ve yetmezliklerine rağmen örgüte karşı kendini sorumlu görmek ve kendini onun temel bir parçası olarak ele almak, aynı zamanda da onu eleştirebilmek ve gelişimi için canı gönülden çalışma yapmaktır. Onun için her ne kadar zorlanma ve kırılmalar yaşasak da, bu yaşamı ve örgütü kendi gözümüzden daha iyi korumalıyız. Çünkü bu örgüt, devletlerin ya da egemen sınıfın bir örgütü olmadığı gibi, maddi ve manevi gücünü başka bir yerden alan bir örgüt de değildir. Bu örgüt, emekçi halkın alın terinden, binlerce yürekli ve sevdalı kız ve erkeklerin tatlı ve berrak kanından yaratılmıştır. Bu nedenle örgüte sahip çıkmak, halka ve şehitlere sahip çıkmaktır. Bu yaklaşıma sahip olan kişiler ahlaklı ve onurlu insanlardır. Bunun tersi ise ahlaksal bir çöküş ve büyük bir vicdansızlıktır. Bunun sonucu da Rezan ve Nujin gibileri ihanete gidiyor.

Değerli yoldaşlar

Bu eylemim sizi etkileyebilir, ama sizden ricam, duygusal bir temelde yaklaşmamanızdır. Benim için üzülmeyin. Çünkü 2006 yılı hamlesi, hepimizden güçlü ve olağanüstü bir katılım istemektedir. Ben de bir kadro ve kadın militan olarak bu şekilde katılım göstermek, hem dıştaki hem de içteki komplolara mesajımı vererek, sesimi halkın eylemleriyle birleştirmek istiyorum. Derler ki *"zaman keskin bir hançer gibidir. Sen onu kesmezsen, o seni keser."* Hazırlık ve eğitim için bahara kadar fırsatınız var. Benden dolayı tek bir gün bile program ve çalışmalarınızı durdurmayın. Çünkü her biriniz kendinizi fedailik çizgisinde bahara hazırlıyorsunuz. Ben de sizden biriyim ve eğer şimdiden başarabilirsem, doğal militanlık görevimi yerine getirmiş olurum. Bu dönemin eylemi çok yönlüdür. Fedailik sadece Zilan ve Sema yöntemiyle değildir; yaşamda kararlılık, öncü olmak, savaş taktiklerini uygulamak, ideolojiyi ve felsefeyi anlamak, dürüst yoldaşlık ilişkisi, tereddütsüz hedefe yönelmek, yaratıcılık ve kesin başarıya kilitlenmektir. Şunun inancındayım ki, yoldaşlarım nasıl geçmiş süreçte bu gerçeğe sahip çıkmışlarsa, şimdi de bütün yetersizliklerine rağmen bu gerçeğe sahip çıkacaklardır. Ama şu da bir gerçek ki, biz kadro olarak geçmişte görevlerimizi tam olarak yerine getiremedik ve ortayolcu duruşumuzu aşamadık. Bundan dolayı bu eylemi gerçekleştirme kararlılığımdaki amaç, söylediklerimize yeniden anlam kazandırmak ve kendini tekrarlayan sorunlardan kurtulmaktır. Elbette hiç yetersizlik olmasın demiyorum, ama tekrarlanması bir tehlikedir. Bu da kaynağını söylediklerimize inanmamak ve ikna olmamaktan almaktadır.

Eylemim her şeyden önce Başkan Apo ile yetersiz yoldaşlığımdan dolayı bir özeleştiridir. Apocu hareket içinde ve özellikle de kadın hareketi içinde zihin, vicdan ve ahlak devriminin geliştirilmesinde az da olsa rolümü oynamak istiyorum. Bu eylemimin güç kaynağı Başkan Apo'nun savunması ve PKK ruhunun yeniden doğuşundaki ilhamdır. Aynı zamanda bu eylemim Başkan Apo'ya, halka ve harekete yönelik topyekun saldırı ve komploya karşıdır. PKK'nin marjinalleştirilmesi siyaseti ve Başkan Apo'suz Kürt sorununa çözüm yaklaşımının kabul edilmemesine dönük bir refleks olup, örgüt kadrosu ve Kürt militan kadınının direniş kültürünü yeniden göstermesidir.

Her arkadaş bu doğruları iyi bildiği için çok fazla uzatmak istemiyorum. Yalnız eksik kalan, bilinçte her zaman hissetmektir. Yani bildiklerimizle yaptıklarımız arasındaki his köprüsünü güçlü kuramamaktır. Bunun için bildiğimiz şeyleri iyi uygulayamıyoruz. Sonuç olarak, son zamanlarda gerektiği kadar çalışma ve eğitimlere katılamadığım için özeleştirimi veriyor, sizlerden özür diliyorum. Yine hepinizi yürekten selamlıyor, tek tek kucaklıyorum. Unutmadan! Özellikle aynı komisyonda bulunduğumuz arkadaşlardan da özrümü istiyorum. Onların da iyi bir şekilde çalışmalarında rollerini oynayacaklarına inanıyorum.

26 Ocak 2006

"Bu yılki 15 Şubatı ağlama, çaresizlik ve umutsuzluk içerisinde değil aşkla, coşkuyla ve büyük bir inançla karşılamak istiyorum. Ancak burada üç noktadaki özlemimi dile getirmek ve sizinle bunu paylaşmak istiyorum. Birincisi; bu temelde kendime belirlediğim plana ve esas aldığım hedefe ulaşamadım ve istediğim gibi intikamımı alamadım. İkincisi; Kuzey Kürdistan halkını yakından göremedim ve doğasının güzelliğini görme özlemi içimde kaldı. Üçüncüsü; sadece bir anlığına bile olsa başımı Başkan Apo'nun omzuna dayayıp derin bir nefes çekmek isterdim."

Haftanin'deki YJA-STAR gücü şahsında tüm YJA-STAR güçlerine

Genelde Kürt halkı, özelde de Kürt kadını özgür ve iradeli kimliğin yaratılmasında çok büyük bedeller ödemiştir ve hala veriyor. Bundan sonra da bir kültür gibi tarihin günlerini nakşedecek. YJA-STAR hareketine üye olmak, benim için büyük bir gurur, azim ve onurdur. Çünkü her gün, içinde kutsal ruhlu insanlar kendini feda ediyor. Yaşayan arkadaşlarsa köleliğe karşı kendilerini güçlendirme çabasındalar. YJA-STAR örgütü binlerce güzel kızın kanlarıyla sulanmıştır. Kadının öz hareketidir, bu nedenle acı çeken kadınların umudu, kadın cesaretinin öncüsü olmaktadır. YJA-STAR, kadının cesaret tanrıçası ve yalancı, zalim erkeğin cezalandırılmasıdır. YJA-STAR, özgürlük ve bağımsızlığını arayan kadının mekanıdır. Bu nedenle ister YJA-STAR içerisinde, ister başka bir kadın örgütlenmesi içerisinde olsun, her kadro kendini bu onurdan yoksun bırakmamalı, bunu hiçbir zaman inkar etmemeli ve değersiz görmemelidir. Bu zeminden kaçanlar ya da anlam vermeyenler özgürlükten kaçtıklarını ve özgürlük mücadelesine anlam vermediklerini bilmelidirler. Çünkü biz Kürt kadını olarak gerilla saflarında inanç, irade ve kadının öz gücünü ortaya çıkardık. Bugün de bütün diğer kadın örgütleri tanrıça Star ananın kucağında dünyaya geldi ve büyüdü. Hepimiz özgürlüğümüzün doğruluğunu arıyorsak, Başkan Apo'nun perspektiflerini anlamalıyız. Başkan Apo şöyle diyor: *"Herkes dağdan inse bile, kadın direnmeli ve özgürlüğünü aramalıdır."* Bu, hepimiz için uzun ve kısa zamanlı kendini örgütlemenin temel ilkesidir. Bizim sırtımızı günlük yaşam tarzına, genel hareketin taktik ve üslenmesine dayamadan ya da ulusal sorunun çözümü ve sistemin içine girmeyi beklemeden, kadın özünü savunma konusunda şehirlerde de kadını geliştirmemiz ve onların savunma gücü olmamız gerekir. Dağda yerleşmeyi temel bir çalışma olarak ele almalı ve buna bütün boyutlarıyla kendimizi hazırlamalıyız. Nasıl ki dağlar Kürt halkı için kendini savunmanın ve işgalcilere teslim olmamanın mekanı olmuşsa, biz de Kürt kadınları olarak, dağları kadının savunma kalesi yapabilmeliyiz.

Aynı zamanda dağlar, rönesans ve bir grup öncü kadronun aydınlanma mekanı olurken, bu kadrolar örgütün ve toplum içerisinde örgütlendirilen kurumların doğrultusunu özgürlük ve bağımsızlık çizgisinde belirlemelidir. Yani YJA-STAR ve içten gerçekten özgürlüğü arayan kadınlar, uzun süreli kadın özgürlük ideolojisinin savunma teminatı olmalı ve erkek egemenlikli sistemin bir mezhebi haline gelmemelidirler. Eğer böyle olmazsa, kendimizi kesinlikle erkeğin zalim ve yalancı sisteminin kapanından kurtaramayız, ki zaten bu sistemde kadının yararına olan hiçbir şey yoktur. Yani dağlar kadının sadece kendini kaba silahla savunduğu bir yer anlamına gelmiyor ve amacı da yalnızca ulusal sorunun çözümü değildir. Dağlar aynı zamanda kimlik sahibi kadroların ve kadın iradesinin geliştirildiği, kadın zihniyetinin aydınlatıldığı mekanlardır. Her birimiz dağlara böylesi bir anlam ve misyonu yüklemez, yaşamda kişiliğimizi buna göre büyük bir coşku, iddia ve bilinçli bir kararlılıkla donatmaz, aynı şekilde kölelik ve geriliklerimize, yine erkeğin yalancı, kurnaz, ikiyüzlü egemenliğine karşı mücadele etmezsek, ulusal sorunumuzun çözülmesi mümkün olmayacaktır. Bakın, 2003-2004'te bölgedeki siyasi ortamdan faydalanmak ve çözüme adım atmak için elimize önemli imkanlar geçti. Fakat örgütün içindeki çete ve ihanet grubu buna engel oldu. Ve hareket olarak büyük bir tehlike ile yüz yüze kaldık.

Bu ihanetçi grup içinde bir grup kadın da vardı. Eğer bunlar özgürlük arayışçıları olup biraz vicdanlı ve ahlaklı hareket etselerdi, etkilerini onlar üzerinde kullanıp, böylesi bir

ihanetin önünü alabilirlerdi. Ama tersine, içteki ihanet için büyük bir güç olup, ihaneti ileri bir düzeye ulaştırdılar. Apocu hareket içinde, gerek direnişte gerekse de ihanette kadının rolüne ilişkin birçok örnek var. En son örnek de Rezan ve Nujin olmuştur. Bu gösteriyor ki, böylesi durumlarda rolümüz ve misyonumuz belirleyicidir. Bunu kulağımıza küpe yapmalı, yüzeysel yaklaşmamalı ve unutmamalıyız. Çünkü *'unutmak ihanettir.'*

Çok uzun yazmak istemiyorum. Çünkü şubat ayında her bölgede kadro konferansları gerçekleşecek ve inanıyorum ki, bu konular üzerinde benim söyleyeceklerimden daha derin tartışılacak, karar ve projeler çıkartılacaktır. Ama bu konferanslar için vasiyetim şu ki; kendimizi kandırmayalım ve yeni kararlar peşinde koşmayalım. Almamız gereken bir karar var. O da şudur: Acaba özgürlüğün amaçlarına göre yaşıyor muyuz, yaşamıyor muyuz? Ya da Önder Apo'nun sorduğu gibi *"özgür kadın kimdir ve nasıl yaşar?"* sorularına cevap vermemiz, yürekten, bilinçli ve vicdanlı bir katılım göstermemiz yeterli olacaktır. Zaten amacında kararlı ve net olan nasıl mücadele edeceğini, nasıl savaşacağını, nasıl örgütleneceğini bilir ve kendi sistemini yaratabilir. Bu çerçevede, komuta, savaşçı –ister yeni ister eski olsun– bütün arkadaşların bu konferansı yüreklerini ve beyinlerini temizlemenin bir vesilesi yapacaklarını ümit ediyorum. Aynı zamanda iş başına gideceklerini ve özgürlükten başka hiçbir şeyi düşünmeyeceklerini, şikayet etmeyeceklerini, cesaretlice başarı kararını alacaklarını umut ediyorum.

Çaba ve tecrübe sahibi olan eski arkadaşlar kendilerini nihilizmden kurtararak, bir değer olduklarının bilinciyle hareket etmeli, özgürlük ve örgütle sözleşmelerini yenilemeliler. Yeni arkadaşlar da kendilerini çaresiz görmemeliler. Çünkü özgürlüğün imkanları çok fazladır. Yeter ki karamsarlık, gevşeklik ve duyarsızlığa düşmesinler. Anlamak ve geleceğin kadroları olmak için Önder Apo ve kadından öğrenmelidirler. Kadını bir güç olarak görmeli, çabuk kırılmamalı ve geri adım atmamalıdırlar.

Biz kadınların her biri toplumdan çıkarak dağa gelmiş ve yaşamda özgürlüğü arıyoruz. Toplum içerisinde fahişelik, evlilik, intihar, okuma ve daha birçok farklı yol vardı, ama biz bilinçli ya da bilinçsiz bu yolları seçmedik ve bu yaşama katıldık. İşte bu noktada çok önemli bir çelişki var ki, çözülmesi gerekmektedir. Bu çelişkinin temelinde kaçış ve ihanet gerçekliği ya da yaşam içerisinde aşk ve sevgi adına kendini bir erkeğe ait kılarken, erkeği de kendine mal etmek vardır. Bazı arkadaşlar da sevgi nedir ve nasıldır diye bir arayışa girmiş olabilirler. Bazıları da "bu, yasak bir şeydir ve kendime bastırırsam iyidir, örgüt için çalışayım" diyor. Bu kişilik devamında bu çelişkiden kaçmaktadır. Bazıları da diyor ki; "bir düzeyim var. Bir erkekle yaşayabilir, yüreğimde ve beynimde ona bir yer açabilirim. Hem de Başkan Apo, halk ve kadın için çalışabilirim." Birçok yönüyle herkes böyle bir çelişkiyi yaşıyor. Başkan Apo'nun bu konuda görüşleri belli olmasına rağmen, herkes kendine göre bir tutumu esas almaktadır. Ben bunu temel ve önemli bir sorun olarak görüyorum. Bazı arkadaşların, "bu sorun sosyal reformdan sonra ortaya çıktı" biçimindeki değerlendirmelerine de katılmıyorum. Çünkü bu toplumun ve insanlığın bir sorunudur. Bu nedenle bizim içimizde ideolojik bir sorundur. Eğer geçmişte kişilik çözülmüş olsaydı, 'sosyal reform' etkili olmazdı. Böyle bir sorun olduğundan dolayı tasfiyeci ve ihanetçi grup bu konuyu kendilerine çalışma ve güç için kaynak haline getirdiler. Bu nedenle öncelikle Başkan Apo'nun ideolojisini ve felsefesini iyi anlamak gerekir. Çünkü bu felsefe aşkın ve sevginin kendisidir. Bu felsefede ait olmak, mal olmak, tapulamak yoktur. Bu nedenle bu konularda iyi tartışın ve özlü kararlar alın, tercih edin. Eğer bu noktada Başkan Apo'ya katılarak ideolojisini özümsersek, o zaman bütün diğer konularda da kesin katılırız ve önümüzde herhangi bir engel kalmaz. Çünkü Başkan Apo da *"savaşımızın özü, aşkın ve sevginin savaşıdır"* diyor. Eğer bugün kadın ve erkek kadrolar olarak çalışmalarımız yarı yarıya sonuç alıyorsa ya da hiç sonuç almıyorsa kaynağını bu sorunlardan alıyor. Bu nedenle biz aşk ve sevgiyle mücadele etmiyor ve gücümüzü amacın hizmetine koymuyoruz. Hala içimizde aşk ve sevgi bir tabu gibidir ve biz ona yabancıyız. Ya bir yasaklama ya da devrimden sonra yaşanacak bir konu olarak anlamışızdır. Tüm bu görüşlerin hepsi yarım ve yanlıştır. Bana göre de aşk ve sevgi bu yaşamda saklıdır. Bu da mücadele ve emekle görülebilir. Aşk ve sevgiyle yaşamamız için kendimize bir erkek bulmak ya da bir kadın bularak özelleştirmek şart değildir. Çünkü bir insan olarak da sevebilirsin. Çünkü biz kadın ve erkek olmadan önce insanız ya da çocuğuz. Aşkımız ve sevgimiz insan ve çocuk gibi temiz olsun. Hiçbirimiz aşk, sevgi ve duygularımızı bir kişiyle sınırlamamalı ve esir düşürmemeli. Zaten benim için böyle bir süreçte bir erkek ya da kadın aramak, onu sevmekten bahsetmek bir gaflettir. Çünkü hala zihniyet devrimi, özelde de sevgi devrimi tamamlanmamıştır. Bu nedenledir ki iki kişi arasındaki dar ilişki, sonuçta aşkı köleliğe götürmektir. Burada aşkın ve sevginin olmadığını söylemiyorum. Var, ama insanda genel olmalıdır. Her kadın ve erkek için kabul ettiğim ölçüler var. Bundan dolayı herkesi sevmezlik edemem. Ama başka bir şey daha var, erkeği sevmek için koyduğum ölçülerin tümünü bir erkekte bulmam mümkün değil. Çünkü herkeste teslimiyet ve ihanete gitmek için zemin vardır. Bu nedenle diyorum ki, ne şekilde olursa olsun bir kişinin arayışında olmak gaflettir. Bu, kendini oyalamak ve zaman geçirmekten başka bir şey değildir. Bundan dolayı diyorum ki, bir erkeğe aşık olmadan önce, insanlığın, doğanın ve yaşamın aşığı olmalıyız.

Artık karar almanın, Başkan Apo'nun ideolojisini özümsemenin zamanı gelmiştir. Yüreğinde sadece bir erkeğin ya da bir kadının yeri olan birisinin bir halkın ve Önderinin yaşamasına yol vermesi mümkün değildir. Eğer yer verse bile bu güçlü olmayacak ve gün gelecek kopacaktır. Doğrudur, insan karşısındakinden etkilenir ve etkiler. Bu inkar edilemez. Burada önemli olan savaşma sanatıdır. Duygularından kaçmama, fakat ona karşı da yenilmeme ve teslim olmamaktır. Öyle olursa karar sahibi ve istikrarlı bir kişilik çıkar. Bu da her gün kendini yenileyerek gelişir. Bu yönüyle beni yanlış anlamayın. Ve "Viyan arkadaş kişilik sorununu çözerek, özgür bir kadın olmuştu" demeyin, istemiyorum. Şu bir gerçek ki, insan yaşadığı sürece mücadele etmeli, kişiliğinin küçülmesine ve köleliğe doğru gitmesine izin vermemelidir. Benim de bir kadın olarak geleneksel yanlarım var. Ancak duygularımdan kaçmamayı kendime her zaman esas aldım ve onlara hiçbir zaman yenilmedim, teslim olmadım. Aynı şekilde eğer mücadele içerisinde bir erkek arkadaş benden etkilenmişse ve bu, onun mücadelesinde zayıflamasına neden olmuşsa, kendime çok öfkelenmiş ve kendime karşı bir sorgulama içine girmişimdir. Çünkü bir Kürt, bir kadın olarak bir devrimciyi geliştirebilirim, ama bir insanı mücadeleden uzaklaştırma hakkına sahip değilim.

Sonuçta bir kadın olarak Başkan Apo'nun gerçekliğine, halka, tüm özgürlükçü kadınlara ve siz sevgili yoldaşlara, Haftanin'deki kadın gücüne, YJA-STAR güçlerine ve bütün mücadele eden yoldaşlarıma özeleştirimi veriyor, eğer bir eksikliğim olmuşsa ya da sizi üzmüşsem hepinizden özrümü istiyorum. Burada mektubumun bu bölümüne son veriyorum. Kadro konferansının ve bütün mücadelenin başarıya ulaşacağına olan inancımla, hepinizi kadın duygularımla içten selamlıyor ve tek tek öpüyorum.

27 Ocak 2006

Kuzey Kürdistan'daki Kürt halkına

Kuzey Kürdistan dağlarından serhildanlarınızın sıcaklığına doğru yürümenin özlemini hep duydum. Bütün umut ve amaçlarım odur ki, herkes gibi siz de barışçıl ve özgür bir ortamda diliniz, kültürünüz ve ulusal kimliğinizle yaşayasınız. Ben bir birey olarak bunu göremeyebilirim. Ancak şimdiden bu gerçekliği hissediyor ve buna inanıyorum. Zaten bunu bizim görmemiz de çok önemli değil. Yaşamlarını kabusa dönüştüren, geleceklerini ve güneşlerini karartanlara küçük elleriyle taş atan çocukları görmek bile yeterli.

Başkan Apo size yakındır. Bu nedenle siz çok şanslısınız. Ama sizin omuzlarınızdaki yükün çok ağır olduğunu iyi biliyorum. Çünkü o sadece bir halkın önderi değildir, o tarihin ve insanlığın emanetidir. Bu nedenle özgürleştirilmesi ve korunması çok zordur. Durmaksızın ve yorulmaksızın yürüttüğünüz mücadele bu yüzden çok kutsaldır. Ben de özeleştirimle sizi kutluyorum. Bundan sonra da Kürt halkının demokratik referandum için topladığı imza kampanyası ve diğer tüm demokratik eylemlerin demokratik barış sürecini yapılandıracağını umut ediyorum. Sonuç olarak tüm sevgili halkımızı Başkan Apo'nun ve O'nun örgütleri etrafında toplanmaya çağırıyorum. Hiçbir grup, topluluk ve umutsuz kesimi önünüzde engel yapmayın. Gözünüz yalnız ve yalnız başarıda olsun.

Güney Kürdistan'daki Kürt halkına

Başta Kürdistan'ın görkemli dağlarından bir kadın gerilla olarak selam, saygılarımı ve bağlılığımı size sunuyorum. Bugün Güney Kürdistan'da ortaya çıkan tarihi kazanım ve başarılar için mutluyum ve bu başarılardan dolayı sizi kutluyorum. Bu başarı binlerce şehidin kanı ve halkımızın yüzyıllarca süren emek mücadelesiyle oluşmuştur. Kürdistan'da bugün yaşanan ve siz yurtseverleri sevindiren gelişmeler, Halepçe, Enfal, göç, ölüm ve talan gibi büyük bedel ve kurbanlarla elde edildi. Bu nedenle, Kürt halkının iradesini koruma, geliştirme ve Irak'ın demokratikleşme meselesi ve demokratik sistemin geliştirilmesinde onurlu ve şerefli olan her Kürt, üzerine düşen görevi yerine getirmelidir. Tersi bir duruş içinde olmak, talihsizlik olur. Burada en önemli nokta, halkımızın bu kazanımlarını büyük bir duyarlılıkla koruması ve onların geliştirilmesi için çalışmasıdır. Çünkü şu iyi bilinmelidir ki, hala bölge ve Kürdistan'da Kürt halkı üzerindeki tehlike ve savaş çanları ortadan kalkmış değildir. Buna karşı genel bir tutuma ihtiyaç var.

Tarihte Batılı devletler, özellikle de Amerika'nın kendisi Kürt sorununun oluşumunda bir sebep olmuştur. Buna rağmen utanmadan halkın emeği ve şehitlerimizin kanı üzerinde büyüklük taslamaktadırlar. Kendilerini tarihte Kürdistan'da yaratılan kazanımların sahibi olarak görüp, Güney Kürdistan'ı Ortadoğu'daki siyasetlerinin ve çıkarlarının önüne bir savunma kalesi gibi koymak istiyorlar. Bir yandan kirli planları içerisinde Güney'deki Kürtleri Türkiye, Suriye ve İran'a karşı ne zaman ve nerede kullanacaklarının hesabını yaparken, diğer yandan da Kürtlerin sınırı aşmaması için hep kontrol altında tutacaklardır. Güney Kürdistan'ı diğer parçalardaki Kürtler için bir tuzak haline getirerek Kürtleri birbirine kırdırtmak istiyorlar. Bir taraftan PKK'yi terör listesine koyup, Başkan Apo'yu yakalatmaları, diğer yandan da Güney'deki liderlere ve Kürt federasyonuna evet demeleri tesadüfi bir şey değildir. Bunu iyi görmeli ve Güney halkı olarak da onaylamamalısınız. Suriye, İran ve Türkiye, Güney Kürdistan'daki kazanımları yok etme çabasına devam ederek düşmanlık ve karşıt siyasetlerinden geri adım atmamaktadırlar. Kürt egemen sınıfları ve çıkarcıları, özellikle hizip, aile ve partilerden oluşan güçler, Kürtlük siyaseti adı altında yüzlerini maskelemiş ve halkın kanı üzerinde pazarlık yapıyorlar. Bu kadar nazik ve hassas bir süreçte Kürdistan'ın dört parçasında ve Kuzey Kürdistan'da özellikle siyasi çözüm diyalogu ve Kürt sorununun çözümü tartışılırken, Mam Celal'in Türkiye ve Amerika'ya söylediği *"Apo'yu susturun"* sözü büyük bir utanç olup, onaylanmamalıdır. Artık Kürtler için birbirine karşı plan yapmak, savaşmak utanç vericidir. Çünkü bütün parçalardaki Kürtlerin sorunu tüm Kürdistan'ın sorunu olmaktadır. Kürdistan'ın her dört parçasının kaderi et ve tırnak gibi birbirine bağlıdır. Özellikle de Kürdistan'ın en büyük parçası olan Kuzey Kürdistan Kürtlerinin sorunu çözülmeden, Kürdistan'ın diğer parçalarının şerefli ve özgür yaşamaları mümkün değildir. Bu temelde Güney Kürdistan'daki tüm Kürtlere Kuzey Kürdistan devrimine yönelik sessizliği ve sorumsuzluğu onaylamamaları çağrısında bulunuyorum. Çünkü sessizlik ölüm anlamına gelmektedir, ki Güney Kürdistan da yeni kazanımların ve gelişmelerin ölü doğmasına neden olacaktır. Dolayısıyla kadın, çocuk, genç, yaşlı, aydın herkes hep birlikte demokratik referanduma katılın. Başkan Apo'yu koruyun ve O'nu Kürtlerin siyasi iradesi olarak kabul etmede oyunuzu kullanın. Bütün imkan ve kazanımlarınızı Kürdistan'ın diğer parçalarındaki eylemlerle dayanışma için kullanmalısınız. Bu konuda halkımızın direniş iradesine inancım vardır. Çünkü Güney halkı fedai bir halk olup, Halepçe, başkaldırı, özgürlük ve serhildanın halkıdır.

Ben de sizin bir kızınızım. On yıldır sizden aldığım direniş kültürü, PKK ve Başkan Apo'dan, özgür kadın hareketinden aldığım irade ve bilinçle Kürdistan dağlarında Kürt halkı ve Kürt kadınının özgürlüğü için çaba ve mücadele veren bir kadınım. Bütün amaç, umut ve çabam, dört parçadaki Kürtlerin özgürlüğüdür. Güney Kürdistan'ın demokratizasyonu ve zihniyet özgürlüğü, intiharların, çaresizliğin, kadın köleliğinin, gençlerin kaçışının ve diğer tüm toplumsal sorunların sona erişi olacaktır. Bu temelde, bu amaca olan bağlılığımı göstermek için eylemimle kendimi feda ediyor ve siz değerli insanlara bir mesaj vermek istiyorum. Bu eylemim, çaresizlikten ve acıdan kaynağını alarak intihar eden kadınlarınki gibi değildir. Ama bu eylem, yaşam aşkının, zihniyet gelişiminin ve özgürlüğün eylemidir. Aynı zamanda ***Leyla KASIM***, Zilan ve Semaların direniş çizgilerinin bir devamıdır. Bu mesaj ve eylemimi tüm halkımızın ve bütün Kürt kadınlarının kulaklarının duymasından dolayı çok mutluyum. Eylemim Güney Kürdistan'daki halkın içinde gelişen mücadeleye ve yeni örgütlülüğe az da olsa güç katacaktır. Sonuç olarak da Güney Kürdistanlı bir kadro olarak özeleştirimi veriyorum. Yeteri kadar güçlü bir öncülüğü yerine getiremedim. Başkan Apo'nun kadın özgürlüğünü Güney'in toplumsal devrimi olarak gördüğü ideolojisini yeteri kadar tanıtamadım.

– Yaşasın Başkan Apo!
– Yaşasın PKK ve PAJK!
– Yaşasın KJB ve KKK!
– Yaşasın HPG ve YJA-STAR!
– Yaşasın özgürlüğümüzün yolu olan tüm şehitlerimiz!
– Kahrolsun ihanet ve uluslararası komplo!
– Kahrolsun her türden gericilik ve egemenlik!

1 Şubat 2006

Sevgili aileme

Başta selam ve saygılarımı anne, baba, kız kardeşlerim, erkek kardeşlerim ve tüm akraba ve dostlara gönderiyorum. Sağlıklı olmalarını diliyor tek tek gözlerinden öpüyorum.

Sevgili ailem

Yaklaşık on yıldır mücadelenin imkan ve koşullarından dolayı ve biraz da size olan kızgınlığımdan mektup göndermedim. Başta Başkan Apo ve PKK öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketine ve kadın özgürlük hareketine katılışım konusunda birbirimizi anlamayışımız sıkıntılara sebep oldu. Ama on yıldan sonra Kürdistan'ın dört parçasından binlerce genç kadın ve erkeğin tercih ettiği bu yolu ve mücadeleyi anlayacağınızı umut ediyorum. İsteseniz de istemeseniz de siz bu devrimin bir ailesisiniz. Kapınızı, yüreğinizi, arkadaşlara ve milyonlarca insanın ve kızınızın sevdalısı olduğu bu fikir ve amaçlara kapatmak size yakışmaz! Sizler toplumda saygın ve değerli bir yere sahipsiniz ve siz tarihinde Halepçeleri, Enfal ve sürgünleri yaşamış Kürtlersiniz. Siz *"şêr şêre, çi jine çi mêre"* doğrusu temelinde bir mücadele felsefesine sahip bir halktansınız. Bu nedenle, ulusal sorunun çözümüne katılan bir kadının katılımını ve iradi varlığını bir utanç ve namus konusu olarak ele almamalısınız. Artık toplumun geri ve geleneksel yanlarının peşine düşmemeli ve kadının toplumsal bir varlık olduğunu kendinize itiraf etmelisiniz. Çünkü kadının bir insan olarak kabul edilmesi, toplumun ve halkın iradesinin onaylanmasıdır. Eğer böyle olmazsa, yaşam eksik kalır. Artık sizin de karar verme vaktiniz gelmiştir. Halkın ve insanlığın tarihine, direnişine, kahramanlığına sahip çıkmalı ve siz de şerefli ve namuslu her Kürt gibi biz de varız ve kendi gücümüz oranında hizmet edeceğiz diyebilmelisiniz.

Sizden ayrıldığım zaman 15 yaşımdaydım, şimdi 24 yaşımdayım. Sizden rica ediyorum, biraz objektif düşünün ve kendinize,

“bu kızımız ne yapıyor, ne için ve nasıl mücadele ediyor. O da Awaz, Xalıt ve bazıları gibi geri dönüp kendisi için yaşayamaz mıydı?” diye bir sorun!

Bundan böyle arkadaşlar evinize gelip size uğrasınlar. Siz de onlara uğrayın. Mektuplarımı okuyup, benim ve arkadaşlarımın yaşamlarını sorun. Sürekli ROJ TV izleyin ve Mezopotamya’nın Sesi radyosunu dinleyin. Başkan Apo’nun kitaplarını okuyun. O zaman kızınızın neden böyle bir yola başvurduğunu anlayacak ve bu yaşamda kalmama anlam vereceksiniz. Şöyle ya da böyle yapın demiyorum, ama siz de elinizi vicdanınıza koyun ve kendiniz kararınızı verin.

Bu yönüyle kendime yönelik sadece bir şey söyleyeceğim; katıldığımdan bu yana hiçbir gün ihanet ve pişmanlık fikrini yaşamadım. PKK’de çok şey anladım ve bundan dolayı çok onurluyum. Anladığım en temel doğrulardan biri de anne, baba, kız ve erkek kardeşlerimi ve tüm insanlığı sevmek oldu. Bir dönem size çok öfkelendim, “neden beni yanlış anlıyorlar ve kendilerini PKK dışında görüyorlar” diyordum. Zamanla sadece sizin suçlu olmadığınızı anladım, çünkü sizin tavrınız yüzyıllarca süregelen siyasi ve zihniyet sorunlarından ve geriliklerden kaynağını alıyordu. Sizinle tartışma konusunda fırsat yaratmadığım için benim de yetersizliklerim oldu. Bu açıdan da sizden özrümü istiyor. Sizin de hem bir aile hem de her Kürt insanı gibi yüreğimde ve beynimde yer edindiğinizi belirtmek istiyorum. Mutlu bir yaşamın yaratılmasının yolunda yaşamımı feda etmeye hazırım. Bana sarf ettiğiniz emeğe cevabım, şehitlerin kanına ihanet değil, onlara sahip çıkmak ve kendini feda etmektir.

Bu eylemim, Kürt halkını inkar siyasetine ve Başkan Apo üzerindeki tecrit siyasetine bir cevaptır. Kürt halkının ve kadınının özgürlüğü yolunda, zulüm ve baskılara karşı canımdan başka vereceğim daha değerli bir şeyim olsaydı, onu da verirdim. Kürt halkının her gün ayakta olduğu ve başarıya doğru gittiği böylesi bir dönemde benim gibi bir kadının kendini feda etmesini çok yetersiz görüyorum. Ben de birçok arkadaş gibi kendimi halka ve acı çeken kadına borçlu görüyorum.

Hepiniz için çok şey yazmak ve hepinize tek tek bir şeyler söylemek isterdim, ama eylemi gerçekleştirmeye birkaç saat kaldı. Zamanın kısıtlığından dolayı size bundan fazla yazamıyorum. Çünkü sizin kadar ve sizden daha fazla söz vermem gereken kız ve erkek kardeşlerim, insanlarım var. Son olarak bir şey söylemek istiyorum; eğer siz birbirinize karşı doğru bir sevgiye sahipseniz, sizden ricam, amaç ve yöntemimi doğru anlayın ve yanlış değerlendirmeyin. Çünkü ben bunun için yaşadım ve bunun için kendi elimle şehadet planımı belirledim. Awaz’ın tekrar gerilla saflarına katılmasını, silahımı kaldırıp özgür Kürdistan dağlarının kucağına geri dönmesini vasiyet ediyorum. Çünkü ben onu çok seviyorum. Çünkü o, yoldaşları içinde olmayı hak ediyor.

Aynı şekilde diğer erkek ve kızların da kendilerini, geleceklerini tanımalarına ve irade kazanmalarına engel olmayın.

Son olarak selam, sevgi ve saygılarımı size sunarken, mutluluğunuzu ve onurlu olmanızı umut ediyorum.

Selam ve saygılarımla gerilla kızınız
Leyla Wali Hüseyin (Viyan Soran)
1 Şubat 2006
(Eylemin gerçekleştiği gece)

Dünyanın en güzel şehidi

“Yüksek rakımlı tepelerin birinde, kentlerden, denizlerden, kuş gribinden, Pakistan depreminden, egemenlik yarışının başka bir adı olan nükleer santral kavgalarından, yedi sütuna manşet mal varlığı tartışmalarından uzakta, bir kadın bedenini ateşe veriyor. Hangi yüreğe ulaşır o sloganlar. Kim duymak ister O’nun sesini? Hanginize, hangimize bu çığlıklar? 24 yaşındaki bir genç kız babasından önce ölüyorsa, kimin için bu can? Tabii ki kim kapılarını açmışsa, onadır bu haykırış.”

Gece saat üç sıralarında, nöbetimin vukuatsız bittiği tekmilini vermeme dakikalar kala gelen o kara haberi düşününce, hala irkiliyorum. Biz düşmanın pususunu, operasyonunu beklerken, Viyan arkadaş saldırıya geçmişti bile. Dağların zifir karanlığı mermilerle değil, insan bedeninin ateşiyle aydınlanıyordu bu kez. Haberi duyduktan sonra içine gömüldüğümüz lanetli sessizlikte duyduğumuz tek ses, Doktor Ali arkadaşın gizlemeye çalıştığı gözyaşlarının sesi idi. Hepimiz, bu sessizliği bozacak en küçük bir hareketle, gerçeğin acımasızlığına yakalanacağımızı biliyorduk. Kimsenin yeriden kıpırdamayışı bundandı biraz da. Bu anı Erdal arkadaşın şehadetinden sonra da yaşamıştık. Şaşkınlık içinde O’na bakıyor, bu kaza mermisinin nasıl olup da O’nun bedenini bulduğunu düşünüyorduk. Yitirdiğimiz bu büyük insanın beklenmeyen şehadeti bizi hazırlıksız yakalamış, tüm düşünce yetilerimizi dondurmuştu. Mücadele devam ettikçe, acılar da kendini bir diğeri ile besleyip büyütüyor, çoğaltıyor ve onu sağaltacak umarı da kendi kaynağından veriyor. Göğüs kafesimi parçalarcasına hissettiğim bu yoğun duyguları yine hissettim tam üç yıl sonra...

Ne yapacağımızı bilememenin çaresizliği içerisinde oturduk gece boyu. Sabaha doğru aşağı indik. Karargaha sabahın ilk aydınlığıyla girdiğimizde, herkesin bir diğerinden kaçırmaya çalıştığı bakışlarında ölümün sessizliğini görüyordum. Sanki ölen O değil de bizdik. Hiç kimse konuşmuyordu, birer hayalet gibi ortalıkta geziniyordu. Ama ne fayda! Karargahın girişinde, uzaktan görünen küçük bir ağacın kapkara gövdesi, bizi karşısında donduğumuz gerçekle yeniden yüzleştiriyordu. Bir gece öncenin ateş dansından geriye kalanlar, kapkara bir ağaç ve sessizliğin arkasına acılarını saklamaya çalışan donuk yüzlerdi...

Ölümün zavallılaştığı an

Tecrit bir hava var bugün. Soğuk bir gri renge bulanmış dağlar. Semada kuşlara rastlamak da mümkün değil, güneşten bir parça görmek de zor... Kayalar gibi, ayaz gibi, ölüm gibi soğuk hava... Dağların şen yüreklerinden bugün buz damlaları akıyor. Kalplerde biriken küçük kıvılcımların aleviyle yanan bir gerillanın, Viyan arkadaşın yüzü, sesi, gülüşü her yüze, doğanın her köşesine, tanrıların saklandığı yere, tutuştuğu kayaya ve o ağaç parçasına sinmiş.

İlk karşılaştığımız arkadaşlar elimize O’nun yoldaşlara bıraktığı bir sayfalık Türkçe mektubu tutuşturdular. *“Nuda ve Ayten arkadaşlara”* diye başlayan mektubunu heyecan içinde okudukça, yavaş yavaş bir gerçeğe hazırlıyorduk kendimizi; artık başarılmış bir ölüm, gerçekleştirilmiş bir eylem vardı ve ortaya çıkan yazılar da bunun ispatı oluyordu. O’nu anlatırken, bir arkadaş olarak mı, bir basıncı olarak mı, yoksa sadece bir insan olarak mı yaklaşmalıyım diye düşünüyorum, ama tüm bu yönleri göz önünde bulundurmak Viyan’ın anlaşılması için daha iyi olacak sanırım.

Hemen Viyan arkadaşın kendini yaktığı kayalığa çıktım. İzlerine baktım. Alev alan bedeninin etrafa savurduğu küllerinden hala yükselen benzin kokusunu içime çektim. O’nun tertemiz yüreğinin kokusuydu içime çektiğim. 15 metre boyunca yürümüştü alev alev haliyle ve ateşler içinde “Bijî Serok Apo” sloganını haykırmıştı. Kayalarla kaplı küçük bir tepede alevler içinde yürümek, bir insan için zor olsa gerek. Daha önce görüntülerini izlediğim tüm yanma olaylarında, alev alan insanların ellerinde olmadan sağa sola yalpalanmaları dikkatimi çekmişti. Ama Viyan arkadaş, dengesini kaybetmeden 15 metre boyunca düzgünce yürümüş ve artık yanıkların etkisiyle takati kesilince durabilmişti. Bedeninden alevler fışkırırken, O hala slogan atmaya devam etmişti. Eylemine dışardan müdahale edilmemesi için, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamıştı. Mangalardan uzak bir yerde, gecenin bir saatinde, tereddüt etmeden ve kendi deyişiyle *“büyük bir moralle...”* çakmağını çakmış ve saç tellerinden ayakkabı içlerine kadar benzinle kaplanan bedenini ateşe vermişti. Üzerine oldukça benzin dökmüştü. En fazla da başına dökmüştü. Yani durdurulamaz ve engellenemez bir eyleme hazırlamıştı kendini. O kendini eylemine hazırlarken, biz de o dakikalarda sevdiğimiz güzel insanlardan olan bir arkadaşı kaybedeceğimizi bilmeden, yeni bir güne giriyorduk.

Kendini yaktığı yerdeki her görüntü o anı yeniden kafamda canlandırmama sebep oluyordu. Yakın olmanın verdiği bir his bu sanırım. O’nun planındaki her ayrıntı ve geride bıraktığı her iz, vazgeçilmez ve geri dönülmez bir hesap yaptığını gösteriyordu. Mektubunda bahsettiği *“kilitlenme”* bu olmalıydı. Ateşin öğretisini yıllardır kendine esas alan bir insanın başarısını kim engelleyebilir ki? Böyle bir eylemi gerçekleştireceğini ancak O’nun gibi düşünerek, O’nun bakışlarına sahip olarak, O’nun gibi hissetmeyi bilerek fark edilebilirdik. O gün tanrılar da aciz kalmış ve engelleyemedikleri o eylem gününde, bulutları kendilerine maske yapmışlardı.

Yanmak! Ateşlerle geçirmek son dakikalarını... Saç tellerinden ayak parmaklarına kadar yanmak... O dakikalar içerisinde yüzyıllar kadar derin anları hissetmek... Yüreğinin yanışını görmek ve eriyen dudaklarında hala birkaç kelimeyi haykırmaya devam etmeye çalışmak... Bilinci ve gücü ne kadar izin verirse o kadar çok bağırmak... Alevler içinde yürümek ve en son anda bile acı çığlıkları atmamak... İşte ölümün zavallılaştığı an bu. İşte zamana diz çöktüren insan bu. Sınırların ve tüm tanımların dışına çıkmak, kendi deyişiyle *“sözlere yeniden anlam kazandırmak”* bu.

“Bir volkan gibi patlamak...”

PKK’lilik ve Apoculuğun verdiği ruh, bu bedende yeniden tezahürünü buluyor. “Bijî Serok Apo” sloganı O’nun eyleminin felsefesini oluşturuyordu. Bize alışılagelen ve bir halkın yaşam felsefesini oluşturan bu sloganı, Viyan arkadaş bedeninde gerçeğe dönüştürmeyi başarabilen insanlardan olmuştu. Öyle bir birlik ki bu, öyle bir hasret ve özlem ki bu eylem, bir bedende onlarca ağız hep birden bu sözü haykırırken, O, buluşmasını sağlamıştı zaten. Kulaklar, gözler, dudaklar, kollar, eller, alevler, elbiseler ve bedendeki binlerce ağız bu sözü söylüyordu.

Bedeni alevlerle tutuşturmak, dünyanın öte ucundaki bir insan için ne ifade edebilir? Bu nasıl bir iradedir ki bu kararı alabilsin? Neler söylemek ister bir insan bedenini ateşe vererek? Sesini kime duyurmak ister bu insan?

Sesi tarihe, lanetliliğe, boğdurulmuş sevgilere, insana duyurmak içindir bu eylem. Yüksek rakımlı tepelerin birinde, kentlerden, denizlerden, kuş gribinden, Pakistan depreminden, egemenlik yarışının başka bir adı olan nükleer santral kavgalarından, yedi sütuna manşet mal varlığı tartışmalarından uzakta, bir kadın bedenini ateşe veriyor. Hangi yüreğe ulaşır o sloganlar? Kim duymak ister O’nun sesini? Hanginize, hangimize bu çığlıklar? 24 yaşındaki bir genç kız babasından önce ölüyorsa, kimin için bu can? Tabii ki kim kapılarını açmışsa, onadır bu haykırış.

Tüm bunları anlamak için mektuplarını içer gibi okuyor, tercüme ediyorum. Cevaplarının hepsini yazmıştı, hatta daha fazlasını. Tıpkı kendisi gibi, hep daha fazlasını gösterdi bize. Süleymaniye’den katılan ve PKK hareketinin birçok çalışmasında görev alan, kimliğini mütevazılık kılan ***Viyan Soran***, daima beklenenden fazla bir insan olduğunu yaşamında, eyleminde ve mektuplarında bir kez daha gösterdi. Hayata, bağlılığa, amaca, kadına, Kürt Halk Önderi’ne, arkadaşlığa, aşka, sevgiye, aileye, doğaya atıfta bulunarak amacını ve yapmak istediklerini büyük bir moralle yazıya dökmüştü. En çok da üzülmemeye dair o büyüklüğü gösteriyordu ki, yazılarında mutlu ve moralli olmanın gerekliliğini vurgulamaktan geri durmuyordu. Ne bir çaresizlik ne de intihar! Özellikle bunu herkese anlatmak istiyordu sanki. Zaten hiç acı duymadan haykırışı ve bilinçsiz bir hareket yapmaması da bu sözlerin içini dolduran bir eylem yaptığını, O’na ilk müdahale edenlere yansıtmıştı.

Bir şeyi çok iyi anlamak gerekiyor ve Viyan mesajında bunu açıkça ortaya koyuyor: Bir halk, her nerede olursa olsun, hangi koşullarda olursa olsun Önderini korumak için her şeyi mutluluk ve inançla yapmaya hazırdır. O’nun için bir şeyler yapmak, bir şeyler yaptığını hissetmek bile insana mutluluk veriyorsa, hele hele bir eylem, patlayan volkan gibi neşe saçar insana. “Bir volkan gibi patlamak...” hem bu halka düşmanlık edenlere hem de geriliklerimize ve sessizliğimize karşı bir volkan olmak...

Arkadaşlarının yoluna ışık olmak, onlara doğru yolu bir daha göstermek ve geç kalmadan harekete geçmek için Viyan bedenini alevlere emanet etti. O’nun ateşi sönse de bizim beynimizde ve yüreğimizdeki ateşler daha bir gür yanmaya devam ediyor. Yapmak istediği birçok şeyi başardı Viyan arkadaş. Sadece yanmak değildi tek yaptığı, hepimizin yüreğine de bir kibrit çakmak oldu O’nun eylemi. Şimdi kılıçlarımız daha bilenmiş, zırhımız daha da sağlam oldu. Şimdi gözlerimizin cesareti bile düşmanı kil etmeye yeter. Hele bir karşılaşma fırsatı olmasın, hayatlarının en kötü gününü yaşayacaklar onlar, bir daha unutmamazcasına. Dağların yiğitlerinin silahlarına dolan Viyan adlı her mermi, hedefini şaşırmadan isabet edince, ne yaptıklarının pişmanlığını artık geri dönülemez bir bedel olarak verecekler. Herkesin kalbindeki o bahara olan çağrıyı, artık kulaklarımı patlatan bir sesle duyuyorum.

O’na karşı son görevimi yerine getirmeye gidiyordum. Hep gülümseyen ve o derin bakışlara sahip yüzünü çekmeye hazır makinelerimizi, bir kez daha O’nun için çalıştıracaktık.

Fotoğrafa en güzel kareyi düşürmek için yanına gittim. Bir odada uzanmış bedeni, elleri göğsünde birleşmiş bir şekilde son defa bana bakıyordu. Bir ressamın hiç resmedemeyeceği bir renkteydi bedeni. Hiçbir insan bu kadar rengi bir arada taşıyamazdı. Yanmış bedeni O’nu bir melek gibi kutsallaştırmıştı. Elimdeki fotoğraf makinesine hiç tereddütsüzce bastım. Çünkü dünyanın en güzel kadınını, en güzel şehidini, en renkli insanını tarihe resmediyordum. Şimdi çok daha onurlu ve mutluyum. Hani demiştin ya Viyan arkadaş; *“Halaylar çekin, üzülmeyin!”* Belki bedenim halay gösterisi yapmadı, ama saç tellerimden, parmak uçlarıma kadar bütün hücrelerim o gün senin için halaylar çekti.

Tanrıların durmadığı, ardından yağmur döktürdüğü bir günde O’nu uğurlarken, kayalarda zılgıt sesleri, yüreğimizde Viyan’ın külleri ve gerilen yüzümüzdeki o azim ve başarı sözleri her tarafta yankılanıyordu. Sen de bunu görmek istiyordun. Artık rahatlıkla Önderinin karşısına çıkabilirsin Viyan arkadaş.

Munzur DİCLE
Haftanin

baştarafı 1'de

Tabii ABD de işin içindeydi. ABD beni filmlere taş çıkartır bir biçimde yakalattı. Bunu Yunanlılarla beraber yaptı. Beni Türkiye'ye getirdiler. Türkiye'yi de oyunun içine çektiler. Bunları epey aydınlatmak durumundayım. Yunanlılardan komployu kim biliyor? Yunan tavrında CIA ile işbirliği yapan kimdir? Bunları bilen, Pangalos adına beni kandıran, "Güney Afrika'ya pasaport almışız" diyerek tarihi yalanı söyleyen kimdir? Bu tarihi yalanın aydınlatılması gerekir. Genelkurmay görevlisi oyunu gördüğünü söyledi. Ben de "iyi işte, oyunu anlamışsınız. Birlikte bozalım ve sorunu çözelim" dedim.

Oyun çok büyük, komplo çok büyük. Eminim genelkurmay da bir şeyler biliyor, ama tam çözemiyor. Bazı ipuçları var, Yunanlıların yalan söylediğini ortaya koyan belgeler var. Beni kandırmaları bile ihanetlerini gösteriyor. Yaş bir odun bile sobaya atılamaz. Beni bir odun gibi sobaya attılar. Bunların Türkiye'ye ilişkin bir savaş planı var. Kürt-Türk nasıl birbirine girecek, bunu hesaplamışlar; adalara yedi bin tane füze yerleştirmişler.

Yunanistan şiddet kullanmamızı bekliyordu. "Apo yarı yolda ölecek" diyordu. Elçi tabancayı bana verecekti. Tüm bunlar belgelidir. Beylik bir tabancayla direneceğim, Kürtler direnecek, on binler ölecek, böylece Türkiye teslim alınacak. Ama barış ve kardeşlik denince, onlar da barışçı kesildiler. Karşılıklı aşk gösterileri başladı. Artistler aracılığıyla yalan bir biçimde bu gösteri sergileniyor ve gerçeği örtbas ediyorlar.

Yunanistan'da ilk hafta ölüm haberim yayıldı. Bunun üzerine İstanbul'da birçok patlama olayı oldu. Olay böyle gelişti. Ama asıl özü nasıldır, neler üzerine plan yapıldı, iç yüzü nedir, ben de bilmiyorum. Bazı hesaplar yaptılar. Türkiye bile hazır değildi. Dışişleri temkinli yaklaştı.

Yunan elçisi, *"Kenyalılar Apo'yu kaçırttı"* diyordu. Yalan! İzmir'de kalan Yunanlı ajanla, Kalenderis bunları biliyor. ABD'lilerin bir kısmı, benim süreçten gerçekten sağ çıkacağımı düşünmüyordu. Kürt-Türk savaşı yüzyıl daha uzatılmak isteniyordu. Çiller'in İngiliz ajanı, ABD ajanı olduğu genelkurmayca zaten biliniyor. Yunanistan'ın Kenya elçisi Onasis'in üvey oğlu, İngiltere'de büyümüş, ABD ajanı. Bu adamlar bilinçli olarak bu komployu yaptılar. Bu durum araştırılsın ve işlensin. Kamuoyu bilgilendirilsin. Vatanını seven Türk aydınları bu görevlerini yapmalıdırlar. Burada çok İngiliz oyunu var. Uçakta oyunu boşa çıkartmak için "benim ana tarafım Türklere dayanır, yaparsam sizden daha iyi Türklük yaparım" sözlerini kullandım. Tüm bunlar, oyunu bozmak içindi.

Sorgulama sürecindeki tartışma direkt devletledir. Devlet bundan kendine göre sonuçları çıkarır ve ne yapacağına kendisi karar verir. Beni asar ya da asmaz, bu önemli değildir. Kişi olarak, bana karşı kurulan komplonun kaynağı büyük oranda Avrupa'dır. Bunun iki yüz yıllık temeli vardır. İngiltere ve Fransa iki yüz yıldır bununla ilgilidir. 1990 sonrası Güney'deki güçler aracılığıyla bazı gedikler açıldı. Bizi Roma arenasındaki gladyatörler örneğinde olduğu gibi aslanların önüne attılar. Türkiye'ye, "kurbanı sana veriyoruz, asabilirsin" dediler.

Benimle ilgili, Kürtlerle ilgili kararlar devletler düzeyinde değil, NATO düzeyinde kararlardır. Kürtlerin hakları ile ilgili kararlar devletlerden ziyade, daha üst düzey kararları gerektiriyor. Avrupa'yı düşman ilan etmiyorum, demokratik çözüm istiyorum. Bende Yunan düşmanlığı da yoktur. Yunan halkından, bu aşağılık yöneticilerden hesap sormasını istiyorum. Biz bunları affetmeyeceğiz. Binyıl da geçse biz bunları affetmeyeceğiz. Türklerle birleşseler de biz direneceğiz. Hukuk çiğnenmiştir, Avrupa hukuku çiğnenmiştir. Ben uçaktayken, bir üst kararla bütün Avrupa havaalanları bana kapatıldı. Avrupa'nın iç yüzü, gerici yüzü ortaya çıkıyor. İngiliz gazeteciler bunu niye yazmıyorlar? Küçücük bir olayı haber yapıyorlar, ama bunu yazmıyorlar. Bunun kitap haline getirilmesi gerekiyor.

Burada, Yunanistan'ın tarihte eşi benzeri görülmemiş ihaneti var. Ayrıca, dost ihanet etmemeli diyorum. Pangalos tam bir Yahuda'dır. Bunları doğru çözümleyeceksiniz ki, binlerce ölüm olmasın. Yanlış anlaşılmasın, benim Yunan halkına hiçbir düşmanlığım yoktur. Avrupa'da, benim genelkurmayın ajanlığını yaptığımı iddia edenler var. Gerçekte ajan olan bunların kendileri değil mi? Türkiye'ye getirildiğim gün, Atina o ajanları davet etti. Buna ilişkin bir kitap bile yazılamadı. Hiç yaşamak istemediğim halde, halklarımızın ve ülkemizin çıkarları için yaşadım. Genelkurmayla gerçekleri tartıştım. Bu tartışmalar bende umut da yaratmış değildir. Gerçekler ortaya çıksın diye yaptım. Bunlar belki ileride yayınlanır. Talabani ve Güneyli işbirlikçiler, kendi sultalarını ve diktalarını sürdürmek istiyorlar. Talabani de "Apo gitsin" diyor. Çünkü o zaman kendi diktasını kuracak. Çiller'in oğlu ile Talabani'nin oğlu Londra'da birlikte şirket kurmuşlardı.

Önder Apo değerlendiriyor

KOMPLO SÜRECİ

Tarihte dostluk adı altında en büyük ihanet, tarihin bu en aşağılık oyunudur. Simitis "Türkiye'den korktuk, onun için Apo'yu verdik" diyor. Hayır, ben korkma temelinde değil, komplo temelinde teslim edildim. Teslim edilmemdeki amaç, Türk-Kürt çatışmasının derinleşmesiydi. Uçakta barışın gelişmesi arzusunda olduğumu ifade ettim. "Türk düşmanlığım yoktur, elimden gelirse ve fırsat bulursam, barışın gelişmesi için çalışacağım ve demokratik çözümden kaçınmayacağım" dedim.

ABD ve Naksakis'e yanıt olarak söylüyorum: Bu komplonun nasıl tezgahlandığı önemli. Türkiye'den bir kesim bunun içindeydi. Ama Kenan Evren'in bir açıklaması vardı; *"bu adamı başımıza bela edecekler"* diyordu. İşin içinde imha olayı vardı. Benim hakkımda verilen kararın özü çok önemli. Biz bunu aydınlatmalıyız. Benim şahsi imham değil, dökülen kanın, emeğin, çabanın, Kürt aydınlarının ve insanlarının başına bir çorap örülecekti, tümünün imhası hedefleniyordu. Bu, İngiltere kaynaklıydı ve Talabani de var işin içinde. Benim teslim edilmemden birkaç gün önce, genelkurmayın açıklamaları vardı, *"bunlar acaba sözünü tutarlar mı tutmazlar mı?"* Türkiye hazırlıksızdı. Beni almak için, Suriye'den beri baskısı var, ama planlaması yok. Bu komplonun kökü 1996'ya kadar gidiyor. Birisi bana, Clinton ve Simitis 1996'da Apo'nun tasfiyesi konusunda anlaşmışlardı demişti. PKK'yi değil, özellikle beni tasfiye etmek istiyorlardı.

Kaçırılma süreci çok önemlidir İmralı bir sonuçtur

İtalya sürecinde, İtalyan hükümetinin gizli bir adamı vardı, sürekli yanımdaydı. *"Ayrılmazsanız hükümet düşer, hayatınız tehlikeye girer"* diyor ve benzeri psikolojik baskı yapıyordu. İtalya'da yatak odama kadar polis giriyordu. Belirttiğim kişi, bilmem kaç kez *"ne zaman gideceksiniz? Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz? Bugün mü yarın mı gideceksiniz?"* diye soruyordu. Böyle psikolojik baskılar yapıyorlardı. Somut tehlike dayatılıyordu. Gitmesem, tutuklama da dahil birçok şey dayatılıyordu. İtalya'da kaldığım 66 gün boyunca korkunç bir psikolojik baskı uygulandı. İtalyan Başbakanı *"gönül rızası ile, özgür irespectdemle gidiyorum"* diye, benden ısrarla mektup istedi. Müthiş psikolojik baskı ile İtalya'dan kaçırtıldım. Başbakan yapılanları biliyordu. O yüzden töhmet altında kalmamak için ısrarla benden mektup istiyordu.

Avrupa ve Rusya neden beni olumsuz karşıladı? ABD neden komplonun içine girdi? Rusya kendi yakın tarihine ters düştü, ABD'den alacağı IMF kredilerinden dolayı olumsuz tutum takındı. Avrupa bana karşı doğru davranmadı. Kendi hukukuna ve demokratik siyasetine uygun hareket etmek yerine, ekonomik çıkarlarına göre davrandı. İtalya da iyi davranmadı, fazla onurlu davranmadığı için İtalya'nın tutumunu önemsemiyorum. Onuruma saygılı davranmadığı için, Avrupa'dan ayrıldım. Ben halkımın ve Ortadoğu'nun onurunu çiğnetmedim. Beni ellerinde çok onursuz, kişiliksiz tutmak istediler. Benimki onur savaşıydı. Onur her şeyden daha önemliydi. Bu temelde Avrupa'dan ayrıldım.

İtalya'dan ayrılırken, Rusya'ya, oradan Kafkasya üzerinden ülkeye gitmeyi istiyordum. Rusya'da Rus istihbaratı çok alçakça davrandı. Bir odaya konulduk ve dışarıya çıkarılmadık. Tacikistan'a kadar götürüldük. Bu, bir zorla kaçırılmaydı. Önce, Ermenistan üzerinden sınıra bırakabiliriz dediler. Daha sonra durum değişti, *"Tacikistan'a gidiyoruz"* dediler. Moskova sürecinde işin içinde ticari çıkarlar var. IMF kredileri, Mavi Akım Projesi var. Benim karşılığımda birçok ekonomik çıkar sağlandı.

Ondan sonra Yunanistan'ın bilinen kanalı başladı, bilinen kişiler geldiler. Başbakan adına bir yere götürüldük. Ardından bilinen süreç başladı. Hollanda'ya gideceğiz diye Minsk'e götürüldük. Oraya Estonya'dan ya da Letonya'dan bir uçak gelecekti, oradan da Hollanda'ya gidecektik. Pangalos, *"pencereden gireni, bilmem nereden atarlar"* diyordu. Açık oyun oynadılar.

Atina'dan beş kişiyi sorumlu görüyorum. Simitis, Pangalos, Babby kod adlı istihbarat başkanı, Kostulas ve Kalenderis. *"Yunan devletinin sözü sözdür"* dedi Kalenderis. Asıl ihanet onundur. Çünkü diğerlerine inanmayabilirdim, ama Kalenderis farklıydı. O yüzden onu İsa'yı yakalatan Yahuda İskavriyot'a benzettim.

Korfu adasında kaçırıldığımı biliyordum artık. Aslında Yunanlıların hepsi kaçırılmayı biliyordu. Korfu'da bir iki kişi durumu anlamıştı. Arabayı götürüp getiriyorlardı. Bana açık mesaj veremiyorlardı. Açık mesaj vermedikleri için ben de anlamadım. Sonra o arabayı uçağa vuranları yaka paça dövdüler.

Ondan sonra, özel uçak İsviçre'den gizli bir biçimde askeri havaalanına geldi. Bizi götüren şoför, oraya gitmemek için elinden geleni yaptı. Açık söyleyemedi, biz de anlamadık. Gece yarısına kadar 12 saatten fazla bekledik. Uçaktakiler sarışındılar ve İngilizce konuşuyorlardı. Hostesi de vardı.

Kenya'ya açık güvenceli götürdüler. Pangalos'un güvencesini verdiler. Kalenderis, *"Güney Afrika pasaportu geliyor"* dedi. Bunların tümünü mahkemede dinlemeliyiz. Ayrıca ben, Yunanistan'ın Kenya elçiliğine siyasi iltica başvurusu yaptım. Elçilik de kabul ettiğini söyledi.

Nairobi'ye indiğimizde, elçilik özel arabasıyla geldi ve beni aldı, konutuna götürdü. Kenya büyükelçisi ile tartıştım, onu biraz çözdüm. Oğlu Londra'da eğitim görmüş, Londra imalatı bir adam. Gladio, NATO bünyesinde önde gelen bir isim. Uluslararası ajan gibi bir durumu var. Sanırım şimdi Küba'da büyükelçi. Elçi en son ayrılırken, dört yetkiliyle görüştüğünü, bunlardan birinin Dışişleri Bakanı Daniel Arabi'nin oğlu olduğunu belirtti. Bu dört yetkilinin de Hollanda'ya veya Şeysel adalarına gidebileceğimi belirttiklerini söyledi.

Büyükelçilikten beni götürürlerken, dışişleri adına gelen biri vardı. Sivildi. Seni Hollanda'ya götüreceğiz diye götürdüler. Bir de şu tehdit vardı: O gece oradan ayrılmasak, imhayla ele geçirme kararı da sanırım vardı. En küçük bir hata yapma durumunda, bir direnme durumunda öldürülme olabilirdi. Tabanca üzerimde olsaydı imha olurdum.

Siyah adamlar beni cip ile zorla kaçırdılar. Aslında elçilikte kalsak da gitsek de ölümdü. Bu konuda İngiltere'nin, CIA'nın yapacağı açıklamalar önemlidir.

Havaalanında gizli bir bölüme gittik. Bilincim gitmişti. Muhtemelen ilaç denemesi olabilir. İrademin sağlıklı olmadığını, uyuşmanın olduğunu söyleyebilirim. Uçağa biner binmez üzerime çullandılar. Onlar Türk'tü. İtalyan Dışişleri Bakanı açıklamasında, *"İsrail tutuklattı"* diyor. Ama bence ABD'lilerdi. Uçağın etrafındakilerin hepsi silahlıydı.

Uçakta artık düşünmem mümkün değildi. Yürüyecek durumdaydım, ama düşünecek durumda değildim. Ondan sonra gözler bağlandı.

Uçak Mısır'da indi, benzin aldı. Daha sonra başka bir yere de indi. İsrail veya Kıbrıs olabilir. İki yere indi, ama birincisi kesin Mısır'dı.

Yaşamak ölmekten daha zordu ve ben zor olanı tercih ettim

Türkiye'ye getirildiğimde kardeşlikten bahsedildi, uygun bulduğumuzu söyledik. Şimdi nasıl olacağı karanlıktır. Devlet belki beni yaşatmak istiyor, ama devlet beni kendisine göre yaşatmak istiyor. Devlet birçok şeyi belki de laf olsun diye söyledi. Ama bizim de irademiz var, kendi özgür irademiz ve bilincimizle yaşıyoruz. Özgürlük için bir gün bile yaşamak önemlidir. O zaman yaşamak ölmekten daha zordu ve zor olan tercih edilmiştir. Ölüm bir anlık bir şeydir ve çabuk biter. Zor olan gerektiği için, yaşama gerekliliğine karar verdim. Duygu ve düşüncelerimi yaşama lehinde geliştirdim. Aslında en büyük direniş de buydu. Ama bazıları çıkıp niye direnmedi diyorlar. Bunları söyleyenler ya kötü niyetliler ya da bilmiyorlar, zavallılar. Bunlar dönüp kendilerine bakmalıdırlar.

9 Ekim yürüyüşü, barış ve demokratik çözüm arama yürüyüşüdür, başarma isteğini dile getiriyor. Bunun haklı olduğuna inanıyorum. Neden dağa değil de Avrupa'ya, siyasal alana yöneldim? Bugün de hala bunu tercih ediyorum. Daha çok acıya neden olmamak için, kırk yıldır rüyasını gördüğüm dağı tercih etmedim. Barış ve demokrasi imkanı çok sınırlı da olsa orada göründüğü ve buna inandığım için orayı tercih ettim. Sonuç tam belli değil, başarıya ulaşamadı. Dostların iyi bilmeleri gerekir. Halk ve Türkiye bunu anlamaya çalışmalıdır.

ABD ve Yunanistan, beni öldürmek için mi, Türkiye'ye sağ teslim etmek için mi kaçırdılar? Yoksa ölü mü teslim etmek istediler? Bu güçlerin neyi planlamış oldukları halen karanlıktır. Hala bunu tam çözemedik. Bu komployu çözemediğimiz için yaşamak, komplo varsa onu açığa çıkarmak ve bunun için de erkenden ölüme yatmamak gerekiyordu. Biz bu nedenle ölümü tehlikeli bulduk. Ölümü seçmek, komploya hizmet etmek olurdu. Yaşarsak bu komployu çözebilirdik. Diğer nedenlerin yanı sıra, Yunan komplosuna karşı bunu yapmak gerekliydi.

Nitekim o ilk günlerde, Mavi çarşı vb olaylar oldu. Burada, yaşanması olasılığı çok yüksek onbin haksız ölümden korktum. Çoğu kimse isyanı tek yol olarak görüyor. Böyle bir şey olsaydı, ölenlerin çoğu yine Kürtlerden olacaktı. Benim siyasi ahlakım bunu asla kabul etmez. Ben bu yüzden Ahmet Zeki ile çatıştım. Ahmet, *"önce şöyle böyle söylerler, sonra asarlar"* diyordu. Belki bunu iyi niyetinden söylüyordu. Ölüp ölmemem benim açımdan mesele değildir. Ama demokratik çözüm sürecini başlatmasaydık onbin kişi ölecekti. Özgürlük savaşını şu anda da yürütüyorum. Bundan vazgeçmedim. Özgürlük savaşı akılla da hukukla da yürütülür. Sonuna kadar isyan ve ondan sonra da teslim olma durumu aşılmalı.

Benim takındığım tavır bellidir. Genelkurmay temsilcisi, *"bu bir kardeşi kardeşe kırdırtma oyunudur, bunu bozacağız"* dedi. Ben de, *"katılıyorum"* dedim. Uçakta iken, yarı yolda, siz çete misiniz diye sordum. *"Biz onlardan değiliz"* dediler. Ölümüm nasıl olur; çarmıhta mı olur, son nefesimi çarmıhta mı veririm? Bunun biçimini politika merkezine almıyorum.

Ayrılıkçılık benim tercihim değildir. Bir buçuk yıldır geliştirdiğim, ayrılıkçılık değil, birlik istemidir. Barış istemim köklüdür. Yeter ki hükümet ve devlet bünyesinde bu yönlü değişimler yaşansın. Parlamento, dağdakiler için genel bir af çıkarabilir. Kürtlerin kendi kültürünü özgürce ifade etmeleri halinde dağda şiddet kalmaz.

Bu yaklaşımın sosyalizme uygun olduğunu düşünüyorum. Ayrılıkçılığa karşı birliğe içten inandığım kadar, bunun ideolojik olarak da sosyalizme uygun olduğuna inanıyorum. Milliyetçilik ve aşiretçilik temelinde ayrılıkçılığın doğru olmadığını söylüyorum. Yeter ki demokratik özgürlük olsun. Her türlü sorun bu temelde çözülebilir. Kendimizi bu temelde hazır gördüğümüzü söyleyebilirim. Şimdi demokrasi ve barış yönünde Türkiye de adım atarsa, Güney'de de çatışmadan uzak durulur. Bunun edebi trajik kısmı, benim yaşantımla ilgilidir. On yaşımda başlattığım bir felsefi ve edebi yürüyüştür. Son iki yılı daha da yoğun ve trajik geçti.

On yaşımdayken, annem, *"ben seni yaşama doğurdum, niçin bana bakmıyorsun, beni sevmiyorsun?"* dediğinde, ben de "sen beni büyük acıların içine attın" demiştim. O zamandan geleceği sezdim. Bu da gelecekte bir halkın yeniden doğuşu olabilir mi? Bu isyan, on yaşıma girdiğim andan itibaren başladı, halen de devam ediyor. Bir halk için özgür yaşam umudu böyle bir isyan sonucu gerçekleşebilir mi? Ciddi yaşam zorlukları, çarmıhta olma durumumuz var. Eğer imkanım olursa, bir trajik edebi çalışmayla cevap vermek istiyorum. Bunu ileride açmaya çalışacağım.

Bugün İmralı'dayım. İmralı'nın güneybatısı biraz Troya sayılır. İlyada okunursa bizim trajedimiz daha iyi anlaşılır. Hektor'a karşı Zeus ve Athena'nın savaşı var. Bir de Annibal'ın trajedisi söz konusu. Roma'dan takip edilen Annibal var. Anadolu'da Gebze'ye kadar geldi, zehir içerek intihar etti. Biz de Anadolu'ya geldik. Burada zor da olsa bir barış imkanı var. Savaştan çok Anadolu barışına inanıyorum. Bu trajedi, acaba barışla yerini özgür yaşam umuduna bırakabilir mi? Trajedi bunun sonu olabilir mi? Onurlu güzel barışı özgür yaşam ile gerçekleştirebilirsek anlamlıdır. Umudumla birlikte, şimdi bunun üzerinde duruyorum.

Batı niye beni harcadı? Çünkü biz gerçek anlamda bağımsızlıkçıyız. Bunun için, yani kendilerine alet olmayacağımızı bildikleri için beni imhaya yatırdılar. Talabani gibi adamlar için rahatlar, çünkü onları kullanıyorlar. Komploda işin içinde imham da vardı. Bunun iyi anlaşılması gerekir.

Bu, Türk-Kürt meselesinde Türkiye meselesi haline getirilmelidir. Türkiye'de demokratik çözümün oluşması, Kürt sorununu çözecektir. Bu durumdan KDP, YNK ve bunlara benzer işbirlikçi anlayışlar zarar görür. Çünkü bunların Kürt halkı için bir amacı yoktur. Kendi dar aile ve aşiret çıkarları için politika yapanlardan hiç kimseye fayda gelmez.

Böylesi kişilikler HADEP içinde de var. Bunlar kırk yıllık ağadırlar. Çözüm olunca koltukları ellerinden gidecek, bunlar da bu çözümden rahatsız olacaklardır. Bu yüzden çözümü engelleme çabaları olacaktır.

Biz Türkiye'nin bağımsızlaşması ve özgürleşmesinden yana olduk. Bunu destekleyeceğiz. Bunun teslim olma ile ilgisi yoktur. Çiller niye telaşlanıyor, bağırıp çağırması nedendir? Çünkü rant kapıları kapanıyor. Fazilet Partisi de, Doğru Yol da asılmamı istiyor. Çünkü bunda çıkarları var. Ben bu yüzden soğukkanlı tavır takındım. Benimki iyi bir tavırdı. Komplo yalnız bana karşı değil, Türkiye'ye karşı da kuruldu. Bu oyuna düşmeyin dedim. Türk-Yunan aşkı olmaz.

Komplonun aktörleri ve amaçları

Komploda, Yunan karakteri ile bağlantılı olarak dostluk adı altında ihanet; Londra'nın istihbarat yönünden, yine ABD'nin de kısmen etkisi var. Türkiye'ye "al biz sana Apo'yu veriyoruz, sen de bize bağlı olacaksın" dediler. Yunanistan'a, ABD aracılığı ile Ege ve Kıbrıs için söz verilmiş olabilir. İngiltere'nin, Irak'a yönelik olarak Türkiye'yi bağlama planı var. İsrail lobisi de bu konuda rol almıştır. Türkiye'yi kendine bağlı tutmak için, İsrail istihbarat anlamında işin içine girmiştir. Kenya'da iken resimlerim çekilmişti. Resimleri çeken İsrail istihbaratı olabilir. Beni Yunanistan'dan Kenya'ya ABD'nin bir kliği götürmüştür. Muhtemelen ABD de 'Türkiye, Kafkaslar ve Ortadoğu'da her dediğimi dinler' demiştir. Yine İran, Suriye ayağı var, onu da ileride açacağım.

Bana göre beni hem Doğu'nun hem Batı'nın birleşik güçleri bu hale getirdi. Genelde Kürt halkına karşı neden böyle davranıldı? Bunu açmam gerekiyor. Unutmamak gerekir ki, şiddet yolunu tercih etseydim, binlerce, onbinlerce insan ölürdü. İngiltere beni teslim etmede birinci pay sahibi ülkedir. Gazeteler de yazdı. Atina'daki operasyon İngiltere'nin yardımı olmadan olmazdı. Uçağın bile İngiltere tarafından hazırlandığını biliyoruz. İsviçre'den özel olarak getirildi. Ben önce Almanya'nın sandım, meğer İngiltere'ninmiş.

Kürtler, İngiltere'nin beni teslim etmedeki rolünü biliyorlar. Biliyorum, Kürtler bunu unutmaz. Bunu düzeltmek için bazı şeyler yapmak gerekir. Daha önce duydum; bir gazete, *"İngiltere, beş milyon dolar almış"* diyordu. İngiltere'nin bu kirli işlere bulaşma durumu var. Ama halkın hayatına mal olacak şeyler bunlar. İngiltere'nin Kürt politikasında tehlikeli birçok yanını tespit etmemek mümkün değil. Şeyh Sait olayında olduğu gibi, günümüzde de aynı şeyleri sürdürmeye çalışıyor. "Tavşan kaç tazı tut" olayı gibi bir sürü böyle olay var. Hepsini değerlendirmem gerekmiyor.

Ben İngiltere'yi bir bütün olarak çok kötü görmüyorum. İngiltere'nin çözüm olarak kendisine uyguladığı Galler ve İskoç modelleri son derece yaratıcı modellerdir. Bu modellere karşı değilim, ama demin söylediğim bu tür kirli işlere de bulaşıyor. Makedonya'ya bile her gün hak tanıma konuları tartışılıyor. Kürtlerin dil yasağını bile kaldırmayan Türkiye'ye karşı ise sessiz kalınıyor. Kaldı ki Türkiye, NATO üyesi. PKK yasaklanıyor, ama Türkiye'nin uyguladığı dil yasağına karşı bir kelime bile söylenmiyor. Bu, büyük bir adaletsizliktir. Aşırı bir durum söz konusu.

Kürtler İngiltere'nin rolünü iyi biliyorlar. Bu tartışmalar sürecektir. Kürtler artık aptal değil. Her şeye rağmen barış elini uzatıyoruz. Bunu sadece Türkiye'ye değil, İngiltere'ye de yapıyoruz. Kabak İngiltere'nin başında patlayabilir. İki yıldır ben burada hiç İngiltere'yi hedef alan bir şey söylemedim. Neden? Çünkü duygusal sonuçlara yol açabilir. İngiliz hükümeti hassas davranmalıdır. Benim yakalanmamla, tasfiyeme yol açmaya çalıştıkları açık. Şimdi biraz engellemeye çalıştık, bu duruma getirdik.

Tasfiyemi sadece Türkiye'deki bazı çevreler değil, İngiltere, Ortadoğu'nun bazı güçleri ve Avrupa'da isteyenler oldu. Yeni Şafak gazetesinde Çakal romanının yazarı da söylüyordu. Benim için, *"çıkarlarına uygun görüldüğü için tasfiye edildi"* diyordu. Türkiye ile barış sürecini istiyorsak, İngiltere için de aynı şey gereklidir. Ayrıca benim tasfiyem de yararlı bir şey değildir.

devamı 22'de

"Kürtler bana değil, kendilerine acısınlar. Beni önder olarak kabul etmek, haykırmak basit bir olay değil. Beni savunmak kolay değil, benim avukatlığımı yapmak da ağır bir sorumluluk altına sokar insanı. Bunun için muazzam bir bilince sahip olmak, örgütlenmek gerekir. Özgürlüğünüzü sonuna kadar dayatın, meşru savunma, barış ve kardeşliği sonuna kadar dayatın. Barış ve kardeşlik kesin olacak."

8. YILINDA ULUSLARARASI KOMPLOYA KARŞI VİYAN RUHUYLA MÜCADELE EDELİM VE KAZANALIM

PKK MECLİSİ

Değerli yoldaşlar

Parti meclisimizin ikinci toplantısı 6 -11 Şubat 2006 tarihleri arasında yapılmıştır. 15 Şubat komplosunun 7. yıldönümünün yaşandığı süreçte ve ***Viyan*** arkadaşımızın süreci belirleyen direnişinin derin etkisi altında gerçekleşen toplantımız, içinde bulunduğumuz süreci ideolojik, siyasal, örgütsel ve taktiksel açıdan yoğun tartışma ve değerlendirmeye tabi tutarak, 2006 yılına, uluslararası komplonun 8. yılına dayatmamız gereken demokratik mücadeleyi, izlememiz gereken politikaları ve yürütmemiz gereken teorik, örgütsel çalışma görevlerini kapsamlı bir biçimde tespit etmiştir. Birçok üyenin ve parça komitelerinin raporlarıyla katılım gösterdiği toplantımız, yeniden partileşme sembolü olarak tanımladığı Viyan arkadaşın çözümleyiciliği temelinde bütün sorunlara Önderlik çizgisine uygun ve uygulanabilir çözümler üreterek, önümüzdeki mücadele sürecini aydınlatan başarılı bir çalışma olmuştur.

Parti meclisi toplantımız, en başta içinde bulunduğumuz siyasal mücadele sürecinin kapsamlı bir analizini yaparak, yakın dönemde yaşanabilecek olası siyasi gelişmeleri değerlendirmiş ve bu temelde Özgürlük hareketimizin izlemesi gereken politikaların neler olacağını tespit etmiştir. Bu çerçevede güncel durumu ve muhtemel gelişmeleri kısaca şu biçimde değerlendirmeye tabi tutmuştur:

> "ABD müdahalesi bölgede önemli değişiklikler yapmakla birlikte, bu ABD'de de önemli değişiklikler yapacağa benzemektedir. Çünkü daha şimdiden bölgede yaşanan mücadele mevcut ABD sistemini ciddi biçimde zorlamaktadır. Müdahaleyi yürüten Bush yönetimi, onun ideolojik, siyasi yaklaşımları ABD içinde ciddi tartışmalara konu olmuş, özellikle askeri müdahaleye karşı ciddi bir iç toplumsal muhalefet oluşmuştur"

Siyasal durum

Bilindiği gibi 1990'ların başından itibaren gelişen ve adına III. Dünya Savaşı denilen kapsamlı mücadele, çeşitli aşamalardan geçerek günümüzde, bölgemiz Ortadoğu'da çok daha karmaşık, yaygın ve yoğun bir düzeye ulaşmış bulunmaktadır. Geçmişi tarihin derinliklerine dayanan ve 20. yüzyılda yaşanan büyük gelişmeler temelinde ortaya çıkan bu savaşımın ağırlıklı yönü ideolojik, politik alanda gerçekleşmekte, askeri yan ise bunu tamamlayıcı nitelikte ve 20. yüzyıl savaşlarına göre daha sınırlı bir düzeyde devam etmektedir.

Ortadoğu'da yoğunlaşan III. Dünya Savaşı, özünde kapitalist devletçi toplum sisteminin kendi iç çelişkilerinden kaynaklanmaktadır. Ortadoğu'da varolan mevcut çatışma üç esas çizgi ve güç arasında yaşanmaktadır. Bunlar, 20. yüzyılın statükocu güçleri, ABD öncülüğünde gerçekleştirilmek istenen küresel sermaye sisteminin güçleri ve bir de halkların demokratik örgütlülüğünü ve birliğini sağlamayı öngören demokratik halk güçleri olarak somutluk kazanmış durumdadır. Kapitalist devletçi toplumu bir dünya sistemi yapan I. Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'da ve uluslararası alanda nasıl bir siyasal statüko ortaya çıkardığı ve bu temelde 20. yüzyılın nasıl kapsamlı bir savaş ve mücadele yüzyılı olduğu bilinmektedir. Bu gelişmelere bağlı oluşan dünya sisteminin Doğu ucunda yer alan Sovyet bloğunun çözülmesiyle birlikte, dünyada yeni bir sistem yaratma arayışı gelişmiştir. ABD yeni dünya düzeni adıyla küresel sermaye sistemini dünyaya hakim kılmak üzere kapsamlı bir siyasal, ideolojik ve askeri mücadeleye girişmiştir. Bu temelde ABD, 1990'ların başında Körfez Savaşı'yla birlikte Ortadoğu'da yaptığı ilk müdahaleye dayanarak Doğu Avrupa'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da, Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da yıllarca süren kapsamlı ideolojik, siyasi, askeri operasyonlar geliştirmiş ve küresel sermaye düzeniyle çelişen güçleri böyle bir sistemin içine çekmeye çalışmıştır. Bir yandan dünyanın birçok alanında böyle bir saldırı yürütürken, diğer yandan da Körfez Savaşı'yla Irak'ta sağladığı etkinliğe dayanarak Ortadoğu'da mevcut statükoyu değiştirmeye fırsat ve imkan yaratacak hazırlıklar yürütmeye çalışmıştır.

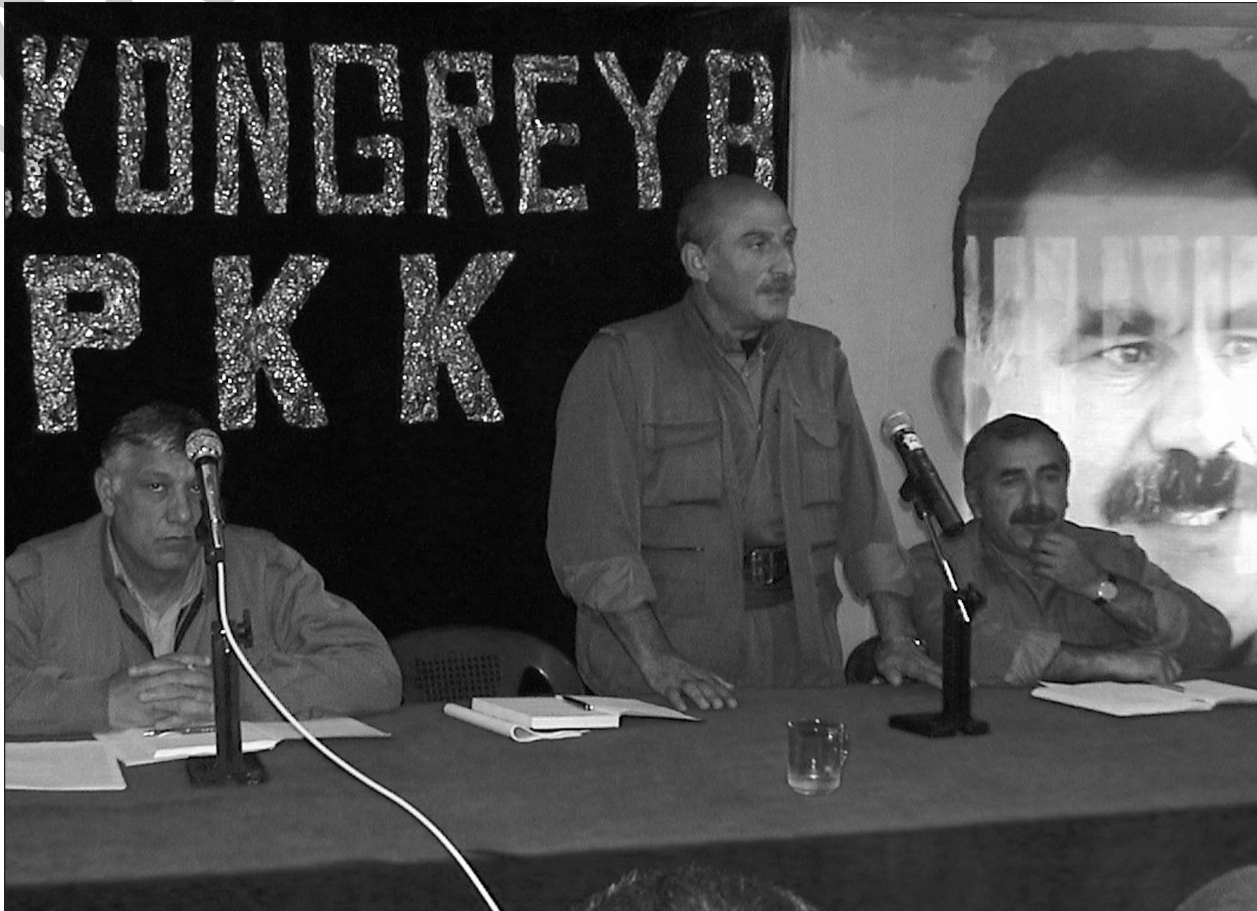
ABD'nin, bölgede gelişmeleri yönlendiren Kürdistan ve Filistin'e müdahalesi de bu yönelimin bir sonucu olarak gündeme gelmiştir. Kürdistan'a yönelik uluslararası komplo, Özgürlük hareketini daraltmayı ve siyasi güçten düşürüp tasfiye etmeyi esas alırken, sözde Ortadoğu barış planıyla da Filistin kurtuluş hareketini küresel sermaye sistemi içerisine alıp, sistem içinde eritmeyi öngörmüştür.

Bilindiği gibi bu biçimde gelişen III. Dünya Savaşı'nın ikinci aşaması, 11 Eylül 2001 ikiz kulelere saldırıyla başlayan süreç olmuştur. ABD, 11 Eylül olaylarının yarattığı zemine ve Körfez Savaşı temelinde Ortadoğu ve uluslararası alanda yürüttüğü mücadelelerin ortaya çıkardığı sonuçlara dayanarak, ikinci aşamada önce Afganistan'a, 20 Mart 2003 tarihinden itibaren de Irak üzerinden Ortadoğu'ya kapsamlı askeri müdahalede bulunmuştur. Afganistan'da Taliban yönetimini deviren ABD, Irak'ta da Körfez Savaşı'nda sınırlandırdığı, ancak tümden yok etmediği Saddam Hüseyin yönetimini devirmeyi planlamıştır. ABD'nin bu biçimde gelişen Ortadoğu müdahalesi Irak'a yönelik kapsamlı askeri saldırıları içerirken; tüm bölgeye yönelik de ideolojik, siyasal, örgütsel müdahale başlatmıştır. Kısacası farklı yöntemler içerse de esas itibariyle tüm bölgeye yönelik bir müdahale olmuştur. ABD bu müdahaleyle Ortadoğu'da I.Dünya Savaşı'yla ortaya çıkan siyasal statükoyu değiştirmeyi, Ortadoğu'nun genelini kapsayan ve küresel sermaye düzeninin çıkarlarına uygun düşen yeni bir sistem yaratmayı hedeflemektedir. Bu proje ile ABD, tüm bölgeye yönelik olarak islamın ılımlılaştırılması temelinde bir ideolojik dayatmada, yine despotik ulus devlet yapılarının kendi ölçüleri çerçevesinde demokratikleştirilmesini içeren düzeyde de siyasi dayatmada bulunmaktadır. Bunun bir sonucu olarak Saddam Hüseyin yönetimi yıkılarak, yeni bir Irak sistemi, Ortadoğu'ya örnek oluşturabilecek bir siyasal yapılanma yaratılmaya çalışılmaktadır. Bununla birlikte Filistin-İsrail anlaşması sağlanarak, Filistin'deki karşıtlığı tümden aşmaya, Suriye yönetimi değiştirilerek sistem içine çekilmeye, Arap monarşilerinde şeklen de olsa demokratik denilen kurumlar oluşturularak bu despotik, monarşik düzenlerde değişiklikler yapılmaya çalışılmaktadır. Bu çerçevede ABD, Arap dünyasını hem islami ideoloji temelinde hem de ulus devlet milliyetçiliği çerçevesinde oldukça sıkıştırmış, ciddi bir zorlanma altına almıştır. Yine, benzer biçimde Türkiye'nin I. Dünya Savaşı ardından oluşan ulus devlet yapısında küresel sermaye siyasetinin gereklerine göre bir değişikliğin ortaya çıkmasını ve Türkiye'nin tümüyle sermaye sistemiyle bütünleşmesini sağlamak amacıyla da yoğun bir ekonomik ve siyasi baskı oluşturulmuştur. Aynı zamanda 1992'den itibaren başlatılıp, geliştirilen ve 1998'de planlı bir saldırı konumuna ulaştırılan uluslararası komployu farklı yöntemlerle yürüterek, Kürdistan özgürlük hareketi iyice etkisizleştirilerek Kürdistan'ın stratejik konumu ve Kürt toplumunun stratejik gücü, ABD siyasetinin çıkarlarına uygun hale getirilmek istenmiştir.

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik 2003 martından itibaren geliştirdiği bu müdahale, geçen üç yıllık süreç içerisinde önemli sonuçlar yaratmıştır. Her şeyden önce Irak'ta BAAS yönetimi yıkılmış, I. Dünya Savaşı ardından oluşan Ortadoğu siyasi statükosu en merkezi yerinden parçalanmıştır. Yine Filistin hareketi üzerinde geliştirilen müdahaleler radikal milliyetçi yönetimi gerileterek, milliyetçi Filistin güçlerini sistem içerisinde eritecek bir düzeye ulaşmıştır. Suriye üzerinde geliştirilen ekonomik, siyasi baskıyla yönetim içi çelişkiler derinleştirilmiş, Lübnan'da gerçekleşen Refik Hariri suikastına da dayanarak Suriye hem Lübnan'dan çıkartılmış hem de içte yönetim çelişki ve çatışmasını yaşar konuma getirilmiştir. Suriye yönetimi iyice daraltılıp, yoğun bir baskı ve kuşatma altına alınmıştır. Yine başta Ürdün, Suudi ve diğer emirlikler olmak üzere Arap monarşileri, Mısır'dan başlamak üzere Kuzey Afrika'daki Arap devletleri, Amerika'nın BOP'una uygun bir biçimde siyasi reformlar yapmaya zorlanmışlardır. Bu konuda dirençleri iyice azaltılmış, birçok monarşinin seçim yapma, seçime dayalı yönetim kurumları oluşturma yönünde isteksiz ve ağırdan da olsa reform denen adımlar atmaları sağlanmıştır.

Türkiye de bu siyasal gelişmelerden payını almaktadır. Bir yandan AB'ye girişin desteklenmesi biçiminde teşvik edilerek, diğer yandan da hem ekonomik baskı hem de Güney ve Kuzey Kürdistan'daki gelişmeler temelinde zorlanarak daha fazla ABD'ye muhtaç ve daha çok ABD siyasetiyle bütünleşir bir çizgiye belli ölçüde çekilmiştir. Yine 15 Şubat uluslararası komplosu temelinde Önder Apo İmralı sistemi içine alınarak, PKK hareketi zayıflatılmaya, özellikle Güney Kürdistan üzerindeki etkisi engellenmeye çalışılmıştır. Irak müdahalesine dayalı olarak da işbirlikçi, milliyetçi Kürt önderliklerinin ve hareketlerinin gelişip güçlendirilmesi, Güney Kürdistan'da hakim hale getirilerek, tüm Kürdistan parçalarını ve Kürt toplumunu etkiler düzeye getirilmesi sağlanmak istenmiştir.

İran'la yaşanan psikolojik ağırlıklı savaşta ise İran rejiminin toplum üzerindeki etkisi azaltılmak, daha çok Avrupa ve Asya'daki siyasi destekleri zayıflatılmak istenmiştir. Bütün bunların ABD müdahalesiyle gerçekleştiği ve bölge açısından önemli ideolojik ve siyasi değişimi ifade ettiği bir gerçektir. Henüz kalıcı sonuçlar düzeyinde olmasa da ve gelişmelerin nasıl olacağı çok bilinmese de mevcut durum önemlidir.

Ortadoğu'da yaşanan mücadele ABD sistemini ciddi biçimde zorlamaktadır

ABD müdahalesinin bir yönü bu iken diğer yönü de kuşkusuz böyle bir müdahaleyi yürütürken yaşadığı zorluklar, karşılaştığı engeller ve kendisini ciddi biçimde zorlayan çatışma durumudur. Müdahale bölgede önemli siyasi, ideolojik değişiklikler yapmakla birlikte, bunun ABD'de de önemli değişiklikler yapacağa benzemektedir. Çünkü daha şimdiden bölgede yaşanan mücadele mevcut ABD sistemini ciddi biçimde zorlamaktadır. Bu müdahaleyi yürüten Bush yönetimi, onun ideolojik, siyasi yaklaşımları ABD içinde ciddi tartışmalara konu olmakta, özellikle askeri müdahaleye karşı ciddi bir iç toplumsal muhalefet oluşmuş bulunmaktadır.

Diğer yandan Saddam Hüseyin yönetimi yıkılmış, askeri işgal gerçekleşmiş, yine bazı seçimler yapılmış olsa da çatışmalı durum ortadan kaldırılamamış, ABD'nin kayıpları savaş sürecindeki kayıplarını onlarca kat aşan düzeye gelmiştir. Adeta orta yoğunluklu bir savaş içine girmiştir. Yine ABD yeni bir sistem oluşturmada, Irak'ın farklı güçlerini ortak bir anlayışta birleştirmede ciddi zorluklar yaşamaktadır. Anayasa hazırlanmış ve oylamadan geçirilmiş olsa da federasyon, rejimin niteliği, zenginlik kaynaklarının paylaşımı gibi en temel konularda henüz Irak'ın etnik, dini, siyasi güçleri arasında bir uzlaşmaya, dolayısıyla istikrar sağlayıcı bir siyasi sistemin yaratılmasına ulaşılamamıştır. Filistin'de, El Fetih öncülüğündeki radikal milliyetçi akım sistem içine önemli ölçüde çekilse de bu akımın Filistin halkı üzerindeki etkisi azalmış, son seçimleri Hamas'ın büyük bir çoğunlukla kazanmasıyla ABD planlarının istendiği gibi yürümediği ortaya çıkmıştır. Suriye ve Lübnan üzerinde yürütülen operasyonda ABD ciddi zorluklarla karşılaşmaktadır. Her ne kadar Türkiye'nin ABD'yi tümden karşıya alma gibi bir konumu kırılmış olsa da Türkiye içerisinde ABD ile ilişkilere muhalefet eden, daha doğrusu Türkiye'nin ABD stratejisi doğrultusunda Ortadoğu'da siyasi rol oynamasını kaldıramayan bir ideolojik, siyasi durum mevcuttur.

Bütün bunlara bir de Kürdistan özgürlük hareketinin uluslararası komplo temelinde yürütülen imha ve tasfiye amaçlı bütün saldırılara rağmen yaşadığı gelişmeler eklenmiştir. Hareketimizin uluslararası komploya karşı gösterdiği direniş ve Kürt halkının özgürlük ve eşitliğe dayalı demokrasi çizgisindeki yürüyüşü, Ortadoğu halklarını demokratik birlik ve kardeşlik çizgisi temelinde büyük ölçüde etkileyen, yönlendiren, birleştiren gerçeği devam etmektedir. Bunlar gösteriyor ki, ABD müdahalesi bölgedeki ideolojik, siyasi kalıpların kırılmasında önemli bir rol oynadığı gibi, karşılaştığı ciddi sorunlar ve bölgedeki direnç de ABD'nin birçok kalıbını ve dünyayı tümden egemenlik altına alma ruhunu önemli ölçüde kırmaktadır. Bu anlamda ABD'nin müdahaleyi kendi dar istek ve çıkarlarına göre, planladığı biçimde yürütüp, sonuca götürmesinin oldukça zor olduğunu daha şimdiden yaşanan gelişmeler göstermektedir.

ABD'nin üç yıllık müdahale pratiği şu sonucu ortaya çıkarmış bulunmaktadır; ABD, içine girmiş olduğu durumdan geri çekilemez, başlattığı müdahaleyi daha da derinleştirip yayarak başarı kazanmaya çalışmaktan başka adım atamaz bir duruma mahkum olmuştur. Bu anlamda ABD'nin geri çekileceği yönündeki düşüncelerin doğru olmadığı hem pratikte görülmekte hem de ABD yöneticilerince zaten

"ABD politikalarını, bir yandan Kürtleri inkar eden Türkiye politikaları zorlarken, diğer yandan da Kürt toplumu üzerinde hakim olan PKK çizgisi zorlamaktadır. ABD, PKK'yi zayıflatarak bu zorlanmayı aşmak istemekte ve bu da ABD PKK çelişkisini güncel, politik süreç kapsamında öne çıkartmaktadır. PKK'nin yaşadığı yenilenme, değişim, yeniden yapılanma siyaseti ABD'yi bu anlamda daha çok zorlamaktadır."

defalarca ifade edilmektedir. İşin bir yönü bu olmakla birlikte, diğer yön de ABD'nin Ortadoğu müdahalesini başta planladığı gibi engelsiz ve zorluklarla karşılaşmadan istediği gibi yürütmesinin imkansız olduğu gerçeğidir. Bu temelde de 2005 yılı başından itibaren ABD'nin müdahale politikalarında değişiklik yapmaya başladığı, BOP'un içeriğini yaşanan mücadelenin ortaya çıkardığı gerçeklere uygun bir biçimde değiştirmeye ya da doldurmaya çalıştığı görülmektedir. Bunun en belirgin yönü, başta AB devletleri olmak üzere, Asya'nın önemli güçlerini de Ortadoğu müdahalesine katılır ya da destek verir hale getirmek için yeni politikalar oluşturma ve böyle bir diplomatik çalışma içerisine girme durumudur. Bu, ABD'nin kendi cephesinden yaptığı en önemli politik değişikliktir. Özellikle AB'nin desteğinin sağlanmasında hem Suriye hem de İran'a yönelik olarak önemli bir mesafe katetmiştir. En azından Rusya ve diğer Asya ülkeleri karşılıklı tavizler temelinde karşıt ve engelleyici olmaktan çıkarılmaktadır. Hatta giderek bazı konularda birlikte hareket edilir bir çizgiye çekilmektedirler. Bu da Ortadoğu müdahalesinin giderek İsrail ve İngiltere'ye dayalı bir ABD müdahalesi olmaktan çıkıp, dünyanın belli başlı güçlerinin uzlaştığı, ittifak yaptığı bir müdahale durumuna dönüşmesini beraberinde getirmektedir. Aynı zamanda ABD'nin uluslararası alandaki politika değişikliğine benzer biçimde bölgede de politikalar değiştirme, daha çok uzlaşıcı olma, daha fazla müttefik yaratma, daha farklı güçleri BOP içine alma eğiliminde olduğu görülmektedir.

Doğu-Batı çatışması körüklenmektedir

ABD'nin, süreç uzadıkça karşıt gelişmelerin ve yaşadığı zorlukların daha çok artacağını görerek, bölge çapında yürüttüğü müdahaleyi daha çok hızlandırmak istediği görülmektedir. Bu çerçevede Suriye'de yönetim değişikliği yaparak ve Lübnan, Irak, Filistin alanlarında, yani tüm Arap sahasında kendi etkinliğini arttırarak, giderek denetimini kurmasına fırsat veren bir düzeyi yakalamayı, bununla birlikte Türkiye'yi de zorlayıp, bölgesel projesi içerisine çekerek, İran'ı kuşatmaya almayı ve bu temelde İran rejimiyle bir mücadele yaşamayı hesapladığı anlaşılmaktadır. Bunun için de AB ülkelerinin, bölgedeki mücadelenin içine daha çok çekilmesi ve daha fazla ABD politikalarıyla bütünleşmesi gerekmektedir. Öyle anlaşılıyor ki, Danimarka'dan başlatılan ve adına 'karikatür krizi' denilen olay, bu amaçla bazı sermaye odakları tarafından gerçekleştirilen bir provokasyonu ifade etmektedir. Buna dayanarak, Doğu-Batı çatışması daha fazla körüklenmek, AB'nin Ortadoğu'daki çatışmalı süreç içerisine çekilmek istendiği anlaşılmaktadır.

ABD, daha çok Avrupa'yı yanına çekebilse de tüm islam aleminin içine itildiği tahrik durumu ABD karşıtlığını daha çok yaygınlaştırmakta ve radikalleştirmektedir. Bu durumun İran vb güçlerin politikalarına hizmet ettiği, dolayısıyla ABD için zorluklar yarattığı da açığa çıkmaktadır. Aynı zamanda Suriye ve Türkiye'yi kendi projesine katma zorunluluğu, bu konuda ABD'nin buna büyük ihtiyaç duyması ve İran karşısında sonuç alabilmesi için, Kürdistan'ın konumu ve Kürt toplumunun gücü ABD stratejisi açısından daha çok öne çıkmaktadır. Bu noktada da ABD politikalarını bir yandan Kürtleri inkar eden Türkiye politikaları zorlarken, diğer yandan da Kürt toplumu üzerinde hakim olan PKK çizgisi zorlamaktadır. ABD, PKK'yi zayıflatarak bu zorlanmayı aşmak istemekt, bu da ABD-PKK çelişkisini güncel, politik süreç kapsamında öne çıkartmaktadır. PKK'nin yaşadığı yenilenme, değişim, yeniden yapılanma temelindeki siyaseti ABD'yi bu anlamda daha çok zorlamaktadır. Bir yandan Kürt toplumu içerisinde etkin olan PKK'nin zorlayıcılığı, diğer yandan Türkiye'deki şoven, ırkçı, milliyetçi çevrelerin Kürt'ü inkar ve imha etmeyi öngören politikalarındaki ısrarları ABD'yi Türkiye'yle Kürtleri birlikte yürütme, hem Kürtleri hem de Türkiye'yi BOP'un etkin unsurları haline getirme politikasında zorlamaktadır.

ABD'nin Kürt sorununa dayanarak Türkiye'yi sıkıştırmak ve kendisine muhtaç kılarak Ortadoğu projesine katılır hale getirmek istediği anlaşılmaktadır. Türkiye'yi bu çizgiye ne kadar çekebilir? Kuşkusuz bunu gelecek gösterecektir. Türkiye'yi Ortadoğu projesi temelinde başta İran olmak üzere bölgedeki karşıt güçlere karşı kullanabildiği ölçüde, Kürtlerle de uzlaştırmak isteyeceği görülmektedir. Bunlar ABD müdahalesiyle bölge statükoculuğu arasında yaşanan çatışmada Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun durumunu çok daha öne çıkartmaktadır. Bunun giderek daha çok belirginlik kazanacağı, güncel politika üzerinde belirleyici etki yapan güç haline geleceği görülmektedir. Ancak bu gerçekliğe rağmen söz konusu güçler yeni Kürt politikası oluşturmakta, yani bölgede yaşanan çatışmanın Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu öne çıkarma durumuna uygun ve bunu karşılayacak politikaları üretmekte zorlanmaktadırlar. ABD, PKK öncülüğünü aşmada ve Kürdistan'ı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmakta zorlanırken, benzer biçimde inkar ve imha sisteminin statükocu siyasi yapıları da bu politikalarda değişiklik yaratamayarak, mevcut siyasi gelişmeleri karşılayan politik açılımlarda bulunamayıp, gittikçe kendi içine kapanma ve siyasal açıdan daralma durumunu yaşamaktadırlar. Bu biçimde politik açılım yapamamak, eski politik durumda değişikliğe gidememek de bu güçleri kendilerini zorlayan Kürt sorunu karşısında saldırgan olmaya ve Kürt halkı karşısında daha çok düşmanca davranışa götürmektedir. Türkiye, İran ve Suriye yönetimlerinin günümüzde yaşadıkları tamamen budur.

Bölgedeki III. Dünya Savaşı kapsamında yaşanan çatışmanın bu devletleri değişime zorlaması, bunun da gelip esas olarak Kürdistan'da ve Kürt sorununda kilitlenmesi, bu güçleri yeni Kürt politikaları oluşturmaya zorlamaktadır. İnkar ve imhacı yaklaşımla Kürt'ü inkar ederek, buna dayalı bir despotik devlet sistemi yaratarak, Ortadoğu'yu bölüp, parçalayıp halkları birbirine düşman yaptırarak bir yere gidemeyecekleri, bunun artık insanlığın yaşadığı gelişmelere ve günümüzde de dünyada yaşanan gerçeklere uygun düşmeyeceği, değişimin zorunlu olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Bu dayatma karşısında Türkiye özel savaş rejimi gerekli değişimi gösteremedikçe daha fazla daralma, kapanma, dolayısıyla tepkiyle kendi gericiliğinin bedelini Kürt halkına ödetme anlamında Önder Apo'ya, Kürdistan özgürlük hareketine ve Kürt halkına karşı topyekun savaşı başarıya götürmeye çalışan bir çizgide saldırı geliştirmektedir. Her devletin kendi parçasındaki Kürt toplumuna karşı açık bir savaş yürüttüğü, bunun da iyice teşhir olduğu ve mevcut devletleri giderek zorladığı, her parçadaki direnişin diğer parçalardan da destek gördüğü, dolayısıyla PKK ve Önder Apo ile birlikte Kürdistan parçalarındaki direnişin bir ulusal bütünlüğe ulaştığı artık herkesçe daha somut görülebilen bir durum olmaktadır. Bu gerçeklik karşısında mevcut devlet politikalarının daha fazla dayanamayacağı, Kürdistan parçalarında özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişimi karşısında gerileyip, parçalanmakla yüz yüze geleceği açıktır. Böyle bir zorlanma, ya bu rejimlerde bir siyaset değişikliğine adım adım yol açacak ya da öyle anlaşılıyor ki, değişiklik yapamayan rejimler hem Kürt halkının geliştirdiği demokratik direniş hem de dıştan ABD müdahalesinin baskıları karşısında zorlanarak parçalanacak ve aşılacaktır.

PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan özgürlük hareketi, 1990'lı yılların başında ulusal diriliş devrimini gerçekleştirme temelinde yaşadığı büyük gelişmelere rağmen, ortaya çıkan fırsatları ve imkanları yeterince değerlendirememiştir. Buna dayanarak Kürdistan'daki özgürlükçü gelişmeleri tasfiye etmek amacıyla geliştirilen topyekun savaş kapsamındaki saldırılara karşı direnmiş, değerleri koruma gücünü 1990'lı yıllar boyunca göstermiştir. ABD öncülüğünde planlanan ve yürütülen 9 Ekim uluslararası komplosu karşısında önemli bir zorlanmayı yaşasa da hem Önder Apo'nun tarzına dayalı olarak hem de Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt halkının ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** kampanyası çerçevesinde geliştirdikleri direnişin etkisi sonucunda Önder Apo'yu imha, PKK'yi tasfiye etme planı boşa çıkarılmıştır. Önderliğimizin imhasına dayalı olarak geliştirilen PKK'yi tasfiye planının boşa çıktığı, başarısız kaldığı görülünce, bu sefer uluslararası komplo İmralı sistemiyle çürütme politikası uygulayarak ve Kürt sorununu zamana yayarak, bu biçimde PKK'nin dağılması ve parçalanmasını sağlamak istemiştir. Ancak Önderlik, amansız İmralı sürecini, İmralı sistemine dayanarak, Kürdistan özgürlük hareketini tasfiye etmeyi hedefleyen uluslararası komplo saldırısını boşa çıkarma süreci haline dönüştürmüştür.

Önder Apo'ya olumsuz yaklaşımlar karşılığını bulacaktır

İmralı'da 2004 yılına kadar yaşanan tek yanlı saldırıya dayalı ağır işkence ifade eden bu mücadele sonucunda kazanan Önder Apo olmuştur. İmralı sistemine dayalı uygulanan çürütme politikası içerisinde PKK'nin tasfiye olacağı umut ve hesapları, ABD'nin Irak müdahalesine dayalı olarak PKK'ye içten dayatılan provokatif tasfiyeci saldırılar sonuçsuz kalmıştır. Önder Apo, normal bir insanın dayanamayacağı ağır fiziki ve psikolojik işkence altında bile insanüstü bir tutum ve çabayla, gerçekten de iğne ucuyla kuyu kazarcasına yürütülen bir çalışma tarzıyla PKK'nin yenilenmesini, değişimini, yeniden yapılanmasını sağlayacak, uluslararası komployu çözümleyecek, boşa çıkaracak bir ideolojik, politik ve örgütsel çizgiyi ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda komployu düşüncede aşan, boşa çıkaran, parçalayan, yenilgiye uğratan bir gelişmeyi yaratmıştır. Her türlü engellemeye rağmen AİHM yargılama sürecini değerlendirerek, harekete ve halka genelde kamuoyuna ulaştırmayı başarmıştır. Bununla da İmralı sistemini ve orada uygulanan çürütme politikasına dayalı olarak PKK'yi tasfiye etme amacını başarısız kılmış ve boşa çıkarmıştır. Bu anlamda komplonun İmralı sistemine dayalı olarak yaptığı PKK'yi tasfiye hesapları da başarısız kılınmıştır.

Kürdistan özgürlük hareketinin, Önderlik çizgisinde böyle bir pratikleşme sürecine girmesi, Önderlik düşüncelerini örgüte ve eyleme dönüştürmek için seferberlik halinde bir hamle içine girmesi, uluslararası komplocu güçlerde, en başta da Türkiye'nin Kürt inkarı ve imhasını esas alan güçlerinde yoğun bir panik ve telaş ortaya çıkarmıştır. Uluslararası komplocu güçler Kürdistan özgürlük hareketinin yaşadığı bu gelişmede ve başlattığı atılımda kendi politikalarının iflasını görmüşlerdir. Daha önceki süreçlerde bu durumu niye önleyemediklerinin telaşı içinde; yeniden bir hamle ile henüz düşüncede sağlanan gelişmeler örgüte, pratiğe, eyleme yeterince dönüşmemişken, bunu engelleyebilme umuduyla yeni bir saldırı sürecini başlatmışlardır. Topyekun savaş konsepti olarak Türkiye yönetiminin planladığı ve 2005 yılında uygulamaya koyduğu saldırı konsepti esas olarak bunu ifade etmektedir. Önderliği imha ederek veya çürüterek PKK'yi tasfiye edeceklerini umut edenler bunun gerçekleşmediğini, tersine PKK'nin uluslararası komployu çözümleyerek, onu yenilgiye uğratacak bir mücadele süreci içine girdiğini ve bunu yeni bir atılım temelinde geliştirdiğini görünce, bu gelişmeyi engelleyebilmek, en azından zayıflatabilmek, darbeleyebilmek için her türlü savaş kuralını da dıştalayan, geçmişin kirli savaş gerçeğini yeniden uygulamaya koymayı hedefleyen bir saldırıyı ideolojik, siyasi, diplomatik, askeri ve örgütsel alanda başlatmışlardır. Bu temelde Önderliğimiz üzerindeki işkenceyi daha da ağırlaştıran, fiziki ve psikolojik baskıyı had safhaya vardıran yeni bir imha sürecini gündeme getirmişlerdir. Buna bağlı olarak gerillaya karşı imha amaçlı operasyonlar, harekete karşı her türlü gerici ittifak ve saldırılar, halka karşı JİTEM'i, kontrgerillayı devreye koyan, açık polis saldırılarını gündemleştiren, kirli savaşın bütün yöntemlerini harekete geçiren ve bu temelde kitle hareketini pasifize etmeyi amaçlayan bir saldırıyı devreye koymuşlardır. Başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, Kürdistan'ın tüm parçalarında ve yurtdışında yaşanan ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çatışma bu temelde gelişmektedir ve 2005 yılı bu anlamda kapsamlı bir çatışmaya sahne olmuştur.

Komplocu güçlerin topyekun savaş konsepti temelinde geliştirdikleri bu saldırıları boşa çıkarmak, 1 Haziran Atılımı'nı her alanda geliştirip, örgüte ve eyleme dönüştürmek, bu temelde Özgürlük hareketinin yeniden yapılanmasını sağlayarak, KKK sistemini bütün parçalarda ve yurtdışında örgütleyerek, demokratik serhildanı bütün parçalarda ve yurtdışında, alanların özgünlüğüne uygun ilerleterek hem topyekun savaş konseptine dayalı saldırıları boşa çıkarmak hem de Kürt sorununun demokratik çözümünü Önder Apo'nun özgürleştirilmesi temelinde sağlamak, içinde bulunduğumuz dönem mücadelesinin en temel görevi ve hedefi olmaktadır. Uluslararası komplonun 8. yılında, yani 2006 yılında, PKK öncülüğündeki özgürlük ve demokrasi hareketimizin temel hedefleri ve yürüttüğü mücadele gerçekliği budur. Bu mücadeleyi başarıya götürmek için, Kuzey Kürdistan'da başta gençlik ve kadın hareketinin örgütlendirilmesi temelinde demokratik konfederalizmin tüm emekçi halkı içine alacak şekilde örgütlendirilmesi, öz savunma bilinci ve örgütlülüğünün geliştirilmesi, işleyen ve etkili olan bir koordinasyona kavuşturulması, halkın demokratik serhildanının ***"Önderliğe özgürlük ve Kürt sorununa demokratik çözüm"*** çizgisinde günlük olarak çok değişik yöntemlerle etkili biçimde geliştirilmesi; Önderliğimize, hareketimize ve halkımıza karşı yöneltilen imhacı saldırılar karşısında bu değerleri savunmak üzere meşru savunma savaşının gerektiği kadar uygulanması görevi vardır.

Ayrıca gelişen sürecin gittikçe artan önemi ve hassas bir düzeye gelen mücadele süreciyle beraber Önderliğimizin imha sürecine tabi tutulması gerçeği karşısında her türlü fedai eylemi yapabilecek, ideolojik ve felsefi açıdan gerçek anlamda partiyi yaşayan, Apocu militan düzeyi yaşamsal olarak pratikleştiren, dönem görevlerine cevap olma temelinde eylemsel süreçte öncülük yapabilecek bir ***'Ölümsüzler Taburu'nun*** özel kuvvetler bünyesinde örgütlendirilmesini öngören karar onaylanmıştır. Özellikle Önderliğin durumuna göre eylemsel pozisyona girebilecek, her an göreve hazır bir güç olarak örgütlendirilmesi artık bir zorunluluk ve gerekliliktir. Eylemsel güç ve kabiliyeti gelişkin olan bu birliğin, esas olarak Apocu felsefe ve ideolojik yanı ön planda olan bir perspektifle örgütlendirilerek, ***Şehit Viyan'ın*** fedai ruhunu daha doğru bir çizgide pratikleştirebilecek bir birlik olması öngörülmüştür.

Yine Batı Kürdistan'da halkın demokratik konfederal örgütlülüğünü geliştirmek, bu temelde hem Suriye'de yaşanacak olası siyasi gelişmeler karşısında demokratik bir Suriye'nin ve Kürt sorununa demokratik çözümün gerçekleşmesi için hazırlıklı bir siyasi güç haline gelmek hem de olası saldırı tehditlerine karşı halkın öz savunma gücünü ortaya çıkarmak gereklidir.

Doğu Kürdistan'da da benzer biçimde bir yandan demokratik konfederalizm sistemi temelinde demokratik halk örgütlülüğünü her alanda geliştirirken, diğer yandan halkın demokratik eylemliliğini yükseltmek, saldırılar karşısında meşru savunma çizgisinde bir duruş sergilemek ve bu temelde mücadeleyi geliştirmek en temel görev olmaktadır.

Güney Kürdistan'da ise hem uluslararası komplocu güçlerin olası oyunlarını bozacak bir tutumun hem de halkı demokratik ve özgürlükçü bilinç temelinde eğitip, mevcut egemen güçlerin gerici, antidemokratik uygulamalarına karşı demokrasi mücadelesini yükseltecekleri bir bilinç içine çekmeyi hedefleyen bir ideolojik mücadelenin ve bu temelde bir örgütlenmenin geliştirilmesi önemli bir görev olmaktadır.

Yine hareketimizin hem Avrupa hem de BDT alanında halkın demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlülüğünü sağlama, topyekun savaşa karşı Kürt halkının geliştirdiği demokratik serhildanı o alanlarda da yükseltme ve dış dünyada Kürt halkının ve özgürlük mücadelesinin temsilciliğini yapacak, Kürt halkının dostlarını artıracak, ilişkilerini geliştirecek doğru çizgide bir diplomasi faaliyetini geliştirme görev ve sorumlulukları vardır.

Bütün parçalarda buna uygun bir planlama dahilinde doğru ve örgütlü öncülüklere dayalı olarak bu görevler yerine getirilir, örgütlenme ve eylem 2006 yılında seferberlik ruhuyla geliştirilip yükseltilirse, uluslararası komplonun 8. yılında İmralı sisteminin paramparça edilmesi, topyekun savaş konseptinin yenilgiye uğratılması, dolayısıyla hem Önder Apo'nun özgürlüğü hem de Kürt sorununun demokratik çözümünde yeni bir siyasi sürecin ortaya çıkarılması sağlanabilecektir.

"Komplocu güçlerin topyekün savaş konsepti temelinde geliştirdikleri saldırıları boşa çıkarmak, 1 Haziran atılımını her alanda geliştirip, örgüte ve eyleme dönüştürmek, bu temelde Özgürlük hareketinin yeniden yapılanmasını sağlayarak, Kürt sorununun demokratik çözümünü Önder Apo'nun özgürleştirilmesi temelinde sağlamak, içinde bulunduğumuz dönem mücadelesinin en temel görevi ve hedefi olmaktadır."

Hareket olarak bugünü anlayan geleceği gören bir düzeye ulaştık

Değerli yoldaşlar

Parti Meclisi Toplantımız siyasi duruma ilişkin yaptığı kapsamlı çözümlemelerle birlikte, hareketimizin yürüttüğü teorik çalışma ve ideolojik mücadele düzeyini de tüm yönleriyle ele alıp değerlendirmeye tabi tutmuş, bu alanlarda yaşanan eksiklikleri tespit etmiş ve kapsamlı bir çalışma planını ortaya çıkarmıştır. Bu noktada öncelikle hareketimizin gelinen noktada bir ideolojik sorununun bulunmadığını, Önder Apo'nun kaleme aldığı savunmalar çerçevesinde geliştirdiği çok kapsamlı teorik çözümlemelerin günümüzü çözümlemede ve geleceği aydınlatmada kapsamlı ve derin içerikli olduğu, ideolojik aydınlanmanın bu anlamda tamamen sağlanmış bulunduğu, bu temelde hareketimizin 1990'lı yılların ortalarından sonra yaşadığı ideolojik sorunları tümüyle aştığı, demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde "bugünü anlayan ve geleceği gören" bir düzeye ulaştığı tespitini yapmıştır. Esas sorunun ise bu kapsamlı ve derinlikli ideolojik düzeyin kadro yapımıza özümsetilmesi, halkımıza taşırılması ve uluslararası kamuoyuna yansıtılması sorunu olduğunu belirlemiştir. Bu anlamda da sorunumuzun ideolojik tespitler yapma, ilkeler geliştirme değil, Önder Apo'nun tüm insanlık için bugünü ve geleceği çözümleyen aydınlatıcı düşüncelerini hareketimize, halkımıza ve kamuoyuna taşıracak uygun teorik çalışmalar yapma, propaganda ajitasyon faaliyetlerini bu temelde geliştirme ve ideolojik mücadele yürütme sorunu olarak tespit etmiştir.

Bu biçimde sorunu ortaya koyarak çözümü de bu sorunların karşılanması noktasında aramıştır. Bu anlamda mevcut AİHM savunmalarıyla hareketimizin ulaştığı ideolojik düzeyin Özgürlük hareketi tarihinde ulaşılan en kapsamlı ve aydınlatıcı teorik çözümleme düzeyi olduğu açıktır. Özgürlük hareketinin en güçlü, en donanımlı çağını yaşadığı; insanlık hiyerarşik devletçi toplum sisteminin birçok alanda yaşadığı derin toplumsal bunalımın etkisi altında yoğun bir düşünce karmaşası, muğlaklığı, çarpıklığı ve savrulmayı yaşarken, adeta ruhen ve fikren bir bunalım içinde olurken, Önder Apo'nun aydınlatıcı gerçeğine dayalı olarak hareketimiz ve onun yönlendirdiği Kürt halkının düşünsel bakımdan oldukça net, aydınlık ve açık bir durumu yaşamasının gelecek açısından hareketimiz ve halkımız için önemli bir güç kaynağı olduğunu belirlemiştir.

İdeolojik saldırılara karşı güçlü bir duruş içerisinde olmalıyız

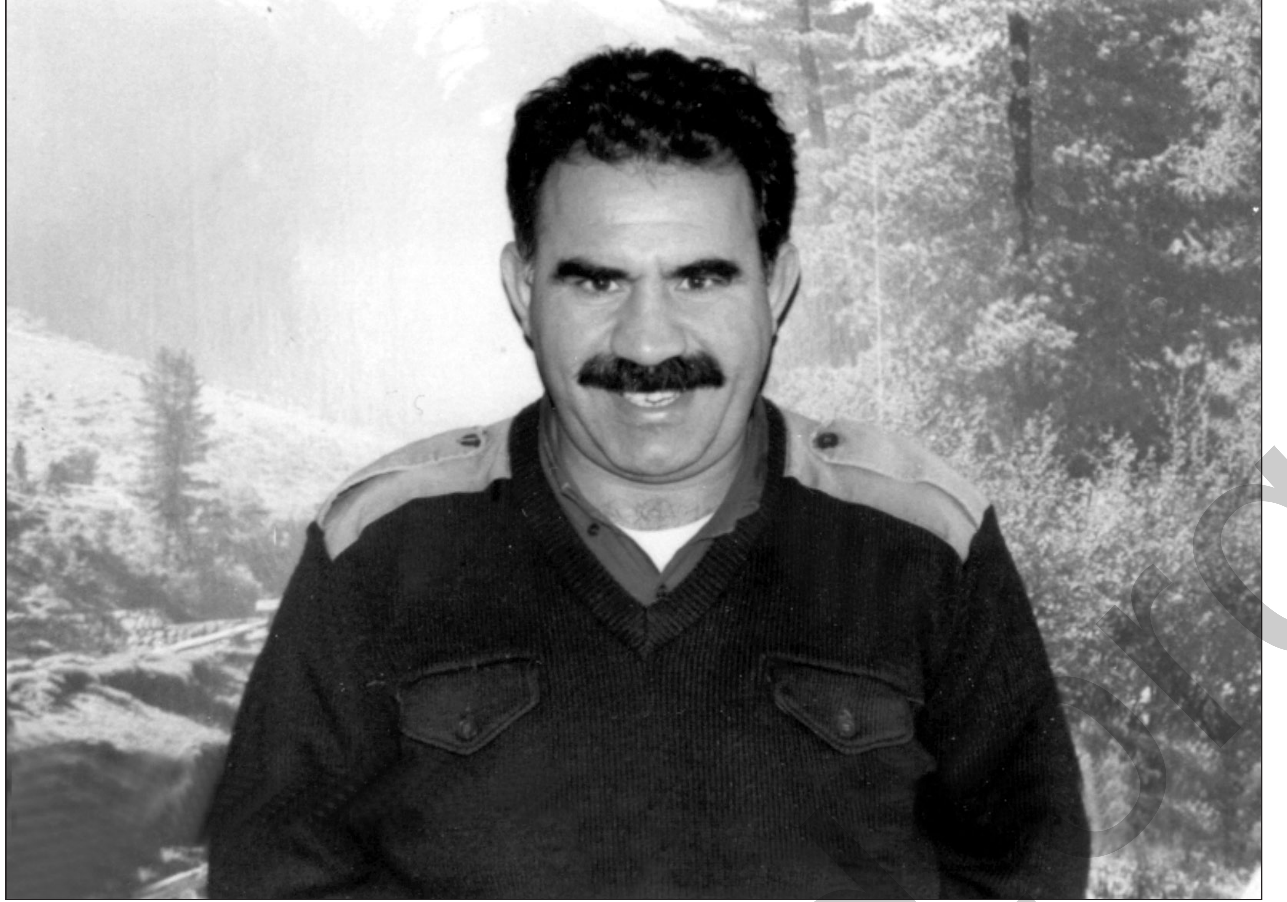
Bilimsel ölçülere dayanan, diyalektik bilimini en etkili biçimde kullanan, bilimi ve felsefeyi birleştirerek insanlık sorunlarını çözmeyi içeren bu zengin teorik, ideolojik düzeyin harekete, halka ve insanlığa yansıtılması görevinin günümüzün en önemli parti görevi olduğunu; teorik, ideolojik gelişmenin yüksek düzeyine denk bir propaganda ajitasyon çalışmasının ve ideolojik mücadelenin yürütülmesi gerektiğini, bu çerçevede tespit etmiştir. Bu anlamda teorik çalışmaların geliştirilmesi, Önderliğimizin çözümlediği ve sistemleştirdiği yeni paradigmanın çok yönlü anlaşılmasını sağlayacak materyallerin ortaya çıkarılması için kapsamlı akademik çalışmalar yürütülmesi gerektiği üzerinde durulmuştur. Bu yönlü yürütülen çalışmalar, Sosyal Bilimler Akademilerini örgütlemede atılan adımlar ve ulaşılan düzey değerlendirilerek, bu konularda zayıf kalındığı, yavaş hareket edildiği ve mevcut düzeyin yetersiz olduğu sonucuna varılıp, bunların daha çok ve hızlı biçimde geliştirilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Bu temelde ajitasyon ve propaganda çalışmalarının daha etkili gelişebileceğini, yine ideolojik mücadelenin her alanda etkili bir biçimde yürütülebileceğini değerlendirmiştir. Özellikle devletçi toplum sisteminin geçmişten kalan milliyetçi ve dinci ideolojilerinin, yine günümüzde küresel sermaye sisteminin geliştirdiği insanlığı özünden boşaltan, ideolojisizleştirmeyi esas alan, bu temelde de devletçi sistemin kulu, kölesi, hizmetçisi haline getirmeyi hedefleyen, iradesiz, bilinçsiz, örgütsüz, üretimsiz bir insan ve toplum yaratmayı öngören ideolojik kültürel saldırılarına karşı, insanlığın doğal komünal toplumdan gelen ve günümüzde kapsamlı bir özgürlük ve demokrasi bilinci halini alan kültür düzeyinin geliştirilmesi, savunulması, sahiplenilmesi gerektiğini tespit etmiştir. Bu konuda hem hareketimizin içine kadar etki eden ve sistemin ideolojik kültürel yansıması olan popüler kültüre karşı durmaktan tutalım, Kürt halkını her türlü dejenerasyona uğratmayı hedefleyen resmi ideolojik saldırılara karşı mücadele etmeyi, yine tüm insanlık üzerinde oynanan bu büyük oyun karşısında insanlığı bilinçlendiren, aydınlatan, savunan, sahiplenen bir duruşun sergilenmesi gerektiğini, bunun hareketimizin en temel görevi, Önder Apo'nun geliştirdiği düşüncelere uygun yaşam ve çalışmanın da en somut ifadesi olduğunu belirlemiştir.

Bunları etkili bir biçimde yapacak alan olarak da basın yayın alanının durumunu değerlendirmiştir. Basın yayın alanında özellikle kadrosal, örgütsel düzeyde varolan ve ideolojik çizgiyle uyumlu olmayan duruşların hiç zaman kaybedilmeden yoğun bir eğitim ve ideolojik mücadeleyle aşılması, basın yayın hareketimizin çizgi gereklerine uygun bir kadro ve örgüt yapısına kavuşturulması gerektiğini tespit etmiştir. Tabanda genişlemenin ancak üstte parti ideolojisiyle ve örgüt çizgisiyle tamamen bütünleşmiş bir kadro ve örgütsel duruşun varolmasıyla mümkün olacağını, bu anlamda da kadrosal, yönetimsel alanda partinin ideolojik, örgütsel ölçülerinin tamamen hakim kılınması gerektiğini değerlendirmiştir.

Yine yayın politikamızın yeni Önderlik paradigmasına uygun olarak, gelişmeleri hem yeterince karşılayacak hem de doğru yansıtacak bir temelde yürütülmesini ve yönetilmesini gerekli görmüştür. Bu konuda varolan yetersizlikleri, hataları eleştirmiş, bunun pratikte yol açtığı zarar verici sonuçları, yine hareketin ve halkın doğru ve yeterli bilinç almasında yarattığı sakıncalı, zarar verici etkileri değerlendirerek yayın politikasının doğru özümsenmesi ve anı anına bütün yayın organlarının kendi çerçevesine uygun olarak doğru ve etkileyici bir üslupla yedirilip verilmesini, bu temelde basın yayın alanında gerekli iletişimin, diyalogun, bütünlüğün, dayanışmanın sağlanmasını gerekli görmüştür. Apocu teori ve ideolojinin propagandasının etkili bir biçimde yapılmasının böyle bir basın yayın çalışmasıyla mümkün olacağını, örgüt ve eylemin gelişmesinin de tamamen bu anlamdaki propaganda ve ajitasyon çalışmalarının gücüne bağlı olduğunu belirlemiştir.

Benzer bir biçimde sanat ve edebiyat çalışmalarımızın düzeyinin geliştirilmesini, özellikle küresel sermaye sisteminin insanı zehirleyen kültür sanat, edebiyat alanındaki saldırıları karşısında kadro ve halkımızda bir duyarlılık oluşturmayı, halkımızın ve özgürlük mücadelemizin yüce değerlerini işleyen, geliştiren, Kürt insanı ve toplumuna yeni bir kimlik ve kişilik kazandıracak bir çalışmayı gerçekleştiren bir sanat edebiyat çalışmasına gerek olduğunu belirlemiştir. Bu noktada hem yetersizlikleri eleştirmiş hem de sanat, edebiyat alanına dayatılan, sistemin etkilerini taşıyan bireyci, bencil, halk ve mücadele değerlerimizden uzak, tamamen sistem etkilerini taşıyan kültürel saldırılar karşısında da doğru bir sanat, edebiyat politikasının esas alınmasını, her şeyden önce bunun kadrosunun yetiştirilmesini, örgütlenmesinin sağlanmasını, bu temelde de Kürt insanının ve toplumunun duygu dünyasını tamamen insanlık değerleriyle, Kürt halk değerlerinin özüyle, Önderlik ve mücadele değerlerimizle yoğuran ve yeniden yaratan bir kültür ve sanat çalışmasının yaygın ve etkin bir düzeyde geliştirilmesini ertelenemez bir görev olarak tespit etmiştir. Bunun için belki de çoktan geliştirilmesi gereken sanat eleştirmenliğinin geciktirilmeden geliştirilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Önümüzdeki süreçte teorik çalışma ve ideolojik mücadele alanında, yine basın yayın, sanat ve edebiyat alanlarında ne tür pratik, örgütsel çalışmaların yürütülmesi gerektiği konusunda yeni kararlar almış, kapsamlı çalışma planları ortaya çıkararak parti hareketimizin ideolojik alanını oluşturan bu alanın önüne, önümüzdeki dönem açısından hamlesel düzeyde çalışma yapmayı gerektiren görevler koymuştur.

Değerli yoldaşlar

Parti Meclisi Toplantımız, Özgürlük hareketimizin genel örgütsel durumu ve kadrosal duruşu açısından da kapsamlı değerlendirmelerde bulunmuştur. Her şeyden önce, Önderliğimizin yeni paradigması temelinde hareketimizin yaşadığı örgütsel toparlanma ve yeniden yapılanma çalışmalarının 2005 yılında attığı adımları, sağladığı gelişmeleri değerlendirmiş ve bunun provokatif tasfiyeci dayatmalar karşısında Önderlik çizgisinin zaferini ifade eden ve tarihsel değerde olan, halkımız için geleceğin güvencesini oluşturan ciddi ve büyük bir gelişme olduğunu vurgulamıştır.

Özellikle provokatif tasfiyeci dayatmaların ortaya çıkardığı saptırma ve savrulmaların etkisiz kılınmasının, tasfiyeciliğin tasfiye edilmesinin hareketimizin hamlesel düzeyde mücadele edecek bir gelişmeyi yaşamasının tarihi önemini değerlendirmiştir. Esasta böyle bir örgütsel toparlanma ve bu temelde kitleleri örgütleyecek, hareketi büyütecek bir örgütsel çalışma sürecine girilmiş olsa da bunun önünde çeşitli zayıflıkların, engellerin varolduğunu da tespit etmiştir. Bu bakımdan özellikle hala parçalı, özerk duruşun tümden aşılamamasının olumsuz etkilerini değerlendirmiş, yine bazı alanlarda yaşanan örgütsel şişkinlik denilen işlevsiz duruşların zarar verici olduğunu, bunların hareketimizin enerjisini, gücünü, çizgi temelinde pratikleşmesini engellediğini, zayıflattığını ve mutlaka aşılması gerektiğini değerlendirmiştir.

Bu tutum ve duruşlarda demokratik konfederalizm sistemini yanlış anlama, kendi çalışma sahasını özerkleştirme olarak görme, sistemin işleyişine bir anlamda güvensizlik özelliği taşıyan ve dolayısıyla eskinin bir yerde özlemini ifade eden yetersizliklere kadar vardırma yaklaşımları da etkili olmaktadır. Toplantımız, bu yaklaşımları yeni paradigmanın örgütsel sisteminin oturtulma sürecinde ortaya çıkan sorunlar karşısında zayıf, ikircikli, ürkek duruş olarak değerlendirip, mahkum etmiştir. Bu temelde her türden parçalı, işlevsiz, yeni paradigmanın örgütsel yapısını yaratmada yeterince ısrarlı olmayan duruşları eleştirerek, 1 Haziran Atılımı'nın 2006 yılında ideolojik, siyasi, meşru savunma alanlarında gelişen kapsamlı mücadelelerle birlikte esas olarak da demokratik konfederalizmin inşa edilmesinde bir örgütsel hamle yılına dönüştürülmesi gerektiğini belirtmiştir. Bu temelde de 2005 yılının, yaratılan örgütsel yeniden yapılanmanın içini dolduracak, ete kemiğe büründürecek, tabandan halk örgütlülüğünü geliştirecek kapsamlı bir örgütsel çalışma yılı olduğunu tespit edip, bu temelde yeni bir örgütsel çalışma planı ortaya çıkarmıştır.

Yeni paradigmamız iyi özümsenmelidir

Demokratik konfederalizmin köyde, mahallede, sokakta, şehirde, Kürdistan'ın tüm parçalarında ve yurtdışında halkın tüm kesimlerine dayalı olarak tabandan komün, özgür yurttaş meclisleri biçiminde geliştirilmesini, Kürt halkının kadın erkek, yediden yetmişe hepsinin demokratik örgütlülük içine alınmasını ifade eden örgütsel çalışmanın başarılmasında, her şeyden önce bu çalışmayı yürütecek öncü kadrolara ihtiyaç duyulduğunu, dolayısıyla da diğer alanlardaki mücadelelerde olduğu gibi örgütsel çalışmada da başarının öncü kadro duruşuna bağlı olduğunu değerlendirmiş ve bu temelde kadrolar sorununu ve kadro politikasını çok yönlü ele alıp değerlendirmeye tabi tutmuştur.

Bir yandan yönetimlerimizin ideolojik örgütsel yaklaşımdan uzak, daha çok idareci, fazla rol biçmeyen, ideolojik mücadele içermeyen, sorun çözmekte etkisiz kalan, kolektif karar gücünü geliştirmeyen tutumlarını eleştirip mahkum ederken; esas olarak da kadroların partileşme karşısındaki yetersiz, etkisiz duruşları ve yaşadıkları sorunları çok yönlü değerlendirerek partileşmeye ters düşen, parti dışı olan tüm anlayış ve tutumları çözümlemiş, mahkum etmiştir.

Toplantımız yeniden PKK'lileşme karşısında kadroların yaşadığı sorunların birkaç kaynaktan ileri geldiğini değerlendirmiştir. Bunlardan biri geçmişten beri yaşanan, daha çok toplumsal özelliklere dayalı olarak gelişen, sistem etkileri olarak hareketimizin içine yansıyan ve aşılamayan, çizgi gereklerine uygun, yeterli ve doğru partileşemeyen, örgütsel yaşamda memurculuk ve çetecilik biçiminde geçmiş mücadele tarihinde ortaya çıkan eğilimlerin yansımasıdır. I. ve II. partileşme hamlelerini zayıflatan, zorlayan, zarara uğratan bu eğilimlerin günümüzde de etkisini sürdürdüğünü, tümden aşılamadığını; yeni paradigmanın bu eğilimlerin aşılması için çok daha elverişli bir ideolojik zemin oluşturmasına rağmen bunun yeterince özümsenmemesinden dolayı bu hatalı, hiyerarşik devletçi toplum sistemini yansıtan eğilimlerin partileşme çalışmalarında zorlayıcı olduğunu, bir kadro hastalığı biçiminde kendini yeniden ortaya koyduğunu değerlendirmiştir.

İkincisi, eskinin etkileriyle birlikte yeni paradigmanın yeterince özümsenememesi, hatta bazı açılardan benimsenmemesinin de yeniden partileşme çalışmaları önünde temel bir engel kaynağı olduğunu değerlendirmiştir. Önderliğimiz ***"Üçüncü Doğuş"*** adını verdiği Önderliksel yenilenme sürecinde tepeden tırnağa bir gelişmeyi yaşadığını, felsefi, ideolojik bakımdan köklü bir yenilenmeyi geliştirdiğini, kapsamlı bir özeleştirel yaklaşım çerçevesinde devlet odaklı, iktidar amaçlı, savaş endeksli parti olma durumunu çözümleyip, aşarak tamamen demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü bir toplum paradigmasına uygun bir partileşmenin geliştirilmesi gerektiğini, bunlara bağlı olarak da sosyalist harekette bir paradigma değişikliğini ortaya çıkardığını belirtmiştir. Önderliksel gelişme böyle olmasına rağmen, bunun kadrolar tarafından da aynı düzeyde özümsendiği, içselleştirildiği, güçlü bir paradigma değişiminin yaşandığı ve yeni Apocu sosyalist paradigmanın özümsendiği söylenemez. Bu konuda bilinç ve eğitim zayıflıkları yaşanmaktadır. Derin ideolojik örgütsel sorunlara çözüm geliştirme, bilinç edinme, kendini eğitme çalışmaları karşısında yeterli olmayan bir kadrosal duruş vardır. Bundan da öteye beş bin yıllık devletçi zihniyetin günümüz insanı üzerinde çok yoğun bir etkisi yaşanmaktadır. Dolayısıyla paradigma değişimi sadece bilinçlenme açısından değil, yeterince benimsenip benimsenmeme açısından da zorlanmaktadır. Yani yeni paradigmayı, hiyerarşik devletçi sistemin derin ruhsal, zihinsel etkisinde olma sonucu benimsememe, onu isteksiz ele alma, zayıf yaklaşma durum ve tutumları gözükmektedir.

Üçüncü kaynak olarak da provokatif tasfiyeci eğilimin etkilerinin şu veya bu düzeyde devam etmesini gösterebiliriz. Her ne kadar dayatılan provokatif tasfiyeci eğilim tasfiye edilmiş, dolayısıyla hareketimiz Apocu çizgide bir toparlanmayı ve yeniden yapılanmayı yaşamışsa da bilinç ve davranış düzeyinde provokatif tasfiyeci eğilimin çok yönlü çarpıtıcı, savurucu, muğlaklaştırıcı, gevşetici etkileri kadroların düşünce ve davranışlarında belli düzeylerde varlığını sürdürmektedir. Belli zararlar vermiş olsa da Özgürlük hareketimiz bu eğilimden kendini kurtararak, Önderlik çizgisinde yeniden toparlanma ve örgütsel yapılanmayı sağlamış, yeni bir stratejik mücadele dönemine girmiştir. Ama provokasyon ve tasfiyeciliğin olumsuz etkileri tümden aşılmamıştır. Etkileri sadece biçimsel olarak örgüt yapısında ve disiplinindeki çarpıtmalar biçiminde ortaya çıkmamaktadır. Tümüyle kadronun bilincini, hatta ruh ve duygu dünyasını, ölçülerini, davranışını neredeyse alışkanlıklarını bile değiştirmiştir. Bilindiği gibi provokatif dayatma tam bir

"Viyan arkadaşın kadro ve partileşme üzerinde sürdürdüğü yoğunlaşmalarını son derece sade, bir o kadar da derin ve çarpıcı ortaya koymuştur. PKK'li olmak isteyen bizler için büyük bir hazine değerinde olan bu manifestoyu doğru kavramak ve kişiliklerimizde somutlaştırmak gerekmektedir. Dolayısıyla nasıl ki Haki, Kemal, Agit, Beritan ve Zilanlar izlenerek bugünlere gelindiyse, Viyan ve Serdar yoldaşlar da izlenerek, partileşmenin gerekleri yapılacak ve bu temelde zafere ulaşılacaktır"

◆

inkarcılık biçiminde geliştirilmiş, kadronun kendini yenileme, değiştirme, yeniden yapılanmada yaşadığı zayıflıkların ortaya çıkardığı boşluğun etkisinden de faydalanılarak tam bir muğlaklaştırma, çarpıtma, ölçüleri ters yüz etme, bir insanlık hareketi olan ve Kürt halkını özgürlük yürüyüşüne kaldıran PKK hareketinin her şeyini reddedilir ve kötülenir kılma yaşanmıştır. Bunun çok derin etkilerinin olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Bu sadece provokatörlerin gücünden, etkisinden ileri gelmemektedir. Onların dayanaklarının ölçülerinin, anlayışlarının devletçi sistemi temsil etmesinden ve dolayısıyla da kadroların içinden çıktığı sistemi ifade ettiği için, geçmiş yaşamın da belli etkilerinin kadrolar üzerinde bulunmasından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla eskiye dönme, savrulma, yeniden eski ölçülere kayma, kısmen çeşitli biçimlerde cilalanarak, ama özünde eskiyi esas alma çok yaygın ve hızlı bir biçimde gelişebilmiştir.

Buna karşı başta Önder Apo'nun ***"Bir Halkı Savunmak"*** kitabı temelinde geliştirdiği kapsamlı eleştiriler, bu eğilimleri mahkum edip aşılmasını sağlamışsa ve yine iki yıldır hareketimizin çok çeşitli biçimlerde yürüttüğü eğitsel faaliyetler, örgüt çalışmaları, tartışma ve ideolojik mücadele durumu esas olarak provokasyonun örgüt yapımıza zarar vermesini önlemişse de yine de kadrolar üzerindeki etkisini tümden silememiştir. Hala o etkiler günümüzde kadro sorunları, kadronun partileşmesinin önündeki engeller olarak ortaya çıkabilmektedir.

Tüm bu kaynaklardan ortaya çıkan ve kadronun partileşmesini zayıflatan yetersizlikler olarak önemli oranda bir yüzeysellik ve darlık yaşanmaktadır. Bazı kadrolarda bu sorunlar pratik yapan, ama düşünsel gelişme karşısında yüzeysel ve dar kalan, bazılarındaysa pratik karşısında dar, kendini geri çeken, işlevsiz kılan bir biçimde yaşanmaktadır. Diğer yandan iddia zayıflıkları bulunmaktadır. Hareketin başarısına duyulan yüksek inançla, yeni dönem görevlerini tam bir kararlılık, netlik ve iddia ile üstlenmede zayıflıklar görülebilmektedir. Diğer yandan yeterlilik hastalığı kendini göstermektedir. Adeta kendinde gelişmeyi donduran, varolan düzeyi yeterli gören, kendini daha fazla eğitmeyen, değiştirmeyen, sorunları Önderlik ve parti ölçüleriyle deği,l kendi ölçüleriyle ele alan ve eleştiri özeleştiriye açık olmayan bir durum ortaya çıkmaktadır. Bu durum ortama kendiliğinden bir eleştirisizliği ve uzlaşmayı dayatmaktadır. Esas olarak partiye doğru katılım sorunu yaşanmaktadır. ***Kemal Pir*** ve ***Beritan*** çizgisinde bir militan katılım düzeyini esas almama, bu katılımın içerdiği iddiayı, iradeyi, kararlılığı, girişkenliği, sorumluluğu gösterememe vardır. Daha çok memurcu zihniyet diyebileceğimiz eğilimin etkileri günümüzde kadro katılımında çok yaygın olarak yaşanmaktadır. Adeta en az ile yetinme, görevini kendi belirleme, ne yaparsa olduğu gibi kabul edilmesini isteme, kendini çok yormama, tüm görevlere açık tutmama, başarıyı esas almama tutumları görülmektedir. Ortamımızdan kopup gitmemeyi, kaçmamayı ve ortamda namus belasına kalmayı yeterli görme ve bunu bir meziyetmiş gibi ele alma ve hareketin de bunu böyle kabul etmesini isteme yaşanmaktadır. Kaynağını bireycilikten ve bencillikten alan bu yaklaşım, kendine görelik, düşünce ve davranışta kendini esas alma, örgüt yerine kendini koyma, dolayısıyla da doğrular olarak hep kendini ele alma, kabul etme, örgütün de böyle kabul etmesini isteme durumları çok yaygınca yaşanmakta ve bütün bu yaklaşımlar neredeyse artık normalleşmektedir. En tehlikeli durum da bunların normal görülme eğiliminin açığa çıkmasıdır. Neden tehlikeli? Çünkü bu yaklaşım bir mücadelesizliği de beraberinde getirmektedir. Bu duruşların örgüt geliştirmediği, örgütü reddetmek anlamına geldiği açıktır.

PKK'nin kadro ölçüleri aşındırılmaktadır

Partileşmek, partiye yeniden katılmak, demokratik örgüt sistemi içinde kadro düzeyinde yer almak istenirken bu kadar kendini beğenmek, kendine görelik, kendine sevdalılık etkisinde abartılı anormal ve ters bir durum olmaktadır. Örgütle çelişen ve reddeden bir tutumla örgüt geliştirilemez.

Diğer bir yanlış kadro duruşu ise yeterince pratikleşmeme biçiminde ortaya çıkmaktadır. İşlevsizlik çok fazla olmasına rağmen, bundan ciddi bir biçimde rahatsızlık duyulmamaktadır. Adeta hiç iş yapmadan ya da en az randımanla çalışarak örgüt içinde yaşanabileceği, hatta başarılı sayılabileceği sanılmaktadır. Buna rağmen gözükara bir hak arayıcılığı da yaşanmaktadır. Örgüt 1 Haziran Atılımını mı başlatmış, iki yıldır meşru savunma savaşı mı var, kan mı döküyoruz, yüzlerce şehit mi vermişiz, halk gece gündüz serhildanda, zindanda, bütün imkanlarını tüketiyor, harekete veriyor; Önderlik yedi yıldır hiçbir insanın maruz kalmadığı işkence, imha tehdidi altında yaşıyor, aynı zamanda da günlük ruhsal düşünsel gıdamızı da üretiyor; işte bunları hiç görmeyen, dikkate almayan, çok sıradan bir süreçteymişiz gibi, yine Özgürlük hareketi sıradan bir yaşam ortamıymış gibi davranan, dolayısıyla örgütün gereklerini, onun çizgisinin gerektirdiği görev ve sorumlulukların gereğini pratikte yerine getirmeyen, kendini yaşatan, bireysel yaşam arayışı içinde olan, hep kendini kollayan tutum ve eğilimler birçok alanda kendini göstermektedir. Bunlar özünde bireyci, toplumsallaşmayan, halklaşmayan orta kesimlerin iktidarcı sınıf eğilimlerini ifade etmektedirler. Dolayısıyla kendilerini ele alışları da yanılgılarla doludur. Kendilerini Önderlik ve şehitlerimizin tutum ve özelliklerine göre değil de yanında, çevresinde gördüklerine göre değerlendirme, sanki onlar için özgürlük hareketine katılmış gibi yaklaşma, onlara göre değerlendirme yaklaşımı rahatlıkla kendisini konuşturabilmektedir. İşte memur zihniyetinin bir yönü de budur. Bu özgürlüğe, eşitliğe, demokrasiye aşk düzeyinde, tutku düzeyinde bağlı olmamayı, özgür, eşit, demokrat bir yaşamın geliştirilmesinden kendini sorumlu görmemeyi ifade etmektedir.

Yine yaşamda biçimsizlik ve ölçüsüzlük de çokça görülmektedir. Daha da önemlisi Önderlik ölçülerinin ve özelliklerinin dikkate alınmaması, yadsınması var. Açıktan söylenmese de bu pratikte yaşanmaktadır. Bu durum çeşitli kadroların duruşları veya örgütsel sorunlarla gerekçelendirilmekte, ama özünde Önderlik ölçüleri reddedilmektedir. Kadronun tepeden tırnağa Önderlik özellikleriyle kendini donatması gerekirken, bunları hiç görmeyen, dikkate almayan, her fırsatta Önderliğe göre olduğunu sözde söyleyen, ama pratikte de Önderlikten en uzak konumu yaşayan, düzenin bayağı sıradan insan ve yaşam ölçülerini kendine esas alan, bunu bir yenilik, bir ilerleme, modernizm olarak tanımlayıp örgüte dayatan eğilimler bulunmaktadır. Bu anlamda burjuva liberalizminin bireyciliği, kendini açıktan dayatmaktadır. Birçokları ortamın liberalize olmasından yararlanıp fırsat buldukça " bizim de anlayışımız ve arayışlarımız var, doğruyu biz temsil ediyoruz" diyebilmektedirler. Önderlik düşüncelerini özümsemeyi, benimsemeyi, onlarla bütünleşmeyi, Önderlik özellikleriyle donanmış bir militan olmayı adeta gerilik, dogmatizm, kalıpçılık olarak değerlendirenler ortaya çıkmaktadır. Bazı temel ölçüleri hatırlatmanın adı, "hiç değişmemiş, dogmatik" vb ucuz değerlendirmelere konu olmaktadır. Önderlikle bütünleşmek yerine Önderlikten kopmak, uzaklaşmak neredeyse doğru bulunuyor veya buna sessiz kalınmaktadır. Bütün bunlar da Önderliğe bağlılık adına yapılmaktadır. Apocu kadro olma, PKK kadrosu, militanı olunduğu iddiası temelinde yapılmaktadır. Demek ki bu kadar ters, çarpık, savrulan düşünceler ve tutumlar kendini konuşturabilmektedir.

Bütün bunlar, hiç alakası olmamasına rağmen, "demokrasi," "birey olma,", "hiyerarşiye karşı olma" adına yapılmakta ve savunulmaktadır. Bununla örgütsüzlük ve disiplinsizlik geliştirilerek kendisine yaşam alanı açma yaşanmaktadır. Tasfiyeciliğin kavramların içini boşaltma, kendine göre anlamlar yükleme yaklaşımı bir karşı ideolojik savaş olarak geliştirilmekte, bazıları bilinçli, bazıları farkında olmadan bu dili ve söylemi kullanmaktadırlar.

Elbetteki tüm bunlar eleştiri özeleştirinin adeta rafa kaldırıldığı ortamlarda yapılmaktadır. Eleştiri özeleştiriye kapalılık bu anlayış ve duruşlara zemin sunmaktadır. Bu anlayışlar ve duruşlar da eleştiri özeleştirinin gündeme gelmemesi için yoğun bir mücadele yürütmektedirler. Eleştiri ve özeleştiriden, açıklıktan korkma eğilimleri kaynağını buradan almaktadır. Bunun kadro ve örgüt üzerinde yarattığı etki ise son derece olumsuzdur. Gelişmeyi durduran, çürüme ve gerilemeyi hızlandıran, yanlışı derinleştiren bir durum yaratmaktadır. Halbuki doğruya ulaşmanın ve kendini Önderlik özellikleriyle donatıp geliştirmenin, militanlaştırmanın yegane yolu derin özeleştirel sorgulamayı yaşamaktır. Bundan uzaklık, kopukluk, hatta eleştiri özeleştiri karşıtlığı, ona karşı çeşitli biçimlerde propaganda etme durumu yaşanmaktadır. Geçmişte bazı provakatörler eleştiri özeleştiriyi en tehlikeli silah olarak değerlendirmiş, günah çıkarma biçiminde tanımlayıp örgütten uzaklaştırmak istemişti. Bunlar bugün açık söylenmese de bu tür zihniyetin etkileri şu veya bu düzeyde pratikte yaşanmaktadır.

Bütün bunlar öncülükte ve katılımdaki zayıflıkları göstermektedir. Katılım gerekçelerindeki zayıflıklar, pratiği de, öncülüğü de zayıf bırakmaktadır. Halbuki kadro, öncü militan demektir; düşüncede, duyguda, örgütlenmede, yaşamda, davranışta örnek oluşturan, yaşama ve çalışmaya öncülük eden kişidir. Dolayısıyla da sürükleyici, ön açıcıdır, her şeye militanca yaklaşandır. Bunu başarması için de tabii fedai çizgisinde hareket etmesini bilmesi gerekir. Son derece cesur ve fedakar bir davranış içinde olması, katılımı bu temelde sağlaması, tam olarak Kemal Pir ve Beritan fedai çizgisini özümseyip bu temelde harekete katılan, herhangi bir bireysel amaç, hesap gütmeyen, çekincesi olmayan, her şeyini özgürlük mücadelesinin gelişimine adayan bir ölçüde olması gerekir. Böyle olursa militan büyük iddianın sahibi olur, harekete ve halka örnek oluşturur ve öncülük yapabilir. Çoğu yerde öncülükte iddiasızlık, zayıflık, öncü olmamak, kadro olarak kalmak, ama neredeyse kadroyu öncü değil de, ortada bir yerde yürür gören bir yaklaşım var. Bu kadro olmaya, militanlığa çarpık bir yaklaşımdır. Onu tersinden ele almadır. Ortayolcu eğilimleri taşıma anlamına gelmektedir. Memurcu ve çeteci çizgilerin etkilerini taşımayı ifade etmektedir.

Tüm bu kadro hastalıklarını tartışan toplantımız, günümüzün pratik, örgütsel, eylemsel faaliyetlerinin gelişmesi, halkın örgütlülüğünün demokratik konfederalizm ilkeleri temelinde yaygınca geliştirilmesinin önündeki en temel engelin, örgütsel öncülüğü geliştirmeyen bu hastalıklı kadro duruşu olduğunu, dolayısıyla da partileşmeyen, parti dışı anlayış ve eğilimleri şu veya bu biçimde yaşatan, örgüte taşıyan kadro gerçeğinin günümüzde gelişmenin önünde en büyük engel oluşturduğunu tespit ederek; 1 Haziran Atılımı'nı topyekun savaş konseptine karşı başarılı ve etkili bir biçimde geliştirebilmek için, bu anlayış ve duruşlarla mücadele etmeyi kendisinden başlatma kararlılığını belirtmiştir. 2006 yılında 1 Haziran Atılımı'nı büyük başarılara ulaştırabilmek, topyekun savaş konseptini paramparça ederek "Önder Apo'ya özgürlük, Kürt sorununa demokratik çözüm" sürecini etkili bir biçimde geliştiren sonuçları alabilmek için bu kadro hastalıklarının aşılması, yanlış kadro anlayış ve tutumlarının mahkum edilerek, kadronun Apocu çizgide kendini yenileyip, mücadeleye her alanda başarıyla öncülük edecek bir biçimde katılmasının sağlanmasını olmazsa olmaz bir gereklilik olarak görmüştür. Bunun için de yeni paradigmayı özümseme, harekete Apocu çizgide doğru katılımı sağlama temelinde eğitim çalışmalarının yoğunlaştırılmasını, kadro eğitim sisteminin bireyde çok yönlü değişimi gerçekleştirerek Önderlik düşüncesi ve özellikleriyle donanmış bir kadro yaratmayı sağlayacak bir içeriğe, program ve tarza ulaştırılması gerektiğini kararlaştırmıştır.

Bu anlamda toplantımız, hem ideolojik eğitimin derinleştirilmesini hem de eğitim sisteminde gerekli düzeltmeyi yapmayı, önümüzdeki süreç açısından gerekli görmüştür. Aynı zamanda örgüt içinde parti dışı eğilimlere karşı ideolojik mücadeleyi etkili bir biçimde sürdürmek gerektiğini vurgulamıştır. Hem sınıf hem de cins mücadelesi düzeyinde ideolojik mücadelenin etkince geliştirilmesini, emekçi sınıf özellikleriyle birlikte kadın özgürlük çizgisinde bir militanlaşmanın tümüyle kadro yapısına hakim kılınmasını ertelenemez bir görev olarak tanımlamıştır.

Parti yönetimimiz ideolojik ve örgütsel öncülükte yeterliliğe ulaşamamıştır

Değerli yoldaşlar

Parti Meclisi Toplantımız, yaşanan tüm bu örgütsel ve kadrosal sorunların varlığından esas olarak kendisini sorumlu görmüş, bunları aştırtacak bir ideolojik ve örgütsel mücadele yürütemeyişinin, öncülükte yeterli güce ulaşamayışının özeleştirisini vermiştir. PKK'nin yeniden inşası, Önder Apo'nun bu temelde geliştirdiği düşünceler ve somut olarak da inşa komitesini görevlendirerek başlattığı sürecin tüm dürüst, Önderliğe bağlı, özgürlük ve demokrasi çizgisinde militan olmayı esas alan kadrolarda büyük bir coşku ve heyecan yarattığı bilinmektedir. Aynı şekilde PKK'nin Yeniden İnşa Kongresi'ne ulaşmak, böyle bir kongreyi geniş bir katılımla yapmış olmak da kadro yapımızda büyük bir heyecan, umut ve beklenti ortaya çıkarmıştı. Halkın da beklentisi bu temelde oluşmuştu. Tüm KKK sisteminin her alanda geliştirilebilmesi, yine 1 Haziran Atılımı'nın her alanda başarıyla yürütülebilmesinin de PKK öncülüğünün etkili ve başarılı bir biçimde geliştirilmesine bağlı olduğu herkesin bildiği bir gerçekti. Kongreden bu yana geçen on aylık faaliyetleri tamamen böyle bir yaklaşım temelinde ele alıp değerlendiren toplantımız, ideolojik ve örgütsel çalışmaların oluşan bu duyarlılığa, beklentiye, çizgi gereklerine denk olmadığını, birçok bakımdan zayıf, etkisiz ve geri kalındığını tespit etmiş ve bunun nedenleri üzerinde durmuştur. Bu anlamda ideolojik ve örgütsel öncülükte yeterliliğe ulaşılamadığını tespit etmiştir. Özellikle ideolojik mücadelenin örgüt içinde geliştirilmesi, yanlış anlayış ve tutumlara karşı Önderlik çizgisinde mücadele edilmesi, eğitimin çok yönlü ve değiştirici temelde geliştirilmesi, sınıf dışı veya dışımızdaki sistemin etkisini taşıyan anlayışların kadro bünyesine, örgüt içine yansımasına karşı mücadele edilmesinde zayıflık yaşanmıştır. Her şeyden önce de parti meclisinin bu durumlardan kendini sorumlu gören, bunları kendine görev bilen, başarmak için de tüm çalışmaların önüne bunları koyan bir yaklaşı-

mı olmamıştır. Diğer birçok işi –ki sonradan gelen, ikinci, üçüncü planda sayılabilecek işi– parti işlerinin önüne koyma, parti ölçülerini ve öncülüğünü ideolojik ve örgütsel düzeyde geliştirmeyi hayati önemde görmeme, bunun gerektirdiği çalışmaları yapmama, zayıf ve sınırlı yaklaşma meclisimizin genel tutumu olmuştur.

Ancak on ay sonra ikinci toplantısını yapmış olması, yine birçok gelişme yaşandığı halde onları çözümleyecek kapsamlı tartışma ve değerlendirmeleri ortaya çıkarıp örgüt ve kadro yapısına sunmaması bu durumun somut göstergeleridir. Adeta partileşmeye, PKK'nin yeniden inşasına, KKK sistemini örgütleme ve 1 Haziran Atılımı'nı başarıyla geliştirmede parti öncülüğünü sıradan ele alma, hayati önemde görmeme ve başarının tek ölçüsünün doğru partileşme olduğunu görememe durumu yaşanmıştır. Bu, ciddi bir yanılgıyı ve hatayı ifade etmektedir. Kapsamlı bir eleştiri ve özeleştiri gerektiriyor ki, meclis toplantımız geçen on aylık pratiği tamamen böyle bir özeleştiriyle ele alıp değerlendirmiş, yapılanlarla birlikte yapılamamış olanları ve bunların nedenlerini ortaya çıkararak eleştirip, mahkum etmiştir. Bu temelde kendi duruşuna, yine meclisin içindeki üyelerin duruşuna ideolojik örgütsel çizgi temelinde eleştirel bir tutumla yaklaşarak, Apocu çizgiyle bağdaşmayan, parti yaşamıyla çelişen anlayış ve tutumların eleştirisini yapmış, özeleştiri gereğini tespit etmiş, bu konuda parti ile çelişen somut olayları üyeler şahsında eleştirerek, tüm parti dışı anlayışları mahkum edip düzeltmeyi parti meclisinden başlatmayı kararlaştırmıştır.

KKK sistemine öncülük edecek bir partinin Apocu çizgide yaratılması için parti meclisinin gerektiği kadar öncülük yapmasını, örnek olmasını, sürükleyici düzey kazanmasını öngörmüştür. Bu anlamda kendi içinde parti dışı anlayışları kabul etmeyeceğini, gerekli eleştiriyi ortaya koyarak göstermiş ve parti meclisini ideolojik, örgütsel çizgi temelinde sisteme öncülük edecek bir kurum haline getirmek üzere yeni bir çalışma süreci başlatmıştır.

Partinin meclis düzeyi başta olmak üzere iç yapısında gerekli düzeltmeyi sağlamada Önderlik ölçüleri, çizgi gerekleri esas alınmış, bu temelde Kemal Pir ve Beritan ölçüleri, yine **Şehit Şilan, Zagros, Nucan** ve en son PKK İnşa Komitesi Üyesi **Viyan** arkadaşımızın anlayışını, ruhunu, ölçülerini tüm parti dışı anlayış, tutum ve davranışların eleştirilip mahkum edilmesinde temel bir ölçü, esas alınması gereken bir örnek olarak vurgulamıştır. Toplantımız bu anlamda Viyan arkadaşı yeniden yapılanmada partileşme sembolü olarak tanımlamış, başta parti meclisi olmak üzere tüm parti yapısını, Viyan arkadaşın ruhu ve özellikleriyle yeniden partileşme sürecine yaklaşmaya, yeniden inşayı bu temelde ele alarak Kürt sorununa demokratik çözüm sürecinin PKK'sini bütün Kürdistan parçalarında öncü rol oynayacak bir şekilde yaratmayı sağlamaya çağırmıştır.

Önderlik üzerindeki artan baskı uygulamalarını çok yönlü değerlendiren toplantımız, Önderliğe karşı geliştirilen imha politikasına karşılık, tüm çalışmalarımızın bu hassasiyeti gözeterek, ideolojik, politik, örgütsel, askeri tüm sahalarda Önderliğin özgürlüğüne göre düzenlenmesini karar altına almıştır. Çalışmalarda başarının ölçüsü, Önderliğin özgürlüğüne ne kadar hizmet edilip edilmediği olarak ele alınacaktır.

Önemli ideolojik mücadele araçları olan dergiler yeniden ele alınarak, içeriklerinin zenginleştirilmesi, demokratik ekolojik paradigmayı kavratmaya yönelik kitapların ve her bakımdan çizgi mücadelesini geliştiren broşürlerin kaleme alınması kararlaştırılmıştır.

Yaşanan genel yetersizliklere bağlı olarak zamanında yapılamamış olan kadın konferansının en kısa bir zamanda yapılması, ancak yine kongrede alınan parti konferansı kararının, diğer örgütsel toplantıların çokluğu ve yürütülen pratik mücadelenin yoğunluğu nedeniyle uygulanmayarak, yerine önümüzdeki meclis toplantısının geniş katılımlı bir biçimde yapılması kararlaştırılmıştır.

İdeolojik, siyasi ve askeri alanlar gözetilerek yapılan işbölümü, Kürdistan'ın dört parçası ve yurtdışında parti komitelerinin örgütlendirilmesi, faaliyetler değerlendirilerek yeniden gözden geçirilmiş ve yeterli hale getirilmeye çalışılmıştır.

Değerli Yoldaşlar

Parti tarihimiz incelendiğinde görülecektir ki, her tarihsel aşamayı başlatan, yeni aşamanın zorluklarının önünü açan Önderlik ve şehitler olmuştur. Partileşmeyi kendi şahıslarında somutlaştıran şehitler gerçeği, Önderlik çizgisinin somutlaşmasının da ifadesi olmaktadır. ***Haki, Mazlum, Hayri*** ve ***Kemal*** gerçekliği bunu ifade etmektedir. PKK'nin yeniden yapılanma sürecinin içinde bulunduğumuz zorlu süreci aşmanın yol yöntemini de 2004 yılından bu yana, tasfiyeciliğin kendisini hareketimize dayattığı bir dönemde, Önderlik çizgisinin başarısı için canlarını veren yüzlerce militanın pratiği göstermiştir. Viyan ve ***Serdar*** yoldaşlar ise, yaşanan bu kahramanlık destanlarını hem kendi kişiliklerinde somutlaştırmış hem de formüle ederek, bizler için her zaman geçerli olacak bir manifesto hazırlamışlardır. Hem dönemi tanımlamış, yetersizliklerimize ve yanlışlıklarımıza eleştiri geliştirmiş hem de önümüzdeki görev ve sorumluluklarımıza nasıl yaklaşmamız ve kendimizi nasıl pratikleştirmemiz gerektiğini ortaya koymuşlardır.

Viyan arkadaş, uzun bir zamandan beri kadro ve partileşme üzerinde sürdürdüğü yoğunlaşmalarını son derece sade, ama bir o kadar derin ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. PKK'li olmak isteyen bizler için büyük bir hazine değerinde olan bu manifestoyu doğru kavramak ve kişiliklerimizde somutlaştırmak gerekmektedir. Dolayısıyla nasıl ki Haki, Kemal, Agit, Beritan ve Zilanlar izlenerek bugünlere gelindiyse, Viyan ve Serdar yoldaşlar da izlenerek, partileşmenin gerekleri yapılacak ve bu temelde zafere ulaşılacaktır.

PKK Yeniden İnşa Komitesi Üyesi olan Viyan yoldaş, genel olarak yaşadığımız sorunların kaynağını ve çözümünü şu şekilde ortaya koymuştur: *"PKK'de en büyük eylem, sözüne sahip çıkmaktır. Bilin ki bir yerde söz anlamını yitiriyorsa orada gaflet, vicdansızlık ve ahlaki çöküntü vardır. Böyle bir durumun sonucu da kesinlikle ihanettir. Eğer yerinde ve zamanında yaşamsal ve düşünsel bir emek verirsek başaramayacağımız ve sonuç alamayacağımız hiçbir şey yoktur. Çünkü tekrarlanan ve çözülemeyen örgüt yaşamının sorunlarının kaynağı, yine genelde Başkan Apo'nun özgürlüğüne ve Kürt sorununun çözümüne yönelik siyasi ve taktiksel eylemlerin tümden başarılamamasının temelinde, kadronun kendini sorumlu görmemesi ve partileşmemesi vardır.*

Bu temelde partileşmenin sırrı, kadronun başarısı sadece tek bir şeydir; o da örgütün tüm eksiklik ve yetmezliklerine rağmen örgüte karşı kendini sorumlu görmek ve kendini onun temel bir parçası olarak ele almak, aynı zamanda da onu eleştirebilmek ve gelişimi için canı gönülden çalışma yapmaktır. Onun için her ne kadar zorlanma ve kırılmalar yaşasak da bu yaşamı ve örgütü kendi gözümüzden daha iyi korumalıyız. Çünkü bu örgüt, devletlerin ya da egemen sınıfın bir örgütü olmadığı gibi maddi ve manevi gücünü başka bir yerden alan bir örgüt de değildir. Bu örgüt, emekçi halkın alın terinden, binlerce yürekli ve sevdalı kız ve erkeklerin tatlı ve berrak kanından yaratılmıştır. Bu nedenle örgüte sahip çıkmak, halka ve şehitlere sahip çıkmaktır.

Ama şu da bir gerçek ki; biz kadro olarak geçmişte görevlerimizi tam olarak yerine getiremedik ve ortayolcu duruşumuzu aşamadık. Bundan dolayı bu eylemi gerçekleştirme kararlılığımdaki amaç, söylediklerimize yeniden anlam kazandırmak ve kendini tekrarlayan sorunlardan kurtulmaktır. Elbette hiç yetersizlik olmasın demiyorum, ama tekrarlanması bir tehlikedir. Bu da kaynağını söylediklerimize inanmamak ve ikna olmamaktan almaktadır.

Eylemim her şeyden önce Başkan Apo ile yetersiz yoldaşlığımdan dolayı bir özeleştiridir. Apocu hareket içinde ve özellikle kadın hareketi içinde zihin, vicdan ve ahlak devriminin geliştirilmesinde az da olsa rolümü oynamak istiyorum. Bu eylemimin güç kaynağını Başkan Apo'nun savunması ve PKK ruhunun yeniden doğuşundaki ilhamdan alıyorum. Aynı zamanda bu eylemim Başkan Apo'ya, halka ve harekete yönelik topyekun saldırı ve komploya karşıdır. PKK'nin marjinalleştirilmesi siyaseti ve Başkan Apo'suz Kürt sorununa çözüm yaklaşımının kabul edilmemesine dönük bir refleks olup, örgüt kadrosu ve Kürt militan kadınının direniş kültürünü yeniden göstermesidir.

Her arkadaş bu doğruları iyi bildiği için çok fazla uzatmak istemiyorum. Yalnız eksik kalan, bilinçle her zaman hissetmektir. Yani bildiğimiz ve yaptıklarımız arasındaki his köprüsünü güçlü kuramamaktır..."

Serdar Arı yoldaş da benzer açıklamalar yapmıştır.

Viyan yoldaş katılımı, yaşamı, eylemi ve sözüyle partileşme çağrısıdır. Bu temelde Apocu hareket içinde bulunan tüm arkadaşların kendilerini bu yüce eylem ve yaşam gerçeği karşısında bir kez daha gözden geçirerek, partileşmeyen yanlarını aşmaya, kendisinde parti ölçülerini geliştirmeye ve bunları benliğinde derinden hissetmeye çağırıyoruz.

Uluslararası komplonun 8. yılında Viyan arkadaşın eylemi ve mücadeleyi yükseltme çağrısını partimizin çağrısı olarak kabul ediyor ve tekrarlıyoruz. Düşmanın inkar, imha ve marjinalleştirme siyasetini ancak ve ancak çalışmalarımızda hamlesel bir yüklenmeyle boşa çıkarabiliriz. Bunun için siyasal gelişmeler oldukça önemli imkanlar sunmaktadır. Bu imkanları en iyi bir biçimde değerlendirilmesi göreviyle karşı karşıya bulunmaktayız. Uluslararası komplocu güçlerin umutlarının tersine, PKK'nin yeniden kuruluşu, tüm hareketimizde, halkımızda ve ilerici insanlıkta bir heyecan ve beklenti yaratmıştır. Geçen dönemde buna yeteri kadar cevap olamadığımızın özeleştirisi temelinde, önümüzdeki mücadele dönemine doğru karşılık vereceğimize ve tüm yoldaşların da bölgemizde ve ülkemizde ortaya çıkan olanakları en iyi bir biçimde değerlendirerek, yeni mücadele döneminde *"Önder Apo'ya özgürlük Kürt sorununa demokratik çözüm"* şiarını pratikleştirme kararlılığıyla sürece yükleneceklerine ve başaracaklarına olan inancımızla selamlıyoruz.

– Kahrolsun uluslararası komplo ve her türden gericilik

– Yaşasın özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!

– Biji Koma Komalên Kurdistan

– Biji PKK

– Biji Reber Apo

14 Şubat 2006

KOMPLO SÜRECİ

baştarafı 16'da

Son ABD kaynaklı açıklamalar, komployu gündeme getirmek için yapılıyor. Türkiye ve Ecevit'le anlaşmış olabilirler. Ama MHP uygulatmıyor, kriz büyüyor, derinleşiyor. Ben üzerime düşeni yaptım. Bunun hukuki, siyasi ve edebi dille yazılması gerekiyor. Hukuk, siyaset çiğnenmiştir. Onun için çok planlı bir çalışma yapılması gerekiyor. Türkiye'yi sıkıştırma gibi bir şey mi var? ABD bir zamanlar nasıl bizim üzerimize geldi, şimdi de Türkiye'nin üzerine gidiyor. Türkiye buna siyasal ve askeri olarak hazırlıksız, her şey olabilir.

ABD'nin iki şeyi açık: ABD bizi verirken, *"öldürebilirsin de yaşatabilirsin de"* dedi. Biz imha edilirsek, Türkiye'yi sıkıştıracaklar, taviz koparacaklar; PKK bölünüp teslim olacak. Yaşarsak, PKK'yi ne yapalım diyecekler, PKK'yi ılımlı bir hale getirip, PKK ile geçinmek isteyebilirler. Bu oyun tutmadı, bizi ne yapacaklarını bilmiyorlar. Yaşarsak ne olacak? Tam bir boşluk doğdu. Bu politikayı kim uyguluyor, tam çözebilmiş değilim. Hükümet çözümsüz kaldı. Belirsizlik, sorunu çürütme taktiğidir. Bu, Türkiye'yi de çürütüyor.

Türkiye'de bir ekip var. MGK içinde olan, ama MGK'yi da aşan; ordunun içinde, siyasi partilerin içinde bağlantıları var, mahkemeleri etkileme gücü var. Bunlar neden suskun? Kriz, siyasi kriz dedikleri bence budur. Seçim bu yüzden gündeme gelebilir.

ABD vahşidir. "İster ölsün, ister kalsın" der. Bu benim için değildir. "Kürtleri ister öldür, ister yaşat, yaşarlarsa yaşasınlar." ABD'nin Kürtlere yaklaşımı budur. Bush yönetimi bu konuda ne diyor? Biz meşru savunma hakkımızı ABD'ye karşı saklı tutuyoruz. ABD'den açıklama istiyoruz. Yunanistan'dan da açıklama istiyoruz.

ABD, PKK Önderliği'ni tasfiye et derken, KDP, YNK ve Elçi gibilerle sahte bir Kürt önderliği yaratmaya çalıştı. Talabani'nin akıl hocalığı olabilir. Bunlar PKK içine el atmaya çalıştılar, ama tutmadı. Hatta HADEP ile ilişkilenmek istediler, olmad. Sanırım bundan vazgeçtiler. PKK'de Apo sonrası için düşündükleri gerçekleşmedi, sanırım bu umut kırıldı. Akıl hocaları Türkiye'nin çok üstündeydi ve her zaman Türkiye'ye danışarak hareket etmiyorlardı. Ben sorguda onlara da "siz ne kadar komplonun farkındasınız?" diye sordum. Yine Bahçeli'nin söyledikleri önemlidir. Radyodan dinledim, *"uluslararası komplonun büyüklüğünü anlamak için, Enis Öksüz'ün istifa etmesi gerekti"* diyordu. MHP bile üzerimizdeki komplonun büyüklüğünü anlamış değil. Çiller zaten bu işin içinde. MHP'yi, "asalımcı" çizgi ile bu işe bulaştırmak istiyorlar. Oyunun büyüklüğünü görmek gerekir.

ABD ve Yunanistan sanki beni hediye ediyorlar. Bir karşılık olarak anlaşma temelinde değil de bir jest gibi, "siz de Kıbrıs ve Ege sorununu çözün." Bir anlaşma, pazarlık bile değil, hediyelik paket gibi. Bu, çok aşağılık bir şey. Hediyelik paket teorisi bana doğru geliyor. ABD'nin tavrı "ister öldür ister kullan" temelindeydi. Ama bizce Kürt sorununu çözersen iyi olur, deniyor. Yunanistan'ın tavrı ise doğrudan ölümüm üzerineydi. Türkiye'de bazı çevreler de bu işin içinde. Türkiye bunu göze alamadı. Genelkurmay'ın ilk tavrını önemsiyorum. İlk sorguda karşılaştığım –rütbesi yarbaydı sanıyorum– bir subay (o zaman burada değildim, yerin dibinde bir yerdeydim) *"biz bu oyunu bozacağız, kardeşçe çözmeliyiz"* dedi. O an fazla anlamlı gelmemişti, daha sonra anlamlı geldi, denedim. Öldürülmemin gerçekleşmemesi Atina'yı hayal kırıklığına uğrattı.

Yine ben Moskova'dayken IMF aracılığıyla pazarlıklar yapılıyordu. Albright geldi. 7 Milyar dolarlık bir anlaşmaydı. Türkiye'ye Şaron geldi. Yunanlılara Kıbrıs-Ege hediyesi verildi. Pazarlık olmadı, anlaşma olmadı, bir hediye gibi. Bir halkın liderinin böyle verilmesi aşağılık bir şey. Kürtler beni düşünerek değil, kendilerini düşünerek komployu iyi çözmeli ve bunun hesabını sormalılar. Ya beni desteklemesinler, ya adımı haykırmasınlar, ama destekliyorlarsa o zaman beni çok bilinçli desteklemeleri gerekir. Hepinizin çok bilinçle ve sorumlulukla beni desteklemesi gerekiyor. Oyun içindesiniz, bunun bilincinde olmanız gerekiyor. Bu, sadece PKK için değil, bütün Kürtler için önemli.

Yunanistan'dan gelen, gazeteci değil ajandı. Kaba direnme tarzını bana söylüyordu, çok önemsemedim. Kaba bir direnişçi olacağım, "Apo bunu yapar" diye düşündüler. Zaten bir grup, PKK'den çağrılmış, Talabani pusuda, PKK kontrole alınacak. Emirlerine alacaklar, kullandıkça kullanacaklar. Bu çok aşağılık bir şey. Bu olayın derinliğine aydınlanması, anlaşılması gerek. Çok alçakça bir oyun. Hadi bana hiç değer vermesinler, hadi benim değerim sıfır, beni nasıl değerlendirirlerse değerlendirsinler, ama milyonlarca halk ayağa kalkmış, 30 bin şehidin kanı var, işkence var, acılar var, tutuklusu var, bir halkın umudu var. Milyonların acılarının önemi yok mu? Kürt halkının değerlerine, umutlarına, temiz siyaset yapma umutlarına kast ettiler. En önemlisi, bir halkın özgürlükleri tamamen yıkıma uğratılacaktı. Bunlar gerçek. Bana ne kadar yönelirlerse yönelsinler, fakat ayağa kalkmış bir halkın umutları var. Talabani'nin iki kuruş için satamayacağı değer yok. Yunan devletinin basit bir eliti var. Ege'de küçük bir çıkar, basit bir jest olsun diye halkın değerlerini satabildiler. Bu aşağılık bir tavırdır. Komplo derinliğine işlensin, görülecektir. Böyle gelişseydi Türk halkı kazanacak mıydı? Hayır. Çiller'in bundan haberi var. MHP bu rantın tadını aldı. Çiller, *"1993'te ben başlattım"* diyordu. Toplum alt üst olacak, kendileri üstte kalacaklar. Kalanları da öldürecekler, yüz değil yüzbinler ölecekti. Yunanistan'a Kıbrıs'la ilgili bir şeyler verecekler. Sonuç kim kazanacak? İşbirlikçiler 50 yıl daha Türkiye'yi inletecekler. Çeteciler, hortumcular Türkiye'nin başında olacaklardı.

Ak ya da kara değil yedi tane renk olsun

Bu süreçte komplonun açığa çıkması için benim yaşamam çok önemliydi. Komplo etkisizleşti. Bundan sonra ölmem önemli değil. Beni takip edenler, arkadaşlarım, Kürtler eğer akıllılarsa, beni doğru değerlendirmeleri gerekir. Benim onlara söylediğim pasifistlik değil, kaba direnişçilik yerine hukuk devleti, laiklik, demokratik cumhuriyet, bu temelde ortak vatanda yaşamak çok güzel bir şey. Yalnız, herkes söze bağlı olacak. Devlet oyun yaparsa, dışarıdaki komplocular kazanır. Türkiye'nin dürüst insanları, halkı ve Türkiye'nin kendisi kaybeder. Türkiye'deki dürüst insanların istemi bu olamaz. Demokratik cumhuriyet, ayrılıkçılığın önüne gönüllü geçişi sağlar. Kültürel farklılık zenginliktir. Ak ya da kara değil, yedi tane renk olsun.

Kürtler bana değil, kendilerine acısınlar. Beni önder olarak kabul etmek, haykırmak basit bir olay değil. Beni savunmak kolay değil, benim avukatlığımı yapmak da ağır bir sorumluluk altına sokar insanı. Bunun için muazzam bir bilince sahip olmak, örgütlenmek gerekir. Özgürlüğünüzü sonuna kadar dayatın, meşru savunma, barış ve kardeşliği sonuna kadar dayatın. Barış ve kardeşlik kesin olacak.

KJB TÜM KADINLARIN ÖZGÜRLÜK UMUDUDUR

Kapitalist sisteme ait tüm yapılanmaların aşılmayla yüz yüze geldiği bir süreçten geçmekteyiz. Sisteme ait tüm yasalar anlamını yitirmekte, yeni anlam ve yapılanma çabaları giderek daha da önem kazanmaktadır. Tüm toplumsal sistem kaoslarında bu durum geçerli olmakla birlikte, günümüz kaosu kadın özgürlük mücadelemiz açısından değerlendirilmesi gereken önemli farklılıklar taşımaktadır. Kapitalist sistem kaosu diğer hiyerarşik devletçi sistem kaoslarını da aşmakta, erkek egemen sistemin dayandığı paradigma ve yapılanmanın temel bileşenlerinin –devlet, iktidar, şiddet– sorgulandığı ve çözülüşü yaşadığı bir düzeye ulaşmaktadır. Cins çelişkisi ile toplumsal sistemle doğa arasındaki çelişki tarihin en köklü çelişkileri olmasına rağmen, ilk defa bu düzeyde ortaya çıkmakta ve çözümünü dayatmaktadır. Kapitalist sistem kaosu içerisinde gerçek anlamda umut vaat eden tek olgu, kadın sorununun yetersiz de olsa gündeme girmiş olmasıdır. Kadın sorunu aydınlandıkça, halklar ve kadın lehine kaostan çıkış olanakları da artmaktadır. Kaos Ortadoğu'da yoğunluk kazanmaktadır. Bu gerçeğe dayalı olarak aynı topraklar üzerinde doğan erkek egemen sistemle, tarihin en köklü geleneğini oluşturan kadın eksenli sistem değerleri arasında tarihsel bir karşılaşma yaşanmaktadır.

Beş bin yıl boyunca kadına ve halklara büyük acılar yaşatan ataerkil devletçi uygarlık, kaos olarak nitelediğimiz bir bunalımla karşı karşıya. Bu uygarlığın son halkası olan kapitalist sistemden kaynaklı sorunlar tüm dünyayı kapsamına almış, sistemin sorunlara yol açmadığı tek bir alan neredeyse kalmamıştır.

Dünyanın birçok bölgesinde ve ulus devletinde krizler, darbeler ve kanlı etnik çatışmalar eksik olmuyor. İşsizlik ve açlık sorunları dünya toplumunun taşıyamayacağı bir düzeye ulaştı. Öte yandan toplumsal ahlaktaki çözülme ve zincirinden boşalmış bireycilik toplumsal yapıyı sürdürülemez kılıyor. Eğitim ve sağlık alanında artan ihtiyaçlar çözülemiyor. Kanser, AIDS, stres vb hastalıklar giderek yaygınlaşmakta. Spor ve sanat gibi kurumsal etkinlikler, toplumu uyuşturma araçlarına dönüştürülüyor. En çok böylesi dönemlerde rol oynaması gereken bilim ve teknik, iktidar tekelinden dolayı anlamsız savaşlar ve silahlanmanın hizmetine sunulmaya devam ediliyor. Devletin bünyesindeki savaşçı iktidar gücü daha fazla şiddete yöneliyor. İnsan hak ve özgürlükleri üzerinde her türlü baskıyı geliştirmekten vazgeçmiyor. Kapitalist sistemin hesapları dünyası içindeki çocuklar, büyüdüklerinde yararlı kılınacak nesneler durumuna getiriliyor. Yaşlılar ise halen kapitalist üretim için bir yük olarak görülüyor. Tüm bunlar bireylerde yenilik arayışını, kendi geleceğini çizme iradesini tıkatmakta. Sistemin neredeyse etkisine almadığı tek bir bireyin kalmamış olması, hem kapsam hem içerik olarak yayılımını tamamladığının göstergesi oluyor. Nitekim bir kaos imparatorluğu olan ABD, tüm bu gerçeklikleri kendi yapısında giderek daha açık yansıtmaya başlamış durumda.

Yaratılan sistemde, en üstten en alttaki ezilene kadar her birey bir biçimde kendini iktidar kılmaya çalışıyor. En yoksul erkek bile kadın karşısında kendini küçük imparator olarak görmekten kaçınmıyor. Aynı ilişki diyalektiği kadın ve çocuklar arasında da geçerliliğini koruyor. Egemen sistemin üzerinde yükseldiği en temel kurum olan 'kutsal aile' tarihte ilk defa dağılma sürecini yaşamakta. Sistemin çekirdek yapılanması olan aile kurumu, atomun parçalanmasına benzer bir toplumsal süreç yaşadığımızı ortaya koyuyor. Kadın üzerindeki baskı ve sömürü, sistemde yaşanan bunalıma paralel olarak daha da derinleşiyor ve bunalımın yükünün çekilmesinde kadın en etkili nesne haline getiriliyor. En kaba şiddet yöneliminden, en ince sömürü yöntemi olan metalaştırmaya kadar baskıya dayalı ilişki diyalektiği giderek derinleştiriliyor. Bu durum kadın kimliğinin daha fazla çözülmesine neden oluyor. Kadın kendini tanıdıkça, düşürülmüşlüğüne duyduğu öfkeyle daha fazla çözülmeyi yaşıyor ve kadın çözülmesi toplum çözülmesine, giderek sistem çözülmesine yol açıyor. Kadının kimliğinde dibe vuran, aynı zamanda komünal toplum değerleri oluyor. Kadın toplumda etkinliğini yitirdikçe, komünal değerlerden de o denli uzaklaşma yaşanıyor. Sosyolojinin çok sınırlı ve gecikerek bu konuya ilgi duyması ise kapitalizmin kriz süreciyle ilgili bir durum oluyor. Her şey açığa çıkarken, kadın olgusu da kendini gittikçe tüm yönleriyle göstermeye başlıyor.

Demokratik konfederal sistem bilinçli bireylere dayanır

Tüm bu örnekler, mevcut sistemin sürdürülemez olduğunu kanıtlamakta. Kapitalizmin bu güncel krizi, ataerkil uygarlığın üzerinde yükseldiği zihniyetten kaynaklanıyor. Günümüz hakim toplumsal sistem kaosunda ataerkil devletçi toplum yapılanmasını oluşturan bileşenlerin tümü –devlet, iktidar ve şiddet– insanlığın temel tartışma konuları haline gelmiş durumda. Sürdürülemez olan yalnızca kapitalist devlet formu değil, tarih boyunca halklar ve kadın aleyhine gelişen tüm toplumsal sistem paradigmaları ve yapılanmalar oluyor. Artık dinozorlaşmanın sınırlarına ulaşmış olan erkek egemenlikli dünya oluyor.

Öte yandan gerek sistemin kendi iç çelişkilerinin yoğun oluşu, gerek tarih boyunca yürütülen mücadeleler, bilimsel teknik gelişmelerle açığa çıkan aydınlanma imkanı ve tüm bunların sonucu olarak halkların devlet dışı çözüm seçeneklerinin giderek ağırlık kazanması, sistemi halkların iradesini dikkate alma, krizden ağır darbe almamak için gerekirse geniş tavizler verme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakmaktadır. Sistem, içinde bulunduğu derin çözülüşü engellemek için çeşitli yöntemlerle kendisini yapılandırmaya çalışmaktadır. Egemen sistem açısından böyle bir gerçeklik gündemdeyken, sisteme alternatif olmayı başaramayan ve sistem içileşmeyi aşamayan sosyalist hareketler ise bir çözülüşü yaşamaktadır. Egemen sistemin kendisini yapılandırma ifadesi emperyal küreselleşme olurken, halkların ise küresel demokrasi ve bunun siyasal sistemi olan demokratik konfederalizm olmaktadır.

Konfederalizm, her şeyden önce demokratik ekolojik toplum paradigmasına ve felsefik bir bakış açısına dayanmaktadır. Bu nedenle konfederasyon modeli üzerine sağlıklı bir teorik çerçeveye ve bunun uygulama gücüne ulaşmak için de toplumsal ekoloji, toplumsal cinsiyet, özgür yurttaşlık, yerel yönetim, demokrasi, ekolojik demokratik toplum felsefesi, devlet, birey olma vb olguların yetkin kavranmasına ihtiyaç vardır. Çünkü demokratik konfederal sistemi temellendiren ve yaşatacak olan, bu olguları doğru kavrayan birey ve toplum gerçekliği olacaktır. Demokrasi, ekoloji ve cinsiyet bakış açısından uzak, oluşacak modelin adı konfederasyon da olsa kendisini hiyerarşik yapılanmaların bir versiyonu olmaktan kurtarması mümkün olamaz. Yine yerel yönetimleri ele alınırken, iktidarcı zihniyetten ve dar yerelcilikten uzaklaşılmazsa, konfederasyonu yaşamsal kılamayız.

Yerel yönetimler, gönüllü birlik ve toplumsal yükümlülüğe dayanan, yerelci değil, bütünleştirici idari meclislerden oluşan karşılıklı bir yükümlülük ağı içerir. Konfederasyonu oluşturan üyelerin toplumsal yükümlülüklerine dayanır. Konfederasyonun oluştuğu alanda, köylerde, kasabalarda, büyük şehirlerdeki mahallelerde meclisler oluşur. Bu meclisler, karşılıklı ilişki içinde, tabana, halka dayalı demokratik meclislerdir ve bu meclisler tarafından seçilen delegeler, koordine ve idareyi gerçekleştiren idari meclisi oluştururlar. Bu meclis bir anlamda koordinasyon meclisidir. Bunlar tabana dayalı oluşturulan demokratik halk meclislerine karşı sorumludurlar. Bu meclis, halkın demokratik meclislerde belirlediği politikaların hayata geçirilmesinden ve koordinasyonundan sorumludur. Bütün işlevi, idareye ve uygulamaya yöneliktir. Kendi başlarına politika belirleme işlevine sahip değildir. Bu anlamda konfedere meclis, köy, kasaba, mahalle ve kentler arasında, konfedere bir ağ çerçevesinde bağlantı kurulması için bir araç görevi görür. Konfederasyon meclisinde kararlar, ulaşılan konsensüs sonucunda alınır. Ancak bu meclislerin otoritesi sınırlıdır. Karar aşamasında asıl belirleyici olan öge, halk meclisleridir. Bu anlamda konfedere sistemde, geleneksel hiyerarşik otorite piramidi ters çevrilir. Otoritenin "zirvesinde" yerleşimlerdeki demokratik halk meclisleri yer alır. Bu meclisler de hem kendi içlerinde hem de konfederasyon içindeki meclislerde çoğunluk kararına uyar. Yalnızca idare ve hakemlik görevine sahip olan konfederasyon meclisi, bu otorite piramidinde "tabanı" oluşturur. Yerleşim meclislerinden aday olmuş üyeler, halkın gözetimi altındadırlar. Her zaman görevden alınabilirler, halkın belirlediği siyaseti uygulama düzeylerine göre halka hesap vermekle sorumludurlar.

Konfedere sistemde siyaset oluşturmayla, bunların koordinasyonu ve yürütülmesi arasında kesin bir ayrım vardır. Katılımcı demokrasinin uygulandığı tabandaki halk meclisleri, siyaset oluşturmada tek yetkili güçtür. Yani yapılanmamızda süreçle birlikte ortaya çıkan ve devletçi zihniyetimizden beslenerek halk adına politika belirleme, karar alma, uygulama ve halka hesap vermeme gerçeğimizi kökten reddeden bir sistemdir. Geleneksel, örgütsel modelimizde geçmiş süreçlerde de Önderliğin halkın katılımını esas alan ve geliştirmek isteyen girişimleri sürekli oldu. Sürgünde Kürt Parlamentosu, değişik dernekler, komisyonlar vb. Ancak hiyerarşik devletçi zihniyet aşılamadığı için, bu oluşumlar da kadro merkezli, kadro ağırlıklı oluşumların dışına çıkamadı. Ya da daha çok halkı kendisine benzeştiren, halkın görüş ve önerilerine değer vermeyen oluşumlar olduğu için, hem siyaset oluşturma hem bunu yürütme yetkisini kendisinde merkezileştirmiş; asıl siyaset oluşturma, kendi yaşamı hakkında karar alma gücü olan halkı ise tüm bunların dışında bırakan oluşumlara; doğal olarak başlangıç, öz ve amaç itibariyle halkın hizmetinde olan bu oluşumlar, geldiğimiz aşamada halkın sırtında yük haline gelen örgütlenmelere dönüşmüştür.

Konfederal örgütlenmede yer alan her birimin bağımsızlığı vardır

Konfedere sistemde otorite aşağıdan yukarıya doğru kullanılır. Sahip olunan güç, yukarıya doğru azalır. Güç ve yetki elit, dar bir kesimin elinde değil, birçok kültürel zenginliği, farklılığı içeren en geniş tabanın elindedir. Elbette bu taban, binlerce yıllık devletçi ideoloji ve gelenekle, katliamlarla "cansız bir tebaaya" dönüştürülen, egemenlerin bakış açısıyla "yığın" değildir. Demokratik ve özgür yurttaşlık bilinci kazanan, ahlaki eğitimini sürekli güçlendiren halktır.

Konfedere sistemin gerçekleşmesinde önemli bir nokta da yerleşimler arasında karşılıklı bağımlılığın varolmasıdır. Yani ortak kaynaklara, üretime ve politikaları birlikte oluşturmaya dayanan güçlü bir ortaklık vardır. Böyle bir sistemde, önemli maddi gereksinimlerle, ortak politik amaçların gerçekleştirilmesinde yerleşimlerin birbirine karşılıklı güveni önemlidir. Her bir yerleşim birimi kendisini konfedere sistemin, bütünün bir parçası gibi hissedebilmelidir. Önderlik, "konfederasyon, bazı kafalarda karışıklık yaratıyor" söylemine, *"tespihi biliyorsun, önce boncukları konur, sonra kafası yerleştirilir. Konfederalizm de boncukları konulmuş mücadelenin kafa kısmıdır"* cevabını verdi. Yani tespihte hem her boncuk tek tek kendi başına vardır hem de arada varolan ve tüm boncukları bir arada tutan ip sayesinde bunlar bir tespihi oluşturur. En sonunda başa konulan boncuk sayesinde tespih tamamlanır. İp ve baştaki boncuk olmadan bir tespih oluşmaz, dağınık tek tek boncuklar olur. Boncukları bir arada tutan ip, konfederal ağdır. Yani karşılıklı bağımlılık ilkesi temelinde oluşturulan ve sürdürülen ilişki, etkileşim, birbirini besleme ve güçlendirme temelindedir. Baş boncuk da yetkisi en az olan, koordinasyon görevi gören konfedere meclisidir. Böyle bir sistemde hem her yerleşim birimi kendi öz yönetimi ve öz iradesiyle bağımsız olarak varlık gösterir hem de bir bütünün parçası, diğer parçalara karşılıklı olarak bağımlılık ilkesi içinde bir toplumsal örgüyü yaratır. Eğer her parça kendi yerelliğinde ve özgünlüğünde sadece kendisiyle sınırlı kalırsa, hem toplumsal yaşama yarar sağlamaz hem de kendisini dar sınırlara, görüşlere hapsederek devletçi ideolojinin tuzaklarına yem olur. Oysa konfedere sistem içinde yer alan bir yerleşim, kendi kimliğini bulur, çok yönlü bir

> "Yaratılan sistemde, en üstten en alttaki ezilene kadar her birey bir biçimde kendini iktidar kılmaya çalışıyor. En yoksul erkek bile kadın karşısında kendini küçük imparator olarak görmekten kaçınmıyor. Kadın üzerindeki baskı ve sömürü, sistemde yaşanan bunalıma paralel olarak daha da derinleşiyor ve bunalımın yükünün çekilmesinde kadın en etkili nesne haline getiriliyor. Kadının kimliğinde dibe vuran, aynı zamanda komünal toplum değerleri oluyor."

"Kürdistan, içinde yerel birimlerin yer aldığı dört demokratik konfederal örgütlenme sahası biçiminde ele alınabilir. Yerel meclislerin yanında bölgesel konfederal meclisler de oluşur. Bunlar daha çok yereller arasında koordine, ilişki ve denetim işlevini görürler. Kadın, gençlik ve diğer kesimler kendilerini örgütleyerek, bu konfederasyonların en etkin gücü olabilirler. Bunlar demokrasiyi toplumda etkin kılacak, dinamizm ve ruh kazandıracak önemli güçlerdir."

nitelik kazanır, paylaşıma dayalı dengeli bir ekolojik toplumu oluşturan bütünün parçası haline gelir. Yerleşimler arası karşılıklı bağımlılığı daimi kılmaya yarayan bir sistem olarak yürüyen konfedere sistem, bu bağımlılık ilişkisinde denetimin yerleşimin elinde olması ilkesinden vazgeçmeden demokratikleştirilmesini esas alır.

Demokratik konfederal örgütlenme, siyaseti halka mal ederek halkın siyasete ilgisini artıracak bir olgudur. Demokratik konfederalizm, toplumun ve bireyin doğrudan muhatap olduğu konuları daha yakından takip eden bir örgütlenme biçimi olduğundan toplumun çoğunluğunu örgütleme potansiyeline sahiptir. Aynı zamanda bu modelin bireyleri kararlara katılım ve bu kararları takip etme durumunda olduğundan, örgütlenme ve siyasetin canlandığı bir ortamı da ortaya çıkarır. Demokrasi ve demokratik kültür, katılımla, örgütlenmeyle gerçekleşir ve yaygınlaşır. Dolayısıyla konfederal örgütlenme biçimi katılım ve örgütlenmeyi temsili demokrasiden daha kapsamlı sağladığından, gerçek anlamda demokratik toplum yaratma olanağı verir.

Mevcut temsili demokrasilerde hem sistem hem de onun örgütlenmeleri merkezden aşağıya doğru bir örgütlenme içindedir. Piramidin en üstünde halk değil, siyaset bürokratları ya da profesyonel politikacılar yer almaktadır. Bunlar da halktan kopuktur. Halktan çok, devlete ve onun temel dayanağı olan kesimlere duyarlıdır. Konfederal örgütlenmede piramit tersine çevrilmiştir. Örgütlenmenin ve karar gücünün en etkili ve güçlü kesimi tabanda yer alır. Yine bugünkü gibi, yönetimlerin hem karar aldığı hem uyguladığı bir sistem yerine, tabanın ve onun oluşturduğu yerel meclislerin daha güçlü konumda olduğu, yönetim yerine geçen koordinasyonların sadece koordine ve uygulama ile sorumlu oldukları görülür.

Konfederal örgütlenmede yer alan her birimin bağımsızlığı vardır. Kendi örgütlenme alanlarından kendileri sorumludur. Konfederasyonlar işlevlerine göre örgütlenmelerden oluşacağı gibi, coğrafi birimlerin esas alındığı bir ölçekte de oluşabilir. Her coğrafi (yerel) birim, kendi içinde işlevleri farklı olan (kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal) örgütlenmelerin konfederal örgütlenmesini sağlar. Etnik, kültürel kesimler; kadın, gençlik ve her türlü sosyal güçler, konfederasyon esasına göre kendilerini örgütlerler.

Kürdistan, içinde yerel birimlerin yer aldığı dört demokratik konfederal örgütlenme sahası biçiminde ele alınabilir. Yerel meclislerin yanında bölgesel konfederal meclisler de oluşur. Bunlar daha çok yereller arasında koordine, ilişki ve denetim işlevini görürler. Yerel ölçeklerin, bunun üst örgütlenmesi ve koordinasyonu olan demokratik konfederasyonların nasıl şekilleneceği tartışmalarla ortaya çıkarılır.

Kadın, gençlik ve diğer kesimler kendilerini örgütleyerek, bu konfederasyonların en etkin gücü olabilirler. Bunlar demokrasiyi toplumda etkin kılacak, dinamizm ve ruh kazandıracak önemli güçlerdir. Toplumu demokratikleştirmede rol oynayacak, yine bu demokrasiyi zenginleştirip, derinleştirecek tüm kesimlerin örgütlenip, demokratik konfederalizm içinde yer almaları da önemlidir.

Ahlaki eğitim ve karakter oluşturma süreci, birey toplum ilişkisi, özgür birey, özgür yurttaş yaratma açısından önemle ele almamız gereken bir konudur. Ve mevcut sistemde pasif, tüketici, politikayı sadece yöneticilerin veya elit bir kesimin işi olarak gören, kendi yaşamını, kaderini yönlendirme hakkını sürekli kendisini suistimal eden temsilcilere teslim eden birey ve toplum gerçeğinden; demokrasi sürecine aktif katılan, yaratıcı, yaşamı hakkında düşünen, tartışan, karar alan, yani siyaset oluşturan birey ve toplumlara ulaşmayı amaçlar. Bu anlamda konfederasyon sisteminin oluşturulması, örgütlendirilmesi süreci, aynı zamanda toplum ve doğayla, birbirimizle olan ilişkilerimizi yeniden oluşturma ve düzenleme sürecidir. Bu anlamda konfederasyonu özgür birey ve özgür toplum yaratma süreci olarak iç içe, birlikte gelişen bir süreç olarak algılamak ve mücadelesini böyle yürütmek önemlidir. *"Konfedere yerleşimlere dayanan bir toplumun oluşturulması için gerekli ön koşullardaki her eksik, yaratmayı umduğumuz toplumsal doku üzerinde büyük bir delik açacaktır. Bu delik, giderek büyüyecek ve dokunun bütününü yok edecektir"* tespiti, doğru bir tespittir. Altı yıldır yaşadığımız yeniden yapılanma sürecinde en temel tıkanma noktalarımızdan birinin yeniden yapılanmanın felsefesi, kişiliği ve karakterinin yaratılmaması, yani yeniden yapılanma kurumlarına can verecek, işlevli kılacak kişiliklerin oluşturulamaması, halkın bu anlamda eğitilip hazırlanmaması olduğunu hatırlarsak, bu tespite daha fazla anlam verebiliriz. Konfedere sistemin örgütlendirilmesi sürecine de bu tıkanmanın damgasını vurmaması için hem bireyin, hem toplumun demokratik bilinç, karakter, kültür kazanması önemlidir. Bunu geliştirecek eğitim, sosyal ve kültürel kurumlar, bunların birliği, konfederal sistemde önemli bir yere sahiptir.

Konfederasyonu, yaşanan tarihsel deneyimler üzerinden incelediğimizde, yine dayandığı felsefe açısından ve ulaşmak istediği toplumsal yaşam açısından ele aldığımızda; karşımıza çıkan doğal toplum yaşamıdır. Yani kadın eksenli sistemdir. Yıllardır kadın kurtuluş ideolojisi temelinde, kadın eksenli sistem yaratma mücadelesi veren bir hareket olarak böyle bir perspektife güçlü anlam biçebilecek deneyime sahibiz. Cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum paradigmasını esas alan bir kadın hareketi olarak, özgür, ekolojik yönelimli bir toplum sistemi olan konfederasyon sistemini zamanında ve doğru anlamlandırmak durumundayız. Kitlesel eğilimleri, kadınların genel ihtiyaç ve taleplerini doğru okuyup, kadın kitlesini doğru örgütleyebilirsek, konfederasyon açısından en güçlü dinamiklerden birini canlandırabilir ve harekete geçirebiliriz. Konfederalizmin, Önderliğin koyduğu yeni tanımlar çerçevesinde ve tarihsel kökenleriyle ele alınması gerekmektedir. Kaynağını doğal toplum yaşamından alan konfederalizmin, özünde kadın eksenli bir örgütlenmeye daha uygun olduğu açıktır. Bu nedenle bugün varolan konfederalizm tanım ve modellerinin ötesinde, Önderliğin tarihsel temelleri çok güçlü koyduğu modeli örgüt sistemimize uyarlayarak yaşamsallaştırmamız gerekmektedir.

KJB örgütlülüğü demokratik konfederalizmin öncü ayağıdır

Bu süreçte, zihniyette ve örgütsel yapılanmada hiyerarşiyi, iktidarcı yaklaşımı aşamazsak, konfedere sisteme de sağlıklı yönelemeyiz. Konfedere sistemin esas aldığı en üstteki organ en yetkisiz organdır. *"Asıl yetki ve siyaset yapma tabana aittir"* ilkesinin kadın hareketi yapılanmasında da esas olması gerekir. Kadın kitlesinin, kadın yapısının siyaset oluşturma, karar alma yetkisine sahip olması, bunu koordine etme yetkisini bir koordinasyona vermesi önemlidir. Yine, karşılıklı bağımlılık ilkesini kadın hareketi nasıl uygulayacaktır? Bu önemli bir noktadır. Çünkü kadın hareketi de hem kendi bağımsızlığını yaratmak zorunda hem de toplumla, genel örgütlerle kendi iradesi ve gönüllü yaklaşımıyla, ortak çıkarlar temelinde birbirini güçlendirmeyi esas alan karşılıklı bağımlılığı demokratikleştirerek uygulamak durumundadır.

Konfederasyon sistemini uygulamada en avantajlı kesimlerden biri kadındır. Çünkü öngördüğümüz bu model, öz itibariyle kadının kendi yaratımıdır. Konfedere sistem içinde yer alacak bir kadın hareketinin, hem bu sistemi güçlendirmesi hem de kendi kimliğini bulması açısından kendini tanımlaması önemlidir. Bu anlamda Koma Jinen Bilind (KJB) örgütlülüğü, demokratik konfederalizminin öncü ayağıdır. Kadının çıkarlarına dayalı ortak karar organıdır. Eril sisteme karşı ortak tavır almanın yeridir. KJB sadece kadının yaşadığı çeşitli sorunların ve parçalılığın yol açtığı bir örgütlenme modeli değil, bunu da kapsayan, ama en temelde de çağın temel çelişkilerinden kaynaklı, önemli ve gerekli bir örgütlenme modelidir. Tabana dayanan, söz ve karar gücünün tabanda olduğu, tüm mücadele zeminlerinde kendisini yapılandıran kadının çatı örgütü, demokratik örgütlenmesidir.

Yeterli tespitlerle araçların güçlü geliştirilmesi, kazanılması gereken bir gelecek için etkili bir mücadelenin adım adım gerçekleştirilmesi anlamına gelir. Özgür kadın hareketimiz halkların kazanılmış değerlerini, kadın özgürlüğü adına atılmış adımları kendisi açısından miras kabul ederek, ilk süreçlerde çok köklü bir bilince dayanmasa da genel özgürlük talebinden yola çıkarak, cins kimliği ekseninde kendisini örgütlemeye çalışmıştır. Bunu başardıkça, mücadelenin yeni aşamalarına geçilmiş, her geçiş yeni bir ihtiyacı doğurdukça da örgüt yapısını yenilemiştir.

Kadın özgürlük çalışmaları, başlangıçtan bugüne kadar Önderliğimiz tarafından son derece özgün bir yaklaşım temelinde ele alınmış ve hareketimizin sosyalist özünü ifade etmiştir. Ne reel sosyalizmin içine düştüğü gibi, sorunu devrimden sonraki süreçlere erteleme yanılgısına girmiş ne de bu sorunu toplumsal, siyasal olgulardan kopuk ele alarak dar cinsiyetçi yaklaşımlara düşmüştür. Kadın özgürlük sorunu tarihsel ve toplumsal temelleriyle tanımlanmış, ilk sömürünün, aynı zamanda kadına karşı geliştirilen ilk karşı devrim olması gerçeğinden hareketle özgürlük çalışmalarını devrimsel düzeyde ele almıştır. Kadının bu yaklaşımla ele alınışı başlangıçtan itibaren saflara yoğun bir kadın katılımını sağlamış ve mücadelenin birçok sahasına militan düzeyde bir katılımı gerçekleşmiştir. Bu katılımlar süreç içerisinde nitel ve nicel anlamda bir düzey kazanmış, 1990'lı yıllarla birlikte örgütsel bir ifadeye kavuşarak stratejik bir anlam kazanmıştır.

1993'lerle birlikte, kadının örgütsel kimlik temsiliyetine kavuşması kadın ordulaşmasıyla ilk ifadesini bulmuş, birçok yanılgılı ve yetmez yaklaşımın yanı sıra cins kimliği ekseninde özgürlük sorununa çözüm bulma ve onun araçlarını geliştirmenin önemli adımı olmuştur. Yurtseverlik bilincinin temel alındığı kadın örgütlülüğünün siyasal ve kitlesel ayağı olarak YJWK kurulmuş, böylece cins mücadelesinin topluma dayandırılması, ilk biçimine kavuşmuştur. Gerillada ve kitlede oluşturulan bu iki örgütlenme, kadın hareketinin gelişimi açısından iki ayağa dayalı bir yapılanmayı ifadelendirmişir.

Ordulaşma ve kitlesel gelişimden açığa çıkan sonuçlarla birlikte, özgürlük çalışmasının daha stratejik bir ifadeye kavuşmasının gereği olarak, hedeflenen yeni ve özgür yaşamın ilk askeri, siyasi, toplumsal örgütlenmesi olarak YAJK'ın oluşumuna gidilmiştir. Ordulaşmada belli bir deneyim elde edilmekle birlikte, örgüt olarak oluşum, kendini merkezi temsile kavuşturma, siyasal ve askeri çalışmalarını bir çatı altında birleştirme şeklinde formüle edilen YAJK, kadın hareketinin gelişimi açısından kadının özgünlük sınırlarında ifade edilişinin en temel ayağı olmuştur. YAJK kendisini hayati ilkeler üzerinden ifade ederken, Önderliğimiz *"YAJK, kolektif kadının gelişme ocağıdır. YAJK örgütlenmesiyle kadın yük olma değil, güç olma konumuna getirilmiştir"* belirlemesiyle örgütlenmenin kapsam ve işlevini belirlemiştir. Bir cinsin ezen, diğer cinsin ezilen konumda olduğu bir sistemde asla eşitlik, sağlıklı bir toplumsal örgütlülük ve ekolojik dengenin gerçekleşemeyeceği, bu nedenle kadının da öz irade, öz düşünce, öz gücü ile katılım sağlayacağı, kendi rengini katabileceği bir sisteme, yeni bir ideolojik yaklaşıma ihtiyaç duyulmuştur. Bu ihtiyaçtan hareketle 1998 yılının 8 Mart'ında Başkan Apo tarafından Kadın kurtuluş ideolojisi tanımlanırken, tarihte bir ilke de imza atılmıştır.

PKK'nin gelişiminde kadın hareketi temel bir role sahipti

Kadın hareketinin yaşadığı zorlanma ve yanılgıların yanı sıra gösterdiği gelişim, ***Beritan lardan Zilan*** ve ***Semalara*** kadar özgür ve büyük kişiliklerin gelişimi, kadın hareketinin kendisini ideolojik bir ifadeye kavuşturmasını beraberinde getirmiş, böylelikle kadın sorunu ve özgürleşmesine yönelik özgünleştirilmiş bir perspektiften evrensel bir yaklaşım açığa çıkmıştır. İdeolojik temsiliyetle örgüt gücü haline gelmenin önemli avantajlarının yanı sıra iktidar olgusuyla buluşma ve onu erkek yorumuyla ele alma yaklaşımları, her dönem ciddi zorlanmaları beraberinde getirmiş, bu anlamda gelişim ve gerilikler sürekli mücadele içinde olmuştur. Bu diyalektikten hareketle uluslararası komplonun da fiili adımlarını içeren süreçte, kadın özgürlük hareketi Başkan Apo'nun perspektifi çerçevesinde bir üst aşamaya sıçrama yaparak birlik olmayı aşıp, 1999 başlarında kendisini parti ifadesine kavuşturarak II. Kongresi'nde PJKK'yi ilan etmiştir. Sürecin uluslararası kompolya denk gelmesi, parti ilanını özgürlük çizgisinde ısrarın ifadesine kavuştururken, daha merkezi bir yapılanma ve kadın sorunu ekseninde, kadın kurtuluş ideolojisi kimliği altında bir model parti tanımıyla birlikte oluşturulmuştur. Gerek kadının iktidarla ilişkisinin sağlıklı çözümlenememesi ve gerekse de uluslararası komplonun yarattığı koşullar içinde erkeğin ezici yaklaşımları, parti yapılanmasına denk bir pratiğin gelişimini engellediyse de partileşme kararı kendi tarihsel gelişimimizde iddialı bir örgütlenmeyi ifade etmiştir. III. Kadın Kongresi'nde yaşanan örgütsel zorlanmalar ağırlıkta gündeme alınmakla birlikte, stratejik değişikliğe denk bir yeniden yapılanma ve örgütlenme yaklaşımı geliştirilmeye çalışılmış, bu anlamda ulusal sorunun çözümünü hedeflemekle birlikte, cins mücadelesini evrensel düzeyde hedefleyebilecek bir oluşum geliştirmenin aracı olarak PJA'nın ilanına gidilmiştir.

Önderliğimizin AİHM savunmalarına, bu anlamda geniş bir ideolojik çerçeve kadar değişim görevleri ve mücadele araçlarının yenilenmesi perspektifine dayalı olarak IV. Kadın Kongresi gerçekleştirilmiştir. Yeni yüzyılın karakterine göre sivil toplum örgütlenmesini geliştirme amaçlı yeni örgüt modelleri kararlaştırılmıştır. Her parçanın ve alanın kendi özgün koşullarında kadın çalışmalarını örgütlendirmesi ve bu örgütlerin PJA çatısı altında merkezileşerek koordine edilmesi sonucuna ulaşılmıştır. Özgün koşullara göre kadın meclisleri, dernekleşme, vakıflar vb sivil toplum örgütlerinin oluşturulması hedeflenmiştir. Önderliğimizin perspektifleri doğrultusunda, ideolojinin toplumsal yaşam ölçüsüne dayalı yaşamsallaşmasını hedefleyen Toplumsal Sözleşme'nin gündeme girmesi, Kongre açısından önemli bir gelişimi ifadelendirmiştir. Kongre'nin temel ihtiyaç üzerinden belirlediği şiarı *"özgür yaşamda ısrar ve açılım"* olmuştur. Örgütlenmede de buna denk olarak kapsamlı bir kararlaşma geliştirilmiştir. Ama PJA olarak yaşanan değişim sorunları, cins mücadelesindeki pasifizim, yönetimsel sorunların çözümlenememesi, değişimin Önderlik perspektifine denk algılanamaması, kararlaştırılan modelin pratik-

leşmesinde ciddi yetersizlikler açığa çıkarmıştır. Buna rağmen kararlaştırılan çerçeve, örgütlenme modeli itibariyle bir öncekini aşan niteliktedir.

Atina savunmaları ekseninde içine girilen değişimi somutlaştırma, kadın hareketi açısından da zorunlu olmuş, ancak bunu yaparken örgüt işlevleri ve ayakları yeteri düzeyde örgütlendirilememiştir. YJA-STAR çalışmaları meşru savunma ayağı olarak örgütlendirilirken, VI. Kadın Konferansı'nda bağımsız kadın hareketinin örgütlenme kararı alınmıştır. Ulusal düzeyde özerk, evrensel düzeyde bağımsızlık çerçevesi esas alınmakla birlikte, birçok boşluk taşıyan bir örgütsel yapı ortaya çıkmıştır. KONGRA GEL içindeki kadın örgütlenmesi yetersiz tanımlanmış, sosyal komite bünyesinde olması gereken kadın komitesi üst bir kurum olarak örgütlendirilmiş, sevk ve idare bu komiteye bağlı yapılmaya çalışılmıştır. PJA olarak, Önderliğin KONGRA GEL içinde özerk örgütlenme perspektifi yeterince anlaşılamamıştır. Bağımsız kadın hareketi örgütlenmesi haklı bir isteme dayansa da bu, en temel örgütlenme alanlarımızın boş bırakılması üzerinden tanımlandığı için pratikte ters sonuçlar yaşanmıştır. Kadın hareketinin ulaştığı örgütlenmenin kapsamına cevap olmaktan uzak bir örgütsel yapılanma oluşmuş, sistemsizlik, dağınıklık yaşanmış, marjinalleşme tehlikesi açığa çıkmıştır.

Yaşanan ağır sorunların ele alınması kadar, demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde, yine Önderliğimizin son savunmaları ekseninde V. Kongre gerçekleştirilmiştir. V. Kongre, özgür kadın birliklerinin örgütlendirilmesi, PAJK'ın yapılandırılması, YJA-STAR'ın güçlendirilmesi esasına dayalı olarak üç ayak üzerinden örgütlenmeyi kararlaştırmakla birlikte, ortaklaşmayı sağlayacak işleyişi belirlemiş, eşgüdümü sağlayacak kurultay biçiminde bir örgütlenme kararı almıştır. Çalışma sahalarının farklılıkları temelinde özgün örgütlenmelerin geliştirilmesi ve eşgüdüme dayalı çalışılması doğru bir yak;laşımdır. Ancak örgütsel mekanizmanın güçlendirilmesinden ziyade, eşgüdümlü çalışma vurgusuyla yetinilmiş olması, anlayış sorununun yanı sıra model itibariyle de parçalı bir duruşu beslemiştir. Bu noktada ortaklaşmanın geliştirilmesi, salt kurultay üzerinden yapılamaz. Nitekim yaşanan süreç, bu konuda öğretici olmuştur. Kongre'de en çok eleştirilen hususlardan biri belirttiğimiz parçalı duruş iken, V. Kongre sonrasında model itibariyle tüzükte açığa çıkan boşluklar nedeniyle parçalılık, yine temel bir sorun olmuştur. Kasım ayında gerçekleştirilen kadın hareketi genişletilmiş yönetim toplantısında bu yetersizlikler değerlendirilmiş, YJA'nın örgütlendirilmesi sosyal, siyasal komiteler ve PAJK arasında ortaklaştırılmış, kadın hareketi açısından tüm çalışmaların temsilinden oluşan 9 kişilik bir koordinasyon ara bir formül şeklinde geliştirilerek, bu şekilde çalışmalar ortak bir doğrultuya kavuşturulmaya çalışılmıştır. Oluşan koordinasyon dağdaki örgütlenmede ifadesini bulmuş, ancak koşullardan ve yapılanmanın somutlaşmamasından kaynaklı dış alanlara dayalı bir temsiliyet örgütlendirilememiştir.

Kadın özgürlük hareketi, Kürt kadınında önemli bir aydınlanmayı ve güçlü bir iradi duruşu yaratmıştır. Gücünün sınırlarını tanıyan, kendisini keşfeden, özüyle buluşan Kürt kadını, toplumda sosyal dönüşümün motor gücü olmuştur. Gelinen noktada Kürt toplumunda yaşanan zihinsel ve sosyal değişimde kadının rolü belirleyicidir. Fakat bütün bu gelişmelerle birlikte hareket ciddi yetersizlikleri de yaşamıştır. Önemli oranda reel sosyalizmin ve çağın etkisinde kalarak devlet ve iktidar odaklı yapılanan PKK, nasıl zamanında dönüşüm yapamayarak bir handikapla karşı karşıya kaldıysa, bu durum kadın hareketi açısından da geçerlidir. PKK'nin gelişiminde ve değişiminde kadın hareketi temel bir role sahipti. Paradigma değişimine zamanında gidilmemesinde ve bu noktada Önderliğin değişim çabalarına yeterli desteğin verilmemesinde kadının erkeğe endeksli duruşu, erkek zihniyetini ve yaşam anlayışını aşamaması önemli bir faktördür. Kadının iktidar yaklaşımının erkek ile aynı tarzda gelişmesi cins mücadelesinde sapmaya yol açmış ve değişimin önünü almıştır. Üstten alta kadar kadında gelişen devletçi iktidarcı anlayış, erkek ile ilkesiz uzlaşmayı ve suni dengeleri doğurmuştur. Demokratik kültürün gelişmesinde öncülük etmesi gereken kadın, erkeğin yörüngesinde kalarak devletçi zihniyetin aşılmasında etkili olamamıştır. Kadının yaşadığı bu sorunlar erkeğin yönelimleri ile de birleşince, dağılmayla yüz yüze kalınmış, hareketin belli düzeyde marjinalleşmesiyle birlikte de mücadelemizin içinde yer alan kadın gücünün kaybına yol açılmıştır. Kadında gelişen ideolojiden kopuk politize olma durumu, pragmatizmi ve maddiyatı oldukça geliştirmiş; ilişkilerde, yaşamda derin aşınmalar ve yozlaşmalara yol açmıştır. Kadın, erkeğin siyaset anlayışını aşamayarak Makyavelistçe bir siyaset anlayışını geliştirmiştir. Bu durum kadın ile Önderlik arasına mesafe koyarak, kadını özünden ve cinsinden uzaklaştırmış, onu geleneksel arayışlara yöneltmiştir. Bu anlamda kadın kurultayıyla birlikte yeniden yapılanma modeli kapsamlı tartışılarak KJB modeli pratikleştirilmiştir.

"Politik alanda kazanmak demek, kadının devletleşmesi hareketi değil, tersine devletçi ve hiyerarşik yapılarla mücadele, devlet odaklı olmayan demokratik, ekolojik toplumu ve cins özgürlüğünü hedef alan siyasal oluşumları yaratmak demektir. Ataerkil kimlikli hiyerarşi ve devletçilik, en çok kadın doğasıyla çelişik bir durum arz eder. Dolayısıyla antihiyerarşik ve devlet dışı siyasal oluşumlara karşı mücadelede kadın özgürlük hareketimizin öncülük misyonuyla rolünü oynaması gerekir."

Eril sistemin gittikçe derinleşen kaosu içinde kadın sorunu, adeta kendisine yaklaşan her şeyi yutan karadelikler gibidir. Bu durum bütünlüklü ele alınarak, kurultayda konfederalizm mantığını da esas alan bir örgütlenmeye gidilmiştir.

Kadın demek krizli bir kimlik demektir

Tüm sorunları kapsadığı gibi aşan bir olgu olarak cins sömürüsünün, ilk sömürü olması ve hiyerarşik devletçi yapıları beslemiş olması gerçeği, yapılanma sorunlarımızı köklü tarihsel bakış açısına kavuşturmamızı gerekli kılmıştır. Tarih boyunca yürütülen özgürlük mücadelelerinin en temel yetersizlikleri, gerek objektif gerek sübjektif koşulları itibariyle tarihi bütünlüklü değerlendirememeleri, ütopyalarının zıddı olan sistemler içinde erimekten kurtulamamaları ve ütopyalarını kalıcı sistemlere dönüştürememeleridir. Bu olguyu Önderliğimizin ele alışı şu şekilde olmuştur: *"Tarih, bir anlamda geçmişten ders almak içinse, önümüzdeki güncel kriz kaos durumundan halkların ve kadının lehine kalıcı, köklü ve ilkeli çözüm üretilmesinin zorunluluğu vardır. Kaybettirilen temel noktanın halkların komünal ve demokratik duruşunu esas almamaktan geçtiği; ne kadar toplum analizleri yapılsa, strateji ve taktikler oluşturulup örgüt ve eylemler konulsa da, hatta zaferler kazanılsa da varılacak noktanın yine sistemle en kötüsünden buluşma olduğunu belirtmek gerekir."*

Kapitalizme karşı kalıcı, ilkeli çözüm, halkların demokratik duruşunu kapsamlı demokratik sistemlere dönüştürmekle sağlanabilir. Demokratikleşme sağlanmadıkça ve demokrasi devletleşme hastalığından kurtarılmadıkça demokratik sisteme erişilemeyeceği açıktır. Demokratik gelenekler evrenseldir, zincirin halkaları gibidir. Bize düşen öncelikli görev; bilme sürecindeki kaybı önlemek, politik aracı doğru seçmek ve toplumsal ahlaka dönmektir.

Demokratikleşmenin özünü teşkil etmekle birlikte, kendi başına ele alınması gereken olguların başında kadın ve etrafında oluşan ilişki ve çelişkiler düzeni gelmektedir. Kadın olgusuna daha derinlikli yaklaşıldığında biyolojik bir cins olmanın ötesinde, adeta bir soy, sınıf, ulus muamelesiyle karşı karşıya olduğu anlaşılacaktır. Ancak en çok ezilen soy, sınıf veya ulusun dahi kadın kadar sistemli bir köleliğe tabi tutulmadığı açıktır. Siyasal, toplumsal, ekonomik hakimiyet, erkeğin eline geçtikçe kadının zayıflığı daha da kurumlaşır. Zayıf cins, bir inanç olarak paylaştırılır. Mülkiyetin en temel kaynağı olan ailede, yine kadın üzerindeki kölece tasarrufta da görülmektedir ki mülkiyetin kaynağında köleleştirilmiş kadın yatar. Kadında yaşanan kölelik ve mülkiyet, tüm toplumsal düzeye yayılır. Böylelikle de toplum ve bireyin zihniyet ve düşünce yapısına mülkiyetçi, köleci her duygu ve düşünce yerleştirilir. Bu şekilde toplum her türlü hiyerarşik ve devletçi yapılanmalara açık hale getirilir. Bu ise uygarlık denen sınıflı yapılanmanın rahatça ve meşruiyet kazanmış olarak sürdürülmesi demektir, ki böylece kaybeden sadece kadın değil, bir avuç hiyerarşik ve devletçi güç dışında tüm toplumdur.

Kadın için özel kriz dönemlerinin fazla önemli olmamasının nedeni, sürekli bir kriz halini yaşamasından kaynaklıdır. Kısaca kadın demek, krizli bir kimlik demektir. Günümüzde yaşanan kapitalist sistem kaosunda tek umut vaadeden şey, kadın olgusunun sınırlı da olsa aydınlatılmış olmasıdır. Feminizmin yetersizlikleri olsa da kadın gerçeğini son çeyrek yüzyılda oldukça görünür kılmıştır. Kaosta, her olgunun değişme şansı arttığı için, özgürlük lehinde atılacak adımlar niteliksel sıçramalara yol açabilir. Bu nedenle güncel krizden kadın özgürlüğü büyük kazanarak çıkabilir. Kadın özgürlüğü, olgu tanımlamasına uygun olarak kapsam bulmak durumundadır. Genel toplumsal özgürlük ve eşitlik kadın için direkt özgürlük ve eşitlik olmayacağından, özgün çaba ve örgütlülüğe ihtiyacı vardır. Toplumsal anlamda genel demokratikleşme hareketi kadın için olanaklar açabilir, ama kendiliğinden demokrasi getirmesi beklenemez. Bu nedenle, kadının bizzat kendi demokratik amaç, örgüt ve çabasını sergilemesi ve kadına içirilmiş köleliği aşacak bir özgürlük tanımını geliştirmesi gerekmektedir. Bu yaklaşım kapsamında feministlerin çabalarında birçok önemli öğe olsa da, bunlar Batı merkezli demokrasilerin ufkunu aşmaktan uzaktır. Temelinde kapitalizmin oluşturduğu yaşam biçimini değil aşma, tam kavradığı bile söylenemez. Örgütsel temelden yoksunluk, felsefesini tam geliştirememe, kadın militanlığına ilişkin zorluklar iddiasını zayıflatmıştır, ancak yine de soruna dikkat çekmek açısından ciddi bir adım olarak değerlendirilmelidir.

Erkeğin ideolojik saldırıları karşısında güçlü durabilmek için, kadın özgürlük ideolojisiyle mücadele edilerek feminizmin reel biçiminin aşılması gerekmektedir. Bu nedenle erkek egemen iktidarcı zihniyete karşı kadının özgürlükçü, doğasal zihniyetini yetkin kılıp, öncelikle ideolojik alanda kazanmayı tam sağlamak gerekir. Unutmamak gerekir ki geleneksel, kadınsı teslimiyet fiziki değil, toplumsaldır ve bu durum içerilmiş kölelikten kaynaklanır. O halde öncelikle ideolojik alanda teslimiyet düşünce ve duygularını yenmek, ideolojik alanda örgütlenmek önemlidir.

Demokrasiyi kazanmayan kadın hareketi özgürlüğü ve eşitliği kazanamaz

Politik alan, kadın özgürlüğü açısından temel ve zorlu bir mücadele sahasıdır. Politik alanda kazanmayı bilmeden hiçbir kazanım kalıcı olamaz. Politik alanda kazanmak demek, kadının devletleşmesi hareketi değil, tersine, devletçi ve hiyerarşik yapılarla mücadele, devlet odaklı olmayan demokratik, ekolojik toplumu ve cins özgürlüğünü hedef alan siyasal oluşumları yaratmak demektir. Ataerkil kimlikli hiyerarşi ve devletçilik, en çok kadın doğasıyla çelişik bir durum arz eder. Dolayısıyla antihiyerarşik ve devlet dışı siyasal oluşumlara karşı mücadelede Kadın özgürlük hareketimizin öncülük misyonuyla rolünü oynaması gerekir. Köleliğin politik alanda yıkılması, özünde bu alanda kazanım elde etmeyle mümkün olabilir. Bu alan mücadelesi, kapsamlı demokratik kadın örgütlenmesi ve mücadelesini gerektirir. Her tür sivil toplum örgütü, insan hakları, yerel yönetimler sahası, demokratik mücadelenin örgütlenip geliştirileceği alanlardır. Tıpkı sosyalizmde olduğu gibi, kadın özgürlüğü ve eşitliğine giden yol, en kapsamlı ve başarılı demokratik mücadeleden geçer. Demokrasiyi kazanmayan kadın hareketi özgürlüğü ve eşitliği kazanamaz.

Sosyal alanda özgürlük açısından en önemli sorun, aile ve evlilik gerçeğidir. Aileyi üst toplumun halk içindeki yansıması, ajan kurumu olarak görmek gerekir. Erkek, toplumdaki iktidarın aile içindeki temsilcisi, yoğunlaşmış ifadesidir. Yapılması gereken, bu tür evlilikleri gerçekleştirmek değil, zihniyet, demokratik ve politik alanı çözerek, cinsiyet özgürlüğünü tam sağlamak ve buna uygun ortak yaşam iradelerini gerçekleştirmektir.

Kadının ekonomik, sosyal eşitlik sorunları, öncelikle politik iktidarın çözümlenmesi sonucu demokratikleşmenin gelişmesiyle cevap bulabilir. Demokratik siyaset yapılmadan, özgürlüksel gelişim sağlanmadan, hukuki bir eşitlik fazla anlam kazanamaz. Ataerkil zihniyet ve kurumlaşmaların, toplumsal yapılanmasın aşılmasını hedeflerken, kadına yaklaşımı bir kültürel devrim gibi ele almanın gerekliliği vardır. Mevcut kültürel yapılanmanın kimliğinden kaynaklı olarak ne kadar iyi niyetli olunup çaba da harcansa, olgudaki sorun ve ilişki yapısından ötürü anlamlı, özgürlükçü bir çözüm sağlanamayacağı açıktır. En radikal özgürlükçü kimlik, kadına yaklaşımla veya bir bütün olarak kadın erkek ilişkilerindeki düzeni kavrayıp aşmakla gelişebilir. Kadın üzerindeki mülkiyet ve iktidar ilişkisi yıkılmadan, cinsellik bir sömürü alanı olmaktan uzaklaşmadan özgür kadın erkek ilişkisi gerçekleştirilemez.

Doğada varolan öz savunma ilkesiyle egemen güçlerin iktidar aracı olan zor kullanımı büyük bir çelişki halindedir. Bu nedenle iktidar, devlet ve şiddet oluşumu ve uygulanması arasındaki karşılıklı bağı güçlü çözümlemek ve her üç olguya dayalı zihniyet yapılanmasını aşmak, doğru meşru savunma çizgisini yetkin uygulamak açısından büyük önem taşımaktadır. Önderliğimiz ayrılıkçılığı, iktidarı ve devlet kurmayı hedeflemeyen halk, birey ve cinslerin kendi kimliklerini ortaya koyabilecekleri, kültürel, yasal ve anayasal haklarını kullanabilecekleri, inanç ve düşüncelerini ifade edebilecekleri, yasalarda üç kuşak hakları olarak ifade edilen temel hak ve özgürlüklere zarar verildiğinde zor kullanmayı da esas alabilecekleri meşru savunma çizgisinin temel ilkelerini ortaya koymuştur. Ataerkil devletçi sistemin başlangıcından bu yana yaşamın her sahasında yaygınlaştırılan toplumsal cinsiyetçi bakış açısı nedeniyle kadın üzerinde uygulanan baskı, şiddet ve zor en kaba yöntemlerden, en ince yöntemlere kadar kadını köleleştirmenin temel araçları olarak kullanılmaktadır. Bu durum kadının özgürlük mücadelesinde kendi öz meşru savunma örgütlerini geliştirmesini zorunlu kılmaktadır. Yine demokratik ekolojik bir toplumu yaratma mücadelesinin öncü gücü olma misyonunu üstlenmiş olması nedeniyle kadın, toplum ve doğa üzerindeki tüm tahribatlara karşı da meşru savunmayı geliştirme göreviyle karşı karşıyadır. Yine son derece yaygınlaştırılan işkence, taciz, tecavüz, töre cinayeti

vb fiziksel zor kullanımı ve katliamların yanı sıra ruhsal, psikolojik zor ve katliamlara karşı da aktif bir savunma geliştirilmelidir. Meşru savunmaya dayalı örgütlenmelerin rolünü doğru ve yeterli oynaması halinde, ataerkil devletçi paradigmanın kendini yeniden üretmesi engellenerek, gerçek demokratikleşme sağlanabilecektir.

Demokratikleşmenin kadın özgürlük sorunu kadar önemli olan bir başka ölçütü de gençliğe yaklaşımıdır. Ataerkil devletçi sistem, kadın kadar gençliği de baskı altına alarak gelişmiş; gençlik, özgürlük ütopyalarından koparılarak sistemin temel dayanaklarından biri haline getirilmiştir. Bu nedenle Kadın özgürlük hareketi olarak ataerkil devletçi sistemin gençlik üzerindeki baskılarına karşı gençliğin özgür iradesini açığa çıkarması için aktif mücadele etmek, gençlik kategorisine özgün yaklaşmak önemlidir.

İçine girdiğimiz yüzyılı, özgür kadın iradesinin yükseleceği bir toplumsal süreç olarak görmek, gerçekçi bir yaklaşım olur. Bu nedenle kadınlar için belki de yüzyıl gerekebilecek kalıcı kurumlar düşünüp oluşturmak gerekir. Kadın özgürlük partilerine, hareketlerine ihtiyaç olduğunu belirtmek gerekir. Özgürlüğün temel ideolojik ve politik ilkelerini sağlayıp pratikleşmesini yürütmek, denetlemek bu parti ve hareketlerin hem gerekçeleri, hem temel görevleri olmalıdır. Kadın kitleleri için özellikle kentlerde kurulması gereken sığınma evleri değil, özgürlük alanlarının örgütlendirilerek oluşturulmasıdır. En uygun bir biçimde özgür kadın kültür parkları olabilir. Özgür kadın kültür parkları ihtiyaç duyulan kız çocuklar ve kadınlar için temelinde eğitim, üretim ve hizmet birimlerini kapsayacak alanlar olarak çağdaş kadın tapınakları rolünü de oynayabilir.

Bu teorik çerçeveye dayalı olarak Özgür kadın hareketimizin yüzyılın gerçeğine denk bir mücadele ve başarı düzeyini yakalaması, toplumsal cinsiyetçiliğin aşılmasını hedefleyerek tabana dayalı örgütlenebilmesi açısından kendisini yeniden yapılandırmıştır. Önderliğimizin KJB olarak formüle ettiği yapılanma çerçevesi, kadın hareketinin ortaklaştırılmış ifadesi, bir üst kimlik olarak ele alınıp örgütlendirilmesi temelinde somutluk kazanmıştır. *"Hemen şunu söyleyeyim, KJB adı altında hareket edebilirler. Yüce Kadın Topluluğu oluyor. Sanırım yalnız birlik ya da parti olmuyor. Derinleşsinler, özü çok önemli. KJB bir yürütme konseyi biçiminde olur, çatı örgütü olur. Koma Jinen Bilind içine hepsi girer."* Çerçevesini ortaya koyan Önderliğimizin geliştirdiği perspektifler, mücadelemizin kapsam ve derinliği, yine tarihsel misyonu düşünülerek, tabana kadar yayılması gerektiğinden hareketle KJB'nin "kom" tanımına dayalı örgütlendirilmesi esas alınmıştır.

Bu tanım çerçevesinde tabana dayalı örgütlenmelerin ortaklaşması, yerel kimlik temsili ve inisiyatifi kadar, genel ifadede yer alış Koma Jinen Bilind'ın örgütlenme biçimini belirlemektedir. Demokratik mücadelenin geliştirilmesi ekseninde kadının kendisini ifadelendirmesi gereken alanlarda özgün örgütlenme ayakları geliştirilerek, hem dışa açılım ve topluma dayanma hedeflenmiş hem de bunu yaparken örgütlendiği alanların genel ifadesini oluşturmayı esas almıştır.

Kadın özgürlüğü mücadelesinde üst kimlikle alt kimliğin ortaklaşmasını ifadelendirecek bir kurumlaşma olması, iş ve rol koordinasyonuna dayanması, taban iradesini açığa çıkarması, tüm bunların toplam ifadesi olarak konfederal bir örgütlenmeye dayanması temel alınmıştır. KJB, erkeği dönüştürmenin en temel aracı olduğu gibi, bunu örgüt yapıları içinde, toplumla bağı olan kurum ve kuruluşlarda temel bir yaklaşım olarak ele almakta ve mücadele anlayışı üzerinden pratikleştirmektedir.

Kadında içerilmiş köleliğin derinliği ve kadın özgürlük mücadelesinin diğer tüm toplumsal mücadelelerden daha uzun erimli yürütülmek durumunda olduğu gerçeğinden kaynaklı olarak, özgürleşme mücadelesinde ideolojik sahanın ayrıca örgütlendirilerek derinleştirilmesine ihtiyaç duyulmuştur. Önderliğimizin savunmalarında PAJK olarak isimlendirdiği ideolojik oluşum içinde çizgisel derinleşmenin ve buna denk kadro örgütlendirilmesinin sağlanarak siyasal, toplumsal ve askeri sahayı beslemesi hedeflenmiştir. KJB'nin ideolojik üretim merkezi olarak ele alınması gereken PAJK, V. Kongre'de alınan karar gereği yapılanmasını sürdürmüş ve misyonuna denk bir çalışma kapasitesine ulaşmak için çalışmalarına devam etmiştir. İdeolojik üretim ve sistemle onun üzerinden mücadele, aynı zamanda kadının kendisini meşru savunma anlayışına dayalı olarak savunmasını ifadelendirdiğinden; PAJK, geliştireceği çalışmaları bu anlayışa endeksli yürütmektedir. Aynı şekilde PKK içinde yer alacak kadın örgütlenmemizin de ideolojik bir oluşum içerisinde özgün bir temsiliyet olması itibariyle aynı espiri üzerinden örgütlenip işlevsel hale getirilmesi esas alınmıştır. Bu iki sahada yürütülen ideolojik çalışmalar, KJB'nin idelojik gelişim ve üretimini belirleme niteliğinde ele alınmaktadır. Devletçi hiyerarşik zihniyet ve kurumlaşmalarınaşılarak dönüşüme tabi tutulması, yürütülecek ideolojik faaliyetin nitelik ve gelişim düzeyiyle doğrudan bağlantılıdır.

Toplumsal alanda YJA'nın örgütlendirilmesi, aynı zamanda KJB'nin de geniş tabana yayılarak alttan bir örgütlenmeyle genişleme ve mücadele yürütmesi anlamına geldiği gibi, ideolojinin topluma mal edilerek değişimin toplumsallaştırılması hedeflenmiştir. Açılım politikamızın somutluk bulacağı saha olan YJA, en altta köy meclislerinden, en üstte genel temsile kadar geniş, yatay ve dinamik bir örgütlenme ağını geliştirmeye, demokratik, özgür ve eşitlikçi topluma doğru dönüşümü esas alan bir yaklaşımla pratikleşmeye çalışmaktadır. Bu amaçta çıkarı olan tüm toplumsal kesimleri ortak bir stratejiye bağlayan, başta sivil toplum örgütlenmesi olmak üzere, çevreci, feminist, kültürel vb örgütlerle hareket; kurum, kuruluş ve bireylerle geniş bir örgütlenmeye gitmek, ortak eylemlilikler geliştirmek, özellikle feminist hareketleri sol dogmatik yorum üzerinden ele almaktan ziyade, dayanışma içinde olmak, bazı konularda ortak projelere gitmek, temel yaklaşım olmaktadır.

KJB örgütlenmesinde meşru savunma çizgisi ideolojik kimliğin güvence altına alınmasıdır

Siyasal saha, erkek egemen zihniyetin en fazla pratikleştiği, sosyal alan ise bunun tahakkümü altında en fazla sıkışan alandır. Buradan örgütlenmek, erkek egemenliği karşısında birebir mücadeleyi, meşru savunma anlayışımızı ifadelendireceği gibi, ideolojisi, sınıfı, milliyeti, düşünce ve inancı ne olursa olsun özgürlük ve demokrasi isteyen her kadınla ortak zeminlerde buluşmanın sağlanması, örgütlenmeye evrensel bir nitelik kazandırmaktadır. V. Kongre'de alınan yapılanma kararı temelinde YJA'nın her alanda kendi temsilini ve örgütsel kimliğini bulması ve bu sahalarda aktif bir mücadelenin gelişebilmesi açısından çalışması hedeflenmiş, bu temelde pratikleştirilmeye çalışılmaktadır.

"KJB devlet yapılanması olmayan bir demokrasiyi esas almaktadır. Merkeziyetçi bir yönetim aygıtı olan devleti aşmayı, Kürdistan ve Ortadoğu kadın konfederasyonlarını geliştirerek, bölge ve dünya barışında Ortadoğu kadınının özgürlük potansiyelinin aktifleşmesini sağlamayı hedeflemektedir. Bölge halklarının ortak demokratik konfederasyon sistemlerini geliştirerek, despotik devlet yapılarının demokrasiye duyarlı hale gelmelerini sağlamaya çalışmaktadır."

"YJA-STAR, demokratik mücadelenin tıkandığı noktada kadın özgürlük mücadelesinin önünü açmak, bu anlamda kadın katliamları, tahakkümcü zihniyetin toplum üzerindeki zorunu sınırlandırmak ve ortadan kaldırmak açısından toplumsal zeminde öz savunma güçlerinin oluşturulması biçiminde örgütlenmektedir. Meşru savunma çizgisi, ataerkil zihniyetin kendisine yaşam alanı bırakmadığı kadının eylem çizgisi ve mücadele anlayışı olmaktadır."

Yine gençliğin KJB çatısı altında bir bileşen olarak genç kadın biçiminde yer alması, örgütlenmesi ve aktifleştirilmesi esas alınmıştır. Modelin bu niteliği *"örgütlenmeyen kadın kalmamalı"* espirisine dayalı olarak geliştirilmiştir. En geniş temsiliyet ve demokratik yapıya ulaşılması, toplumsal cinsiyetçiliğin toplumun kendi temel dinamiklerinden dönüşüme uğratılarak aşılmasını beraberinde getirmektedir.

Ataerkil zihniyetin kendisini örgütleme ve hakim kılma aracı olarak en fazla öne çıkardığı şiddet ve zora dayalı yaklaşım, kadın katliamlarını fiziksel, ruhsal, düşünsel alanda aktifleştirdiğinden, bunun karşısında geliştirilecek mücadelenin hak savunuculuğu temelinde bir örgütlenme içinde olmasını gerektirmektedir. Bu anlamda basitten karmaşığa doğru gösteri, toplantı, yürüyüş, seçim, miting, protesto, grev, şartları doğduğunda yasal direnme ve ayaklanma, bunun yeterli olmadığı noktada savunma güçleri biçimindeki örgütlenmeyle aktifleşmek, meşru savunma hakkının gereğidir. Bu noktada, tüm kadınların temel haklarının savunuculuğu kadar, halkın özgürleşmesi kadının özgürleşmesi olarak ele alıp saldırıları cevaplamanın gerekliliğine denk bir örgütlenmenin varlığı önemlidir. Bu nedenle KJB örgütlenmesinde meşru savunma çizgisi temelinde her alanda kapsamlı bir örgütlenmeye gidilmesi, ideolojik kimliğimizi ve politik iredemizi güvence altına almada temel bir rol oynamaktadır. Bu kapsamda KJB kendisini bu sahada YJA-STAR örgütlenmesi ile ifadelendirmektedir. YJA-STAR, demokratik mücadelenin tıkandığı noktada kadın özgürlük mücadelesinin önünü açmak, bu anlamda kadın katliamları, tahakkümcü zihniyetin toplum üzerindeki zorunu sınırlandırmak ve ortadan kaldırmak açısından toplumsal zeminde öz savunma güçlerinin oluşturulması biçiminde örgütlenmektedir. Meşru savunma çizgisi, ataerkil zihniyetin kendisine yaşam alanı bırakmadığı kadının eylem çizgisi ve mücadele anlayışı olmaktadır. Toplumsal cinsiyetçiliği bu çizgi ekseninde aşmayı hedefleyen YJA-STAR, demokratik mücadelenin tıkandığı noktada, meşru savunma anlayışı çerçevesinde gerektiği kadar müdahale etme hakkına sahiptir. Önder Apo'nun yaşamını ve temel mücadele değerlerini korumayı, bunu kendisi için meşru savunma gerekçesine dönüştürmeyi temel ilkesi olarak belirlemiştir. Ordu alanının en eski örgütlenme sahamız olması itibariyle YJA-STAR'ın belli bir örgütlenme düzeyi söz konusu olmakla birlikte, bu süreçte yapılan konferasla bu daha da derinleştirilmiştir. Kadının savunma hakkının etkili kullanımı açısından toplumsal düzeyde geliştirilmesi gereken öz savunma sahasının güçlendirilmesi üzerinde de yoğunca durulmaktadır.

KJB'nin KKK zemininde örgütlülüğü, kendi özgünlüğünü koruyarak, KKK komiteleri içinde aktif yer alarak rol oynaması temelinde olmaktadır. Tüm kadınlar hangi çalışma içinde olurlarsa olsunlar KJB'ye karşı sorumludurlar ve KJB örgütlenmesini esas alarak hareket etmekle yükümlüdürler. KJB örgütlenmesi KKK ile çalışmalarını yürütürken, eşgüdüme dayalı bir çalışmayı esas almaktadır.

Kapitalist emperyalizm karşısında halk demokrasileri, kadın özgürlük mücadelesi ile birbirini koşullayarak gelişmek durumundadır. Beş bin yıllık ağır ataerkil gelenek nedeniyle toplumsal cinsiyetçiliğin ağır etkisinde kalan halk gerçekliği, hem kendi öz demokrasisini geliştirme potansiyelini atıl bırakmakta hem de halk demokrasilerinde kadın öncülüğünü açığa çıkarmamızı hayati kılmaktadır. Kadının bağımsız örgütlenmesi hem toplumsal cinsiyetçiliğin aşılması hem de halk demokrasilerinin kendi gerçek anlamına kavuşmasının vazgeçilmez koşulu olmaktadır. Bu temelde KKK'ye kendi öz örgütlülük ve sistemimizle katılmamız, eşgüdüme dayalı mücadele sistemi oluşturmamız, kadın özgürlüğü ile halk özgürlüğünün birbirini koşullayarak gelişmesini sağlamayı hedeflememiz gerekmektedir.

KJB toplumsal alanda bireysel ve grupsal katılımlara açıktır

KJB olarak demokratik konfederasyonu en uygun kadın örgtlenme modeli olarak benimsiyoruz. Yaşamsallaşması için her alanda mücadeleyi ve örgütlenmeyi esas alıyoruz. Binyıllardır yaşanan ağır ataerkil geleneklerin varlığı nedeniyle kadına dayalı bir örgütlenme, kadının ve toplumun özgürleşmesi açısında gereklidir. KJB örgütlenmesi aile kurumundan devlete kadar, toplumsal cinsiyetçilikten kaynaklı her tür zihniyet ve kurumlaşmalar karşısında öz örgütlülüğünü geliştirmeye ve kadın iradesini yaşamsal kılmaya çalışmaktadır. Ayrıca KJB, bugüne kadar gelişen mücadeleyle birlikte çeşitlenen, fakat dağınık olan kadının öz örgütlenmelerini çatısı altında demokratik konfederalizm espirisiyle bir araya getirmenin aracı olmaktadır. Tabanda yerel komünlerden ve meclislerden başlayarak kadının öz örgütlenmesini yaratmak, karşılıklı bağımlılık ve eşgüdüm temelinde koordinasyona kavuşturmak yeni örgütlenmemizin hedefidir. Bu örgütlenme modelinin en temel amaçlarından biri de kadınların kendi yaşamları üzerinde doğrudan etkide bulundukları, kendi kendilerini yönetebildikleri, karşılıklı dayanışma ve tamamlayıcılıkla hareket ettikleri özgür ve bağımsız alanları yaratabilmektir. KJB, ideolojik, siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel ve meşru savunma alanlarında kendi örgütlenmesini güçlendirmeye ve kalıcılaştırmaya çalışmaktadır.

KJB kendi iç örgütlenmesinde demokratik işleyişi esas almakla birlikte, doğrudan katılıma dayanan demokratik konfederasyon sistemiyle de bünyesindeki komitelere ve örgütlenmelere işlev kazandırmaya çalışmaktadır. İktidarcı yapılanmalardan uzak duran örgütlenme modeliyle, toplumsal cinsiyetçiliği aşmayı amaçlayan, katı merkeziyetçi örgütsel yapıları esas almayan toplumsal kadın hareketlerinin, örgütlerinin ve bireylerin yer aldığı bir sistemi hedeflemektedir. Ayrıca KJB olarak toplumsal alanda bireysel ve grupsal katılımlara açık olduğumuzu belirmek istiyoruz. Ortak çıkarlar ile bireysel ve grupsal inisiyatiflerin birbirini engellemediği, karşılıklı bağımlılık ilkesiyle hareket edilen bir yapılanmayı geliştirmeyi esas alıyoruz.

KJB siyasal alanda devlet yapılanması olmayan bir demokrasiyi esas almaktadır. Merkeziyetçi bir yönetim aygıtı olan devleti aşmayı hedeflemektedir. Bu nedenle Kürdistan ve Ortadoğu kadın konfederasyonlarını geliştirerek, bölge ve dünya barışında Ortadoğu kadınının özgürlük potansiyelinin aktifleşmesini sağlamayı hedeflemektedir. Bölge halklarının ortak demokratik konfederasyon sistemlerini geliştirerek, despotik devlet yapılarının demokrasiye duyarlı hale gelmelerini sağlamaya çalışmaktadır. Devletin sosyoekonomik ve kültürel farklılıkları unutturma ve tekliğini inşa etme hedefine karşı, etnik, yerel, kısmi aidiyetlerin ve diğer tüm farklılıkların kendisini ifade edebildiği bir sistemi oluşturmak esas alınmaktadır. Farklılıkların mevcudiyetini kabul etmek ve farklılıklara eşit saygı göstermek gerekmektedir. Devletin ulusal varlığın ve ulusal kültürün tekliğine karşı, toplumun çokluğunu benimsemek ve tek kimlikle homojen yurttaşlık yerine, özgür yurttaşlığın önünü açmak için demokratikleşme sürecini derinleştirmek KJB'nin temel çalışmalarından biridir. Bunun için toplumsal kategorilerin tümünü kapsayan demokratik konfederasyon modeli esastır. KJB, karşıtlığa dayalı olan ataerkil siyaset anlayışını redetmektedir. Halkın ortak yararı doğrultusunda mücadele etmek ve örgütlenmek temel ilkelerindendir.

Tabanda örgütlenen en küçük birimlerle kadın eksenli politika anlayışını yaşamsallaştırmaya çalışacaktır. Siyasetin uygulanmasında varolan tüm egemenlikli mantıkları reddederek, kadın bakış açısıyla toplumda siyaset kurumlarını geliştirecektir.

KJB'nin ele aldığı ve üzerinde durduğu diğer bir konu, ***Kadın Anayasası***'nın oluşturulması ve yargı kurumlarının demokratik ekolojik esaslarda geliştirilerek tabana dayalı örgütlendirilmesidir. Ataerkil sistem, hiyerarşik ve tahakkümcü yapısını, yine sistemsel kurumlaşma ve korunmasını en fazla hukuksal alanda sağlamıştır. İnsanlık mücadelesinin kazanılmış sonuçları bu durumu kısmen etkilese de genel hukuksal kapsamın halklar lehine olduğunu, bu anlamda yeterli olduğunu belirtmek mümkün değildir. Yeterlilik, herkes için özgürlük ve eşitlik kapsamında ulaşılmış düzeyi ifade edeceğinden, böyle bir düzeyin yakalanması en fazla da kadın adına yürütülecek mücadelenin sonuçlarıyla elde edilebilecektir. En fazla baskı altına alınan kesim olarak kendi hukuksal düzeneğimizi oluşturmamız hedeflenmektedir. En genel anlamda böyle bir hukuksal dayanak çerçevesinin kadın anayasası biçiminde somutlaştırılması gerekirken, iç demokrasinin sağlanabilmesi açısından da kadın yüksek yargı organının oluşturulması önümüzdeki süreç için planlanmıştır. Bu kapsamda KJB, örgütlenme alanlarında erkek egemenlikli yaklaşımlara, kadından kaynaklı geleneksellikler karşı örgütlerin de kendisini savunabilmesi gerekliliğinden hareketle böyle bir kurumlaşmanın örgütlendirilmesi çalışmalarını yürütmektedir. Hem örgüt, hem birey haklarının yasal güvenceye alınarak bir doğrultunun yakalanması açısından gerekli olan bu kurum, KJB bünyesinde ***"Yüksek Yargı Kurulu"*** olarak isimlendirilmektedir. Bu kurum, yargı mekanizmamız içinde yer alan oluşumlarımızın çatı örgütlenmesini ifadelendireceği gibi, kadın açısından örgütsel ve bireysel haklar çerçevesinde daha güvenceli bir durumu beraberinde getirecektir.

Bütün alt örgütlerin iradi katılımı ve örgüt temsiliyle üst örgüt ve kimlikte buluşmanın adı olan KJB, kendisini programı ve sözleşmesiyle tanımlamaktadır.Tüzel üyelikten bireysel üyeliğe, bunun gereklerini somut ortaya koymak kadar, dışta açılımcı ve kapsayıcı, içte merkezi anlayışın ötesinde ortaklaşmacı bir yapılanmayı esas almaktadır. KJB, kadın özgürlük ideolojisi kimliğiyle demokratik esaslara dayalı geliştirilen bir yüzyılı yaratma iddiasıyla kendisini formüle eden, kadının en üst irade temsiliyetine ulaştığı bir mücadele aracıdır. Önder Apo'nun perspektifleri ve kadın özgürlük hareketi olarak yaşadığımız ihtiyaçlar doğrultusunda böyle bir örgütlenmeye gidilmiş ve bu örgütlenme modeli I.Kadın Kurultayı'nda kabul edilerek bir yıldır çalışmalar KJB çatısı altında yürütülmektedir.

Özgür yurttaş ve komünal demokrasi

Önderliğin yeni paradigmasının temel ayaklarından biri olarak demokrasi tartışmaları gündemimizdeki yerini koruyor. Stratejik değişim ve dönüşüm çabalarının, geldiğimiz aşamada demokrasi anlayışımız açısından da artık bir şekil kazanması gerekiyor. Tartışma süreçlerinin giderek Önderlik felsefesi ve mücadele anlayışı etrafında somutlaşıp pratiğe dökülmesi dönemin temel görevlerindendir. AİHM savunmalarında çözümlenen demokratik uygarlık çağı, Bir Halkı Savunmak çözümlemesiyle somut bir programa kavuştu. KKK sistemi olarak tanımladığımız demokratik konfederalizmin bir sistem bütünlüğü içinde ele alınıp tartışılması, yaşanan sıkıntılara bu sistemin oturtulma sorunları olarak yaklaşılması, mücadelemize, emek ve çabalarımıza doğru anlamı verme olacaktır. Buna bağlı olarak yürüttüğümüz demokrasi tartışmaları, mücadelesi ve arayışına bütünlüklü yaklaşım göstermemiz, yaptığımız çalışmada daha istikrarlı ve kararlı bir duruşu getirecektir.

En genel anlamda halkın kendi kendisini yönetmesi olarak herkesçe bilinen demokrasi, uzun bir tarihsel arka plana sahiptir. Toplumda yöneten ve yönetilen ayrışması üzerinden oluşturulan yönetim organizasyonunu idealleştirme çabaları olarak tanımlanabilecek bu tarihsel arka plan, günümüzde çok yönlü tartışma ve eleştirilere konu oluyor.

Günümüze kadar geçerli olan siyaset anlayışında, her zaman yönetenlerin olması gerektiği kabul edildi ve öyle yürütüldü. Bu yönetenin bir kral ya da monarşi, ulus, halk ve parti egemenliğine dayalı olması yönetmenin niteliğini değiştirmez. Tarihten günümüze siyasal düşüncenin temelini oluşturan yönetim biçimleri olarak monarşi (tek kişinin yönetimi), aristokrasi (bir grubun yönetimi) ve demokrasi (çoğunluğun ya da herkesin yönetimi) açısından bakıldığında egemenlik oluşturma anlamında birbirinden ayrışmadıkları rahatlıkla görülebilir. Bu konuda en iyi niyetli olarak devrimci öncü ya da partilerin, halk adına, halkı yönetme anlayışı ile egemenliği kendisinde toplamaları ve toplumu bu şekilde yönetme çabaları olarak sosyalizm pratiği, ortaya çıkan sonuçlar itibariyle hakim sistemin çerçevsi dışına çıkamamıştır.

Toplum birçok farklılığın bir araya gelmesi ile oluşur

Siyasette her zaman karar veren bir merkezin olması gereği ve bunun yönetiminin zorunluluğu meşru görülür. Bu da her zaman bir egemenliği şart kılar. Bunun alternatifi kaos ya da anarşidir. Yani ya egemenliği kabul edeceksin ya da anarşiyi kabul edeceksin. Önderlik, bu ikilem üzerinden oluşturulan yönetim+hiyerarşi+iktidar toplamı olarak devlet kurumlaşmasının ancak yüzde beşinin kamu otoritesi ve güvenliği anlamında rolünün olduğunu, geriye kalan yüzde doksan beşinin gereksiz olduğunu belirtiyor. Bu egemenlik ve kaos ikilemine dayandırılan çıkmazı, en fazla özerklik üzerinden tanımlayan liberalizmin bile son tahlilde bir egemenliğin gerekliliğini yadsımadığı görülmektedir. Bunun sonucu olarak egemenliğin temsilcileri, günümüzde yönetim ve iktidar olgularını bir dünya imparatorluğuna vardıracak aşamaya getirmeyi meşru göstermeye çalışıyorlar.

Bu yaklaşım, toplumda da zihniyet formlarına yedirilmiştir. Toplum bedeni ile insan bedeni birbirine benzeştirilir. İnsan bedeninde nasıl ki karar veren bir merkez olarak kafa ve düşünce rol oynuyor, diğer bütün organlar emir komuta zinciri içinde üzerlerine düşen görevleri yerine getiriyorlarsa; toplumun da böyle olması gerektiği belirtilir. Fakat gelinen aşamada ne insan bedeninin böyle oluştuğu ve böyle çalıştığı ne de toplumun böyle yürüyeceği açığa çıkmıştır. Toplum, birçok farklılığın bir araya gelmesi ile oluşur. Bu farklılıklar arasında birinci ikinci ya da önemli önemsiz diye bir sıralama ya da hiyerarşi yoktur. İnsan türünün kendini var etme ve sürdürme biçimi olarak toplumsallığın doğal halinde böyle bir sıralama, merkez çevre ilişkisinin olmadığı, başat bir öğe olarak rol oynayan ana etrafında gelişen ilişkilerde birbirini tamamlayan, her birinin kendi başına bir özne olduğu birimlerden oluşur. Bu nedenle ana etrafında oluşan bu doğal toplumsallaşma, egemenlik, hiyerarşi ya da sömürü yaratmaz.

Güncel olarak ise Batı'dan söz edilebilir. Batı öncülüğünde gelişen demokrasi, 20. yüzyılda sınıf öncülüğüne dayanan kapitalist ve sosyalist sistemler karşısında bir başarı performansı sergiledi. Fakat mevcut tanımlama ve kurumlaşmalarının yanında, önemli sorunlarının da olduğu biliniyor. Çoğunluğu seçim sistemleri temsilcileri üzerinden oluşturulan parlamenter sistemler ve bunlardan oluşan meclis yapılanmalarının farklılıkları olsa da, hepsi yukarıda bahsettiğimiz egemenlik ilişkisini aşma yerine, halk ya da millet adına sınırlandırılmış süreler içinde egemenliğini kurma yaklaşımı içerisindedirler.

Yani toplumun bütün üyelerinin kendi yaşamlarına ilişkin politikaya direkt katılmaları yerine, çeşitli zamanlarda kullandıkları oylamalarla kendilerini temsil edecek birilerini seçmesi gerçeği vardır. Politikayı da toplumsal yaşamın dışında özel bir alan (ki bu çoğu zaman bir egemenlik anlamı taşıyor) olarak sunar ve onlarla yürümeye dayandırır. Bunun da demokrasinin özü olan herkesin herkesi ve herkesin kendisini yönetmesi yaklaşımına denk düşmediği açıktır. Yönetme tarafının herkese açık olması gerçeği (seçilebilme hakkı) bunu değiştirmez. Yine seçilenin onu seçenlerden ziyade çoğu zaman kendisini uyguladığı bilinen bir gerçektir. Diğer yandan, bu hiyerarşik yapılanma, kurumlaşma mantığından ya da biçiminden kaynaklı yöneticilerin dahil olduğu devlet ya da iktidar ile yönetenlerin (seçilmişlerin) –her kim olursa olsun niyetinden bağımsız– ilişkisi üzerinden yeni bir boyut kazanır. Seçilen yöneticinin, kendisini seçenlerin hukuku ve seçildikten sonra işleyen devlet düzeni içerisinde bağlı kalacağı hukuk olmak üzere ikili bir hukuku oluşur. Bundan dolayı her kim olursa olsun seçilen kişinin seçilmeden önceki gerçekliği ile seçildikten sonraki gerçekliği aynı olmadığı için söylediklerini yerine getiremez.

Şimdiye kadar demokrasi mücadelesi egemenliğin bu niteliği ile uğraşmaktan çok, egemenliğin el değiştirmesinin biçimiyle uğraşmış veya farklılığını burada dile getirmiştir. Toplumda, bu biçimiyle sürdürülen politik üretim gibi, diğer alanlar da benzer bir yaklaşımla ele alınmıştır. Ekonomik alanın üretimi bunun en bariz örneğidir.

"İnsanların amaçları kadar araçları da temiz olmalıdır"

Kürdistan özgürlük hareketi olarak başlangıcından itibaren mücadelenin demokratik niteliğinin bu yaklaşımla ele alınması önemlidir. Apocu hareket ilk çıkışından itibaren toplum içinde kurumlaşmış egemen geleneksel yapılar ile mücadele etmiştir. Kürdistan'daki feodal egemen ve ataerkil ilişkilerle yürütülen mücadele bunun örnekleridir. Önderliğin cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik paradigması, bu mücadelenin köklü bir tarihsel arka plana dayandırılması ve sisteme kavuşturulmasıdır. Bu mücadelede önümüze çıkan en belirgin görev toplumun demokratik inşasıdır. Geçmişte parti-ordu-cephe üçlemesinde cepheye karşılık gelen halk örgütlülüğü, öncü parti etrafında güç biriktirerek karşı gücün iradesini dengeleme ya da kırmaydı. Yeni dönemde ise amaç, toplumsal örgütlülüğü yaratmaktır. Bu örgütlülüğün demokratik bir tarzda gerçekleşmesi, onun niteliğini de belirleyecektir. Bunu etkileyecek temel hususlar, öncü örgüt ve kadronun demokratikliğidir. Önderlik bu hususları, *"insanların amaçları kadar araçlarının da temiz olması gerekir"*, *''demokratik mücadele, demokrasi aşıklarının işidir." "Kendisini demokratikleştirmeyenler başkasını da demokratikleştiremezler'* biçimindeki vurgularla dile getiriyor.

Toplumun doğal komünal duruşunun en temel kaynak olarak ele alınması, daha sonra gelişen devletçi, hiyerarşik toplum gerçekliği karşısında sistemsel köklü bir ayrışmayı ifade eder. Atina'dan başlayarak şekillenen demokrasi tanımlamaları günümüze kadar sürekli verili olan toplum yapıları üzerinde oluşturulduğu için, gerçek anlamda eşitlik ve özgürlüğü getirememişlerdir. Komünaliteden kaynaklanan demokratik sosyalizm bu anlamda niteliksel bir farklılık arz eder. Politikanın, toplumun her alanda kendi ihtiyaçlarını belirleyip, karar mekanizmalarıyla bunları gerçekleştirmesi için, oluşturduğu kurumlaşmalar ve işleyişler üzerinden yeniden tanımlanması gerekir. Burada, birilerinin bütün toplum adına politika yürütmesi yoktur. Derin demokrasi ya da tabandan demokrasi olarak ifade edilen bu demokrasi üzerinden toplumun yeniden örgütlendirilmesi söz konusudur. Piramit tarzı, geniş taban üzerinden yukarıya doğru giderek daralan bir yapılanmadır. Söz, karar ve yetkilerin tabandan oluşturulduğu meclis tipi örgütlenmeler yukarıya doğru iş ve rol koordinasyonları ve görev komiteleri oluşturarak çalışır. Kendi kendinin yönetimi olarak tanımlanabilinecek bu politik merkezlerin konfederal ilişkileri, demokrasinin konfederasyonu olarak şekillenir.

Tabandan demokrasinin ifadesi olarak dile getirdiğimiz bu piramidin temel yapı taşları olan özgür yurttaş meclislerini doğru tanımlama ve oluşturma ihtiyacı, yeni dönem mücadelemizin en öncelikli gündemi oluyor.

Meclis tanımımızın günümüzde çalışan parlamenter sistemlerin bir kurumlaşması olarak oluşan meclislerden farkını ortaya koyalım: Parlamentoların mantığında, belirlenmiş bir zaman diliminde gerçekleştirilen seçimlerle belirlenen temsilcilerin bu süre zarfında kendisini seçenleri yönetmesi vardır. Parlamento, devleti oluşturan üç temel kuvvetten (yasama, yürütme, yargı) biri olarak devlet bünyesine dahil olur. Bundan dolayı, halkın devlet içindeki iradesi olarak telaffuz edilse de, gerçekte bu niteliği çok zayıftır. Bizim oluşturacağımız meclisler bu yönü ile niteliksel bir farklılık arz edecektir.

Topluluğun yaşam alanında, kendi yaşamına dönük kararlaşmaların bir zemini olarak, sürekli toplumun içinde olan yurttaşların gerektiği kadar bir araya gelip çalışacakları bir yaşam kesiti oluyor. Özellikle Kürdistan'da Önderliğin çözüm olarak formüle ettiği ***"devlet + demokrasi"*** formülasyonundaki demokrasinin toplumsal örgütlülüğünü bu meclisler oluşturacak. Bunlar çalıştıkça şu anda devletin yerine getirdiği veya devletten beklenen birçok görevi bunlar yerine getirecek ve devleti sınırlandıracaktır.

Meclisin öznesi olarak özgür yurttaşın belli bazı kriterleri vardır. Toplum içerisinde yaşayan bireylerle bu toplumun dengesini doğru kurmak gerekir. Bireyi toplumdan koparıp özerkleştiren liberalizme düşerek ya da toplumu çok fazla ön plana çıkarıp bireyi içinde hiçleştirerek bu denge kurulamaz. Bireyin içinde yaşadığı toplumdan ne alıp vereceğini ve nasıl alıp vereceğini doğru tanımlamak gerekir.

Yurttaşın yaşadığı yer ile ilişkisini yeniden doğru tanımlamak, bu anlamda içinde yaşanılan haneden, köyden tutalım ülkeye kadar, üzerinde yaşanılan coğrafya ile ilişkilerini düzenlemek gerekir. Bu konuda yurt olarak bir devlet sınırının esas alınması ve bu sınırlar içerisinde yaşayan herkesin yurttaş olarak kabul edilmesi yanlış bir tanımlamadır. Bu yurttaşın bağlı olduğu toplumsallaşmayı devletle sınırlamadan, topluma karşı görev, sorumluluk ve haklarını tanımlamak gerekir. Yoksa devlete karşı görev ve sorumluluk, özgür yurttaşlığı tanımlamaz.

Toplumsallığın ortak ruhu olarak yurttaşlar arası dayanışmanın ahlaki, kültürel bir ilke olarak kabul edilmesi gerekir. Birbirini tamamlama yaklaşımının doğal komünal toplum değeri olarak yeniden canlandırılması önemlidir.

Yurttaşların ekonomik yaşamlarını devletten beklemeden kendilerinin üretmesi, komünal ekonomiler oluşturarak yerleşim yeri ya da meclisin ortak mülklerinin oluşturulması biçiminde yerleştirmek gerekir.

Devletin resmi inanışı veya merkezi ideolojisinin yerine, yurttaşın demokratik bilincinin geliştirilmesi, inançların ve maneviyatın bu bilinç altında yaşatılması da önemlidir.

Bunların yanında yurttaşın kamu yönetimi olarak devleti değil, kendi demokratik yönetimlerini oluşturması, bunlar üzerinden hukuk, eğitim, sağlık vb her alandaki kurumlaşmalarını ihtiyaçları ölçüsünde geliştirmesi gerekir.

Yurttaşın kendi öz savunmasını hangi anlayış ile yapacağı kavratılmalıdır. Halkın güvenliğinin teminatı gibi gösterilen orduların, çoğu zaman halka karşı bir tehdit gücü olarak demokratik hakların önünde durduğu biliniyor. Bunun yerine, yerleşim yerlerinin ihtiyaçları ortaya çıktıkça, kendisine yönelen tehlikeyi bertaraf edecek kadar öz savunma gücü oluşturulmalıdır.

Yukarıda sıraladığımız ortak nitelikleri taşıyan özgür yurttaşların yaşadıkları köy, kasaba, mahalle ve şehirlerde pratik olarak özgür yurttaş meclisleri biçiminde örgütlenmeleri, tabandan demokrasinin ayaklarının tek tek örülmesini ifade ediyor. Her yerleşim yerinin arz ettiği farklılıklara göre meclisler de farklılık arz eder. Her yere aynı biçimde, aynı bileşimde ya da aynı sorunlar üzerinden meclis kurulamayacağı bilinir. Bazen bir üretim biçimi etrafında, bazen bir mahallenin bir sorunu üzerinden, ortak inançsal değerler üzerinden, kültürel ortaklıklar üzerinden vs her türlü ortaklaşma zemini, özgür yurttaş meclislerini örgütlemek isteyen bir aktivist için başlangıç noktası olabilir. Burada önemli olan, oluşturulacak meclisin mümkün olan en geniş katılımı kapsaması, yerleşim yeri adına karar alabilecek niteliğinin olması, hepsinden önemlisi, bir araya gelen topluluğun demokratik bir tarzda kararlaşma süreçlerini işletmesi ve alınan kararlar üzerinden söz konusu topluluğun yaşamını örgütlemesidir. Meclis içerisinde geleneksel olarak oluşmuş her türlü egemenlik ilişkilerinin, hiyerarşilerin, antidemokratik düşüncelerin meclisin niteliğine gölge düşürmemesi önemlidir. Düz bir yaklaşımla, "bir araya gelen her halk topluluğunun çoğunluğu ile alınmış kararların geçerli olması gerekir" yaklaşımı, sınıflı ataerkil uygarlığın toplumda yarattığı etki ve tahribatları göz ardı etmek olur. Taban demokrasisi kurmak isteyen öncü ya da demokrat kişilerin, toplum içine sızmış devlet uzantıları ve komünal demokratik değerler ile uyuşmayan toplumsal özelliklerle büyük bir mücadele içerisinde olması gerekir. Toplumda bu geriliklerin uzun bir tarihsel ve zihinsel formlar olarak şekillendiği göz önüne getirildiğinde, bu kavganın büyük bir bölümünün aydınlatma ve eğitim faaliyeti biçiminde olacağı anlaşılırdır. Bütün yurttaşların, meclislerde oluşturulan politikanın hem oluşum süreçlerine katılmaları hem de yürütme (icraat) komiteleri olarak rotasyon ile pratik süreçlere de katılmaları sağlanmalıdır. Böylece siyasetçi elitin çıkması önlenirken, diğer yandan da günümüz devletinin en büyük parçalarından biri olan bürokrasilerin de önünü alır.

Meclislerde yönetimlerin sürekli değişmesi, bu görevi başarı ile yerine getiren insanların tekrardan o görevi üstlenmesinin önünde engel değildir. Fakat herkesin herkesi yönetmesi ve doğrudan katılımı olarak benimsediğimiz demokrasi niteliğini de zedelememek gerekir.

Meclislerde en önemli özellik olarak öz yeterliliğin sağlanması gerekir. Bunun için meclisin bağlı bulunduğu topluluğun yaşamını idame ettirecek üretim sistemini geliştirmesi gerekir. Sınırlı ve kontrollü bireysel mülkiyet kadar, kooperatif ve birlikler üzerinden meclis veya yerleşim yerinin ortak mülkiyetlerinin yaygınlaştırılması önemlidir.

Bu bakımdan taban demokrasisinin geliştirilmesi, en geniş halk kesimlerinin sorunlarını çözme ve bunların kamusal ve özel alanda alternatifini oluşturacak tarzda olması gerekir. Bu, toplumsal refahın sağlanmasında stratejik olarak ele alınmalıdır. Bunun yaratılması için, örgütlenmelerin en önemli ayağını zihniyet değişikliğinde görerek, özverili ve sorumlu bir çalışma tarzı, azmi ve bilinciyle taban demokrasisini yaşamsallaştırmak gerekmektedir. Katı merkezi ve sınıflı toplum hastalıklarını aşan, etnik, dini, siyasal görüş farklılıkları vb ayrışmaları ortadan kaldıracak, barış ortamını bozmayacak anlayışa sahip olunmalıdır. Bunu toplumsal hassasiyet ve toplumsal psikolojiye uyarlayarak gerçekleştirmek de önemlidir. Oluşturulacak halk meclisleri demokratik temelde işlevsel kılındığı oranda, toplumsal doku da aynı oranda örülmüş olacaktır. Toplumsallığın yaratılmasında halk meclislerine katılımı bu temelde ele alıp yaşamsallaştırmak stratejik öneme sahiptir.

EYLEMİM YETERSİZ YOLDAŞLIĞIN ÖZELEŞTİRİSİDİR

> **"Sizin 1999 yılında esaret altına alınışınızdan sonra her zaman böyle bir eylem gerçekleştirme kararı beynimde vardı. Ancak koşul ve şartların uygun olmayışı, özellikle sizin böyle bir eylemi kabul etmeyeceğinizi düşündüğümden, ben de yaşam içerisinde dürüstlük ve bağlılığımı size ifade etmek için mücadele ettim. Bugün de biliyorum ki bu eylemimi kabul etmeyip eleştireceksiniz. Ama ben ne yapayım Başkanım? Bazıları aşık olup el ele verip kaçıyorlar. Benim de aşık olmam bu şekildedir. Yüreğim, siz olmadan, ülkemin çocuklarının yüzünde gülücükler olmadan huzur bulmuyor."**

Karanlık gecelerin aydınlığı Önder Apo'ya

Senin ismini duyduğum ve seni tanıdığım günden beri yaşamı hissediyor, kim olduğumu ve nasıl yaşamam gerektiğini biliyorum. Yani fikirlerin, beni bana tanıttı ve anlamlı yaşamayı öğretti. Özgürlüğün alfabesini bana öğrettin. Senin okulunda zorlanmalar yaşamışsam da hiçbir gün ikircikliк yaşamadım ve pişman olmadım. Çünkü ben okulunda anlamın, düşüncenin ve insanın gücünü keşfettim. Çok az da olsa anladım ki, mümkün olmayan hiçbir şey yoktur, ama insanın amacında ciddi olması, ona inanması ve ona ulaşması şartıyla. Bir kadın ve bir Kürt olarak özgürlük benim için amaç oldu ve bu amaca yürekten inandım. Bunun için hasretle, bir anlığına da olsa seni yakından görmek, kucaklamak, omzunda nefes almak, sonra da özgürlük, kadın ve halkıma ilişkin yüreğimdekileri seninle tartışmayı isterdim.

Ancak 1998'deki içten ve dıştan geliştirilen kirli uluslararası komplo, senin ve benim aramda bir ayrılık yarattı ve bu komplo benim gibi seni görmek isteyen binlerce arkadaşımın da umuduyla arasına girdi. Esir alınışından sonra, bende daha güçlü bir sarsılma gelişti, yüreğimdeki karar ve özgürlük gücü daha da gürleşti. Seni görmenin özlemini ve umudunu hiçbir zaman yitirmedim. Seni her zaman yakından hissetmenin çabası içinde oldum. Bundan dolayı içimde her zaman seninle diyaloglar yaptım. Bir enerji ve ses gibi içime dolduğunu hissettim. Ve bundan ilham aldım. Birçok kez de rüyalarımın misafiri oldun ve bundan çok büyük bir mutluluk duydum. Ama gerçek şu ki, sana yönelik tüm duygu ve düşüncelerimi dile getiremiyorum.

1999 yılından sonra, her zaman şu gerçek beynimde yankılanıyordu; senin gibi büyük bir insanın esir alınışını kabullenemiyordum ve o insan orayı hak etmiyor diyordum. Şüphesiz, bu esaretin, bir halkın önderinin ve insanlık rehberinin tecride alınışının sorumlusu olarak yalnızca komplo içinde yer alan sahtekar devletleri görmüyorum. Sahtekar, ikiyüzlü, ihanetçi devletlerin ihaneti kadar, benim ve diğer arkadaşlarımın zayıf ve yetersiz yoldaşlığını da bu komploda sorumlu görüyorum. Bu yüzden halk ve özgürlük umutlarını size bağlayan kadınlar her zaman kendilerinden utandılar.

Bugün de 15 Şubat 2006'da Reber Apo'nun esaret altına alışının 8. yılına giriyoruz. Bununla birlikte, uluslararası komplo İmralı ve Kürt halkı üzerinde yeni ve tehlikeli bir süreç başlatmıştır. Reber Apo ve Kürt halkının barış, demokrasi çabalarını boşa çıkarmak istiyorlar. Çok açık teslim olma ve Reper Apo'dan vazgeçme çağrısı yapıyorlar. Bizi ehlileştirmek, Reber Apo'suz, ideolojisiz, iradesiz bir yaşama alıştırmak istiyorlar. Bu nedenle, bugün Kürt halkı dünyanın dört bir yanında Reper Apo'ya yönelik imha ve inkar siyasetine karşı tepkilerini haykırıyor. Ben de sizin bir öğrenciniz olarak, meşru olmayan saldırılar karşısında bu yılın 15 Şubat'ında halkımla birlikte size olan bağlılığımı yinelemek ve halkımın direniş eylemlerini gürleştirmek istiyorum. Bedenimin ateşiyle sınıflı toplum uygarlığının buz tutmuş yürek ve beyinlerine bir mesaj vermek, Batı'nın, AİHM'in yalancılığını ve sahtekarlığını ortaya çıkarmak için tarihin adaleti önünde birçok insan gibi şahit olmak istiyorum.

Başkanım

Gerçekleştirdiğim eylemimin sebebi, senin ve Kürt halkının üzerindeki komployu kabul etmemek ve egemen devletler tarafından size ve Kürt halkına karşı uygulanan haksızlığa başkaldırmaktır. Aynı zamanda, yetersiz yoldaşlığımın bir özeleştirisi, halk ve tarih karşısında utanç duygusundan kurtulmak içindir. Bir tek kişi bile kalsak, senin ideolojik çizginin ve felsefenin başarıya ulaşacağına dair iddialı ve inançlıyım.

Birçok kişi, senin şahsında ideolojik hattı yok edeceklerini düşünüp, söylemektedir. Ancak ben bunu çok ciddiye almıyor, boş bir iddia olarak görüyorum. Çünkü sen, milyonlarca insanın, özellikle de kadınların yüreğinde, beyninde ve tüm hücrelerinde yer edinmişsin. Sen tarihe ve topluma mal oldun. Sen her zaman kadınının bağlılığını ve dürüst oluşunu bize tanıttın. Bugün tüm yetersizliklerim ve zayıflıklarıma rağmen özeleştirimi vermek, demokrasiye, bilimsel sosyalizme ve yeni paradigmaya yönelik kararlılığımı göstermek istiyorum. Az da olsa, iç gericiliğe ve dış saldırılara bir mesaj vermek istiyorum. Çoğu zaman, şehit arkadaşlar gibi, keşke canımdan daha değerli bir şey olsaydı da Başkan Apo'nun, halkımın ve ezilen kadınların yoluna feda edebilseydim diyorum.

Sizin 1999 yılında esaret altına alınışınızdan sonra her zaman böyle bir eylem gerçekleştirme kararı beynimde vardı. Ancak koşul ve şartların uygun olmayışı ve özellikle sizin böyle bir eylemi kabul etmeyeceğinizi düşündüğümden, ben de yaşam içerisinde dürüstlük ve bağlılığımı size ifade etmek için mücadele ettim. Bugün de biliyorum ki, bu eylemimi kabul etmeyip eleştireceksiniz. Ama ben ne yapayım Başkanım? Bazıları aşık olup el ele verip kaçıyorlar. Benim de aşık olmam bu şekildedir. Yüreğim siz olmadan, ülkemin çocuklarının yüzünde gülücükler olmadan huzur bulmuyor. Bu kararımı böyle bir süreç ve zamanda, sizden ayrı ve uzak geçen 8 yıldır geciktirmiş olmamdan dolayı sizden özür diliyorum.

Çok inançlı ve umutlu olduğumu da söylemek istiyorum. Özellikle de PKK'nin Yeniden İnşa Komitesi'ne seçilmek için adımı dile getirdiğinizde ve beni sorduğunuzda, bana dünyanın en büyük onur ve armağanını verdiğinizi hissettim. Bunu büyük bir onur olarak görüyorum. Devamla, perspektiflerinizde, Güney devrimini kadın devrimi olarak adlandırmanız, bende mücadeleye olan inancı geliştirdi. Şimdi de Güney'in içinde varolan bu ölüm sessizliğine karşı, bir Güney kadını olarak yarattığınız çaba ve değerlerinize az da olsa bir cevap olmak istiyorum. Başarılı bir sonuç elde edeceğimden dolayı da çok mutluyum.

Son olarak, görüşme hasretimi, sevgilerimi ve selamlarımı siz emsalsiz insana sunuyorum. Sizi çok özlüyoruz Başkanım, hem de çok özlüyoruz.

Selam, saygı ve hasretimle
21 Ocak 2006

Yoldaşlar, dostlar ve acı çeken kadınlar

Sizler için de birkaç değerlendirme yapmak istiyorum. Üzülmeyin, halay çekin! Biliyorsunuz ki ben halay çekmeyi çok seviyorum. Halay çektiğim zaman kanatlanıp uçtuğumu hissediyorum.

Ben doğanın bir çocuğu ve evrenin küçük bir parçası olarak söylüyorum ki, kutsal bir yaşamın kanun ve ölçülerini yerine getirmek, yaşamıma anlam vermek istiyorum. Ben de bir meyve ağacı gibi, acı çeken halkıma ürün verme zamanımın geldiğime inanıyorum. Elleri havada kalmış çocuklara ve boğulmuş hayallere bir umut olmak istiyorum. Az da olsa, acı çeken kadınların özgürlük molekülünü geliştirmek için bir atom olmak istiyorum. En önemlisi de İmralı adası etrafındaki mumlar içinde bir mum olmak istiyorum. Size şunu belirtmek istiyorum ki, artık egemen devlete, yalancı ve zalim erkeğe cevap vermenin zamanı gelmiştir. Bunun için, 15 Şubat gecesini içimdeki kin ve nefreti bir volkan gibi patlatarak, bunların cezalandırılacağı bir geceye dönüştürmek istiyorum.

15 Şubat gecesi, ***Mazlum Doğan***, ***Zekiye Alkan***, ***Berivan***, ***Ronahi***, ***Rahşan***, ***Sema***, ***Fikri Baygeldi*** ve zincirin son halkası olan ***Serdar Arı****'nın* bedenindeki ateşi yüreğimde hissedeceğim. ***"Ya özgür bir yaşam ya da onurlu bir ölüm!" "Bijî Rêber Apo!"*** sloganları, kulaklarımda çınlıyor, beynimde üst üste yankılanan ses, dünyaya sesleniyor. Bu ses, amaca kilitlenişimin sesi olup, eylemdeki amacımın başarısını yüzde yüz garantiliyor. İçimde Sema ve Serdar'ın alevleri gürleşirken, hiçbir zaman Başkan Apo'nun etrafındaki ateşin soğumasına izin vermeyeceğim. Çok zorlu geçen bir kış içinden, bedenimdeki ateşin acısıyla mesaj vermek ve çağrıda bulunmak istiyorum. Bu mesajım, özgürlük mesajıdır. Hepinizi Başkan Apo'yu korumaya, başarıya ulaşmak için eylem ve mücadeleyi yükseltmeye çağırıyorum.

15 Ocak 2006
(Başkan Apo'ya hücre cezasının verildiği gün)

Tüm değerli yoldaşlara

PKK'de en büyük eylem, sözüne sahip çıkmaktır. Bilin ki bir yerde söz anlamını yitiriyorsa, orada gaflet, vicdansızlık ve ahlaki çöküntü vardır. Böyle bir durumun sonucu da kesinlikle ihanettir. Kürt halkı, PKK, Başkan Apo ve kadın sürekli sırtlarından hançerlenmişlerdir. Tüm fikir, duygu, şiir, şarkı ve tartışmalarda büyük bir acıyla bunlardan bahsedilir. Her zaman direniş iradesi, mücadele ve ihanet yan yana yürümüşlerdir. Tıpkı Ehriman ve Ahura Mazda arasındaki savaş gibi, sürekli bir çatışma içinde olmuşlardır. Zerdüşt diyor ki; *"Bu savaşta her ne kadar zorlu da olsa, başaran Ahura Mazda'nın ışığıdır. Şu şartla: İyi düşün, güzel konuş ve doğru yap."* Ta ki çağdaş Ahura Mazda'nın fikirleri başarıyı elde edene kadar.

Daha önceki yazımda belirttiğim gibi, uzun süren bir yoğunlaşmanın sonucunda, eylemimi 15 Şubat gecesi yapmayı kararlaştırmıştım. Bir kadın ya da bir Kürt olarak, Başkan Apo'nun esaret altına alınışının 8. yıldönümüne bir kez daha böyle girmek ve çarmıhı bir kez daha görmek istemiyordum. Kış koşullarında, partinin Ehrimanların hedef ve mevzilerine ulaşmasının biraz zor olduğunu biliyorum. Ehrimanlar da gün geçtikçe gözümüzün önünde halkımın yüreğini, beynini, bedenini yiyor ve bu tehlikeli bir durumdur. Bu da bir eylem yapmamı şart kılıyor. Canımı vermeden bir eylem gerçekleştirmeyi isterdim, ama şuna inanıyorum ki, insan gerektiği kadar yaşamalıdır. Aynı zamanda söz anlamını yitirdiğinde, sıra eyleme gelir, her eylem de sözün yeniden anlam bulması ve özgürlük umudunun güçlendirilmesi içindir. Bu, sürekli beynimde yankılanan bir gerçektir. İçinden geçtiğimiz sürecin kaderi belirlenirken, bir yandan Kürt özgürlük sorununun çözümüne yönelik imkanlar ortaya çıkartıyor, ama diğer yandan da bir o kadar Önderlik ve halk üzerindeki tehlikeleri artırıyor. Bu kadar imkan ve fırsat varken umutsuzluğun ve karamsarlığın ihanet düzeyine ulaşması, her geçen gün böylesi bir eylem gerçekleştirme ısrarımı arttırmıştır.

devamı 13'te

